

ஸ்ரீ
ஸ்ரீபாசுவதம்.

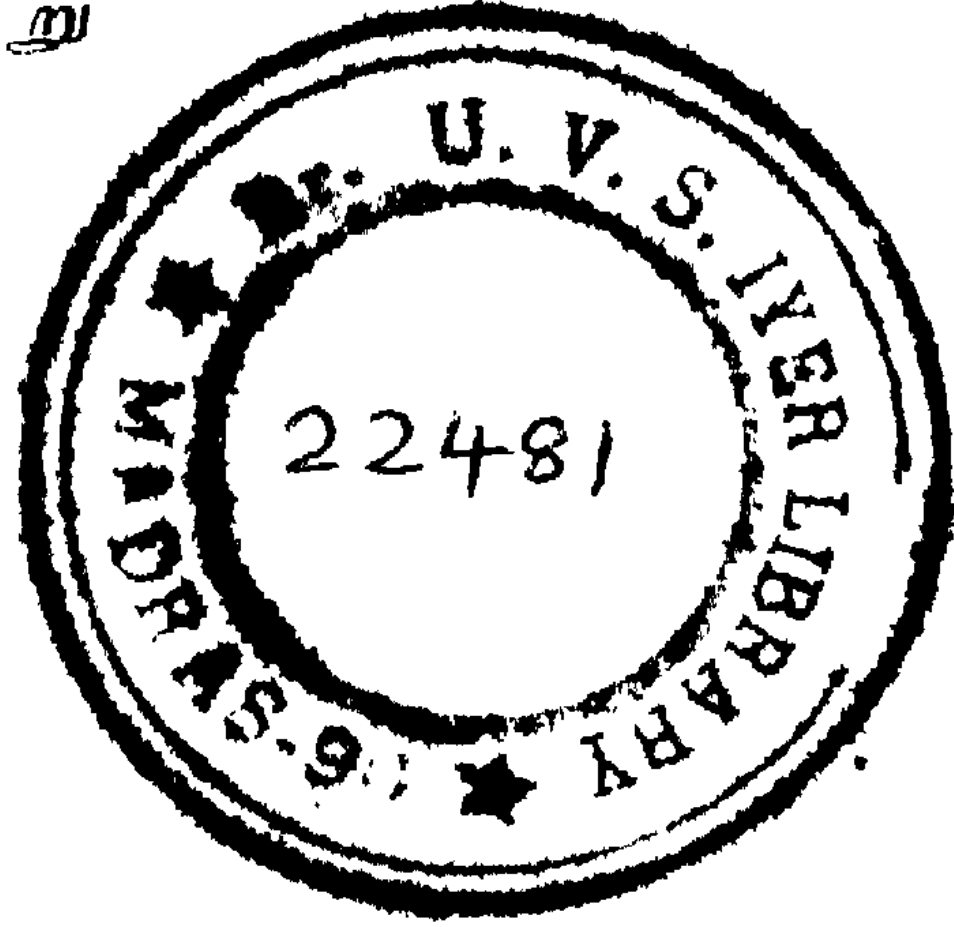
ஸப்தம அஷ்டம ஸ்கந்தங்கள்

தமிழ் வசனம்.

இஃது

அ. வீ. நரஸிம்ஹாசார்யரால்

இயற்றப்பெற்று

சென்னை :

ஆர். வேங்கடேஸ்வர் கம்பெனியாரவர்களால்

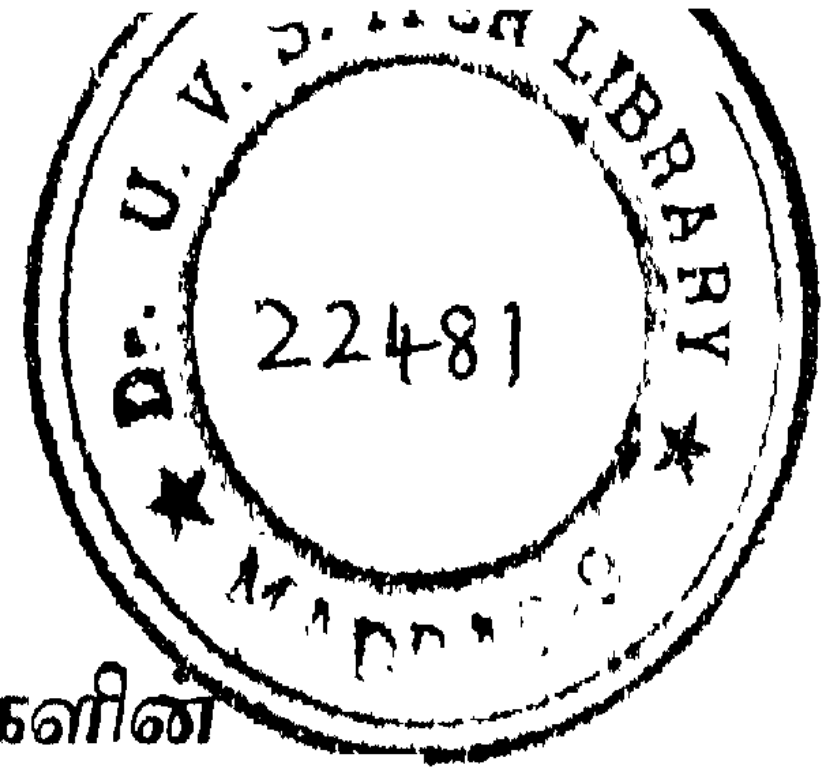
**ஆனந்த அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.**

1917

[ALL RIGHTS RESERVED.]

ALL RIGHTS RESERVED.

காபிரைட். 1917-ஓஸ் ஆர். வேங்கடேஸ்வர் அண்டு
கம்பெனியாரவர்கள் காபிரைட்டுக்குரியதான இப்புத்த
கம் இந்தியன் காபிரைட் பிரகாரமாகவும், அன்யதேசீய
ர்து காபிரைட் பிரகாரமாகவும், காக்கப்பட்டிருக்கின்
றது. எவராயினும் இப்புத்தகத்தை முழுவதுமாவது,
அல்லது இதில் ஒரு பாகத்தையாவது தாம் வேறாக
அச்சிடவும் மற்றொரு பாஷையில் மொழி பெயர்த்து
அச்சிடவும் அதிகாரமில்லை. இதிலுள்ள பதங்களை
யாவது, படங்களையாவது காபி செய்வார்களாயின்,
அது காபிரைட்டை உல்லங்கனஞ் செய்ததே ஆகும்.

ஸப்தம அஷ்டம ஸ்கந்தங்களின்

பொருளடக்கம்.

அத்யாயம்	ஸப்தம ஸ்கந்தம்.	பக்கம்.
1.	பரீக்ஷித்து வினவுதலும், ஸ்ரீசுகர் ஸமாதானஞ் சொல்லி யுதிஷ்டிரநாரதர்களின் ஸம்வாதத்தைக் கூறுத லும்	1517
2.	ஹிரண்யகசிபுவின் வருத்தாந்தம்	1529
3.	ஹிரண்யகசிபு தவஞ்செய்து வரம் பெறுதல்	1541
4.	ஹிரண்யகசிபு வரம்பெற்று லோகபாலர்களை வென்று விஷ்ணு த்வேஷத்தினால் அவர்களைப் பீடித்தல்	1547
5.	ஹிரண்யகசிபு தன்பிள்ளையான ப்ரஹ்லாதனுடைய விஷ்ணுபக்தியைக் கண்டு அவனை வதிக்கப் பார்த் தல்	1555
6.	ப்ரஹ்லாதன் அஸுராகுமாரர்களுக்குத் தத்வோபதேசஞ் செய்தல்	1565
7.	ப்ரஹ்லாதன் தான் மாத்ருகர்ப்பத்தில் நாரதரிடம் தத்வோபதேசங் கேட்டதை அஸுராகுமாரர்களுக்குக் கூறுதல்	1573
8.	ந்ருவிம்ஹாவதாரமும், ஹிரண்யகசிபுவின் ஸம்ஹார மும்	1586
9.	ப்ரஹ்லாதன் ந்ருவிம்ஹனை ஸ்தோத்ராஞ் செய்தல்	1599
10.	பகவான் ப்ரஹ்லாதனை அனுக்ரஹித்து அந்தர்த்தானம் அடைதலும், ருத்ரன் த்ரிபுரஸம்ஹாரஞ் செய்த வருத்தாந்தமும்	1618
11.	ஸாதாரணமான வர்ண தர்மங்களையும் மனுஷ்ய தர்மங் களையும், ப்ராஹ்மணாதிவர்ண தர்மங்களையும், ஸ்த்ரீ தர்மங்களையும் கூறுதல்	1632

அத்.	பக்கம்
12. ப்ரஹ்மச்சாரி வானப்ரஸ்தன் இவர்களுக்குள்ள விசேஷ தர்மங்களையும், ப்ரஹ்மசாரி முதலிய நான்கு ஜுஸ் ரமத்தவர்களுக்குரியஸாதாரண தர்மங்களையும் கூறுதல்	1641
13. ஸன்யாஸியின் தர்மங்களையும், ப்ரஹ்மலாதனுக்கும் அஜகர முனிவர்க்கும் நேர்ந்த ஸம்வாதத்தையுங் கூறுதல்	1648
14. க்ருஹஸ்தாஸ் ரமதர்மங்களைக் கூறுதல்	1658
15. க்ருஹஸ்தாஸ் ரமத்தைச் சேர்ந்த சில தர்மங்களும், மோக்ஷ தர்மங்களும்	1666

அஷ்டம ஸ்கந்தம்.

1. ஸ்வாயம்புவன் ஸ்வாரோசிஷன் உத்தமன் தாமஸன் என்னும் நான்கு மனுக்களைக் கூறுதல்.	1687
2. கஜேந்த்ரமோக்ஷம்	1694
3. கஜேந்த்ரம் பகவானைத் துதிசெய்தலும், பகவான் வந்து அதை விடுவித்தலும்	1699
4. முதலை கந்தர்வரூபம் பெறுதலும், கஜேந்த்ரம் பகவானுடைய ஸாயுஜ்யம் பெறுதலும், பகவான் ப்ராணிகளின் ஹிதத்தைக் கூறுதலும்	1709
5. ஐந்தாவது மனு ஆரூவது மனு இவர்களையும், தூர்வாஸருடைய சாபத்தினால் ஐஸ்வர்யத்தை இழந்த தேவதைகள் பகவானை ஸ்தோத்ராஞ் செய்ததையுங் கூறுதல்	1713
6. தேவதைகளுக்குப் பகவான் ஸேவை ஸாதித்தலும், தேவதைகள் அவனை ஸ்தோத்ராஞ் செய்தலும், அவனுடைய ஆஜ்ஞையினால் அவர்கள் க்ஷீரஸமுத்ரத்தைக் கடையப் பாயத்னஞ் செய்தலும்	1726
7. ஸமுத்ரத்தினின்றண்டான விஷத்தை ருத்ரன் புகுத்தல்	1733

பக்கம்.

8. ஸமுத்ரத்தில் தோன்றின ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி பகவானே வரி
த்தலும், பகவான் மோஹினியவதாரஞ் செய்தலும். 1743
9. மோஹினியுருவங்கொண்ட பகவான் அஸுரர்களை
மதிமயக்கி அம்ருதகலசத்தை வாங்கித் தேவதை
களுக்கு அம்ருதங் கொடுத்தல் 1752
10. அஸுரர்கள் த்வேஷத்தினால் தேவதைகளோடு யுத்தஞ்
செய்கையும், தேவதைகள் அஸுரமாயையால் வருந்
துகையும், பகவான் அவ்விடம் வந்து ஆவிர்ப்பவித்த
லும் 1757
11. தேவதைகள் அஸுரர்களை வதித்தலும், நாரதர் வந்து
யுத்தத்தைத் தடுத்தலும், சுக்ரன் அஸுரர்களைப்
பிழைப்பித்தலும் 1766
12. மோஹினியைக் கண்டு ருத்ரன் மதிமயங்கின வருத்தாந்
தம். 1773
13. ஏழாம் மனுமுதல் மற்ற மனுக்களைக் கூறுதல் .. 1784
14. மனுமுதலியவர்களுக்கு ஏற்பட்ட செயல்களை விவரித்
துக்கூறுதல் 1790
15. வாமனாவதார வருத்தாந்தம் பலி விஸ்வஜித்யாகஞ் செ
ய்து ஸ்வர்க்கத்தை ஜயிக்கையில் தேவதைகள் பயந்து
மறைதல் 1791
16. அநிதி தன் பிள்ளைகள் ஐஸ்வர்யத்தை இழந்தமைக்கு
வருந்தித் தன் கணவரிடம் அதன் பரிஹாரத்தை
வேண்ட அவர் பயோவ்ரதத்தை உபதேசித்தல் .. 1798
17. பயோவ்ரதத்தை அனுஷ்டித்த அநிதிக்குப் பகவான்
பிள்ளையாகப் பிறத்தல் 1809
- 18 பகவான் வாமனனாக அவதரித்துப் பலியின் யாகபூமிக்
குப்போகையில் அவன் பகவானே ஸத்கரித்தல் .. 1816
19. பகவான் மூன்றடிபூமி வேண்டுதலும், கொடுக்க ஒப்புக்
கொண்ட பலியைச் சுக்ரன் தடுத்தலும் .. 1821

பக்கம்.

20.	பலி விஷ்ணுவின் கபடத்தை அறிந்தும் பொய் பேசப்
பயந்து ப்ரதிஜ்ஞை செய்தபடி கொடுக்கப் பகவான்
வளர்ந்து உலகங்களை அளத்தல்	1830
21.	பகவான் மூன்றாவது அடிக்கு இடமில்லாமையால் பலி
யைப் பந்தனம் செய்தல்	1837
22.	பகவான் பலிக்கு அருள்புரிந்து அவனை ஸுதலமென்
னும் விவரலோகத்தில் இருத்திப் பலவரங்களைக்
கொடுத்து தன்னையும் அவனுக்கு த்வாரபாலகனாகச்
செய்தல்	1843
23.	பலி ஸுதலம் போய்ச் சேருதலும், இந்த்ரன் ஸ்வர்க்கம்
சேர்ந்து ஸந்தோஷ முற்றிருத்தலும்	1851
24.	மத்ஸ்யாவதார வருத்தாந்தமும், ஸத்யஸுரத மன்னவன்
மேன்மேலும் உருவம் வளர்ந்துவரப்பெற்ற மத்ஸ்ய
ரூபியான பகவானை ஸ்தோத்ரஞ் செய்தலும் ..	1857

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U. V. S. IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS - 90
ஸப்தம அஷ்டம ஸ்கந்தங்களிலுள்ள

படங்களின் விவரம்.

நெம்பர்.

பக்கம்.

1. ஸனக ஸனந்தனாதிகள் ஜய விஜயர்களுக்குச்
சாபங் கொடுத்தல் ... 1527
2. தேவதைகள் ஹிரண்யகசிபுவினிடம் பயந்து
பகவானைச் சரணம் அடைதலும், அவன்
அவர்களுக்கு அபயங் கொடுத்தலும் ... 1551
3. ஹிரண்யகசிபு விஷ்ணுபக்தியுடைய ப்ரஹ்
லாதன்மேல் கோபித்துக் குருபுத்ரர்க
ளான சண்டாமர்க்கர்களை வெறுத்தல் 1556
4. பகவான் ந்ருசிம்ஹாவதாரஞ் செய்து ஹிர
ண்யகசிபுவை ஸம்ஹரித்தல் ... 1592
5. கஜேந்தரனுக்குப் பகவான் ப்ரத்யக்ஷமாய்
முதலையினின்று விடுவித்தல் ... 1709
6. ஷ்ரீரஸமுத்ரங் கடைதலும், உச்சைஸ்ஸ்ர
வஸ்ஸு முதலியன உண்டாதலும் ... 1733
7. பகவான் மோஹினியவதாரஞ் செய்து தேவ
தைகளுக்கு அம்ருதம் பங்கிட்டுக்கொடுத்
தல் ... 1754
8. வாமனபகவான் பலியின் யாகபூமியில்சென்று
மூன்றடி பூமி வேண்டிதல் ... 1824
9. திரிவிக்ரமாவதாரம் ... 1834
10. ஸ்ரீமத்ஸ்யாவதாரம் ... 1861

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய நமః

ஸ்ரீபாகவதம்.

அஷ்டம ஸ்கந்தம்.

ஸ்வாயம்புவன் ஸ்வரோசிஷன் உத்தமன்
தாமஸன் என்னும் நான்கு
மனுக்களைக் கூறுதல்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:— அஜ்ஞா
னந்தகாரத்தைப் போக்குங் குருவான ஸ்ரீசுக மஹர்
ஷியே! இதுவரையில் ஸ்வாயம்புவ மனுவின் வம்சத்தை
நீர் விவரித்துச் சொல்லக் கேட்டேன். அவ்வம்சத்தில்
சேர்ந்த ப்ராஹ்மணக்ஷத்திரிய வைஸ்ய சூத்தர்களென்ற
நான்கு வர்ணத்தவர்கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய பற்பல
வகையான அழகிய தர்மங்களையும் ப்ராஜாபதிகளான
மரீசி முதலியவர்களின் ஸ்ருஷ்டிக்ரமத்தையும் நீர் சொல்
லக் கேட்டேன். இனி மற்ற மனுக்களின் சரித்ரங்களையும்
யும் அவர்கள் வம்சங்களையும் சொல்வீராக. இணை யெதி
ரில்லாத மஹானுபாவனும் தன்னைப் பற்றியிருடைய
பாபங்களைப்போக்குங் தன்மைமானுமாயிய பகவானுடைய
அவதாரங்களையும் சரித்ரங்களையும் எந்தெந்த மன்வந்த
ரங்களில் பண்டிதர்கள் பாடுகிறார்களோ அந்தந்த மன்வந்
தர சரித்ரங்களை யெல்லாம் கேட்க விரும்புகிற எனக்கு
அவற்றைச் சொல்வீராக. ஜகத்ரக்ஷகனான பகவான்

நடந்த மன்வந்தரத்தில் செய்தவைகளையும் நடக்கிற மன்வந்தரத்தில் செய்கின்றவைகளையும் நடக்கப்போகிற மன்வந்தரத்தில் செய்யப்போகிறவைகளையும் எனக்குச் சொல்லீராக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இப்பொழுது நடக்குங் கல்பத்தில் ஸ்வாயம்புவன் முதலிய ஆறு மனுக்கள் கடந்தார்கள். அவர்களில் முதல்வனு ஸ்வாயம்புவ மனுவின் வம்சத்தில் தேவாதிகளான ஸமந்த ப்ராணிகளும் பிறந்தார்கள். அவனுடையவம்சத்தையும் சரித்ரத்தையும் உனக்கு ஸவிஸ்தரமாகச் சொன்னேன். அந்த மனுவின் பெண்களான ஆகதி தேஹூதி என்னும் இருவரிடத்திலும் ஷாட்குண்ய பூர்ணனான ஸர்வேஸ்வரன் கபிலனேன்றும் யஜ்ஞனேன்றும் இரண்டு உருவங்களால் பிள்ளையாகப் பிறந்தான். அவர்களில் மஹானுபாவரான கபிலருடைய உருத்தாரத்ததை நான் சொல்லக் கேட்டாயல்லவா? இப்பொழுது யஜ்ஞனேன்னும் பகவானுடைய சரித்ரத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. சதருபையின்பர்த்தாவும் ப்ரபுஷமாகிய ஸ்வாயம்புவமனு சப்தாதி விஷயபோகங்களில் மனவிருடபமற்று ராஜ்யத்தைத் துறந்து தவம் செய்ய முயன்று பார்மையுடன் வனத்திற்குச் சென்றான். அவன் ஸுநந்தை மென்னும் நதியின் கரையில் ஒற்றைக்காலால் பூமியை ஸ்பர்சித்து சின்று நூறு வர்ஷங்கள் வரையில் கடுமையான தவம் செய்து கொண்டு இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்வாயம் புவமனு சொல்லுகிறான்:—இவ்வுலக மெல்லாம் பரமாத்மாவால் கார்யங்களில் முயற்சி கொள்கின்றன. அவனை இவ்வுலகம் கார்யங்களில் முயற்சி கொள்ளும் படி செய்யவல்லதன்று. அவன் தானாகவே கார்யங்களில் முயற்சி கொள்கிறான். இவ்வுலக மெல்லாம் ஆத்ம பா

மாத்மாக்களி ன் உண்மையை அறியாமல் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் மதிமயங் கித் தேஹாத்ம ப்ரமாதிகளால் படுத் துறங்கினுற் போலி நக்கையில், அப்பரமாத்மா ஸர்வகாலமும் ப்ரக்ருதிக்கு உட்படாமல் விழித் துக் கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் அவனே இவ்வுலகத்தை அறிகின்றான். இவ்வுலகத் தினுள்ள சேதனசேதன ரூபமான ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் அவன் உட்புகுந்து சியமித் துத் தரித் துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்கு உட்படாமல் ஸ்வததரமாயிருக்கும் வஸ்து எதுவுமே இல்லை. அத்தகைய வஸ்து உண்டென்று சினைக்கவேண்டாம், தேஹமும் அதைத் தொடர்ந்த பின்னை பெண்டிர் முதலியவர்களும் வீடு வாசல் பணம் நீர் சிலம முதலிய மற்றவைகளும் அவனுக்குச் சேஷப்பட்டவைகளே. அவற்றில் எதையும் என்னுடைய தென்னும் அபிமானத்துடன் விரும்பவேண்டாம். ஜீவனுடைய ஜ்ஞானம்போல் பரமபுருஷனுடைய ஜ்ஞானம் கர்மத்தினால் ஸங்கோசத்தை அடைகிறதில்லை. அவன் எல்லாவற்றையும் ஒரே தடவையில் ஸாக்ஷாத்கரிக்குந் திறமையுடையவன். ஜீவாத்மாக்கள் கர்மத்தினால் ஜ்ஞான ஸங்கோச முடையவராகையால் அவனை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வல்லரல்லர். ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் ஆதாரனும் தன்னுடைய தேஜஸ்ஸினால் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருப்பவனும் சரீரமாகிற வ்ருஷத்தில் இருக்கும் பக்ஷி போன்ற ஜீவனுடன் தானும் ஒரு பக்ஷி போல் அமைந்திருப்பவனுமாகிய அந்தப் பரமபுருஷனைப் பணிந்து வாழ்வீர்களாக. அவனுக்கு ஆதி அந்தம் இடை இவை கிடையாது. அவனுக்குத் தன்னுடையவனென்றும் பிறனென்றும் பக்ஷபாதம் கிடையாது. எங்கும் சிறைந்தவனாகையால் அவனுக்கு உள்புற மென்பது கிடையாது' இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஆதி நடு அந்தம்

என்னும் இவை அவனிடத்தினின்றே உண்டாகின்றன. இந்தப் பரபஞ்ச மெல்லாம் அவனே. ஆயினும் அவன் ஸ்வ ரூபத்தினாலும் ஸ்வபாவத்தினாலும் விகார மற்றவன். அளவிடக்கூடாத ஜ்ஞானம் சக்தி முதலிய குணங்களின் பெருமையுடையவன். இந்த பரபஞ்சமெல்லாம் அவனுக்குச் சரீரம். தேவ மனுஷ்யாதி நாமங்களெல்லாம் அவனையே சொல்லுகின்றன. அவன் தனக்குச் சரீரமான சேதன சேதனங்களின் தோஷங்கள் தீண்டப் பெருதவன். ஸமஸ்த சேதன சேதனங்களுக்கும் உள்புகுந்து நியமித்துக் கொண்டிருப்பவன்; ஸ்வயம் பரகாசன்; ஜீவனைப் போல் கர்மத்தினால் பிறப்பவனல்லன்; ஜகத் காரணன். அவன் தன் சக்தியாகிய ப்ரக்ருதியால் இந்தப் பரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துகிறான். அவன் அந்தப் ப்ரக்ருதியைத் தன் ஜ்ஞானத்தினால் பரிஹரித்துச் சப்தாதி விஷயங்களில் விருப்பமின்றி அதற்காகச் செய்யவேண்டிய ப்ரயத்னங்களுமின்றி உதாஸீனனாயிருக்கிறான். ஜீவாத்மாக்கள் முதலில் ஸுகங்களுக்காகக் கர்மங்களைச் செய்கின்றார்கள். செய்தும் தாம் விரும்பின ஸுகத்திற்கு நேரே விபரீதமாகப் பெருர்பாலும் துக்கமே நேருவதைக்கண்டு அக்கர்மங்களில் விருப்பத்தைத் துறந்து வைராக்யத்தைப் பெறுகிறார்கள். ஷாட்குண்யபூர்ணனும் ஸர்வேஸ்வரனுமாகிய பரமாத்மா ஜீவாத்மாக்களை அவரவர் கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி தூண்டுகிறான். ஆயினும் அவர்கள் செயலால் விளையும் பலத்தில் அவனுக்குப் பற்று இடையாது. அவன் நித்யா நந்த ஸ்வரூபனாகிய தன்னைத் தான் அனுபவிக்கையால் ப்ரயோஜனங்களெல்லாம் கைகூடப் பெற்றிருப்பது மாத்ரமே யன்றி, அவனைத் தொடர்ந்திருக்கும் ப்ராணிகளும் கர்ம பலன்களில் மனப்பற்றுச் செய்து வருந்தமாட்

டார்கள். அப்பரம புருஷன் ஜீவர்களின் கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி அவர்களைத் தூண்டுகிறான். அஹங்காரமற்றவன்; எல்லாம் அறிந்தவன்; ஆத்மான்னுபவத்தினால் நிறைவானான். அவனைத் தூண்டுகிறவர்கள் ஒருவரும் கிடையாது. அவன் தன்னைத் தொடரும் பக்தர்களுக்குத் தன்னோடொத்திருக்கும்படி அருள் செய்பவன்; தன் ஸ்வபாவத்தினின்று எனறும் மாறுதவன்; ஸர்வ சக்திகளும் அமைந்தவன். ஸமஸ்த தர்மங்களையும் பாதுகாப்பவன். அத்தகைய அப்பரம புருஷனைச் சரணம் அடைகின்றேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்—இவ்வாய்வு மனஞ்சூழ்ந்துடன் மந்த்ரரூபமான உபநிஷத்தை நிரித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்வாயம்புர மனுவைக் கண்டு அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் பசுரினால் அவனைப் பசுவிக்க எதிர்த்தோடிறார்கள். உலகங்களைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு யஜ்ஞனென்னும் பேர்பூண்டு அவதரித்திருக்கிற ஸர்வாந்தராத்மாவான பகவான் யாமர்களென்னும் பேருடைய தன் புதல்வர்களுடன் கூடி அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அங்ஙனம் மனுவைப் பசுவிப்பதாக உத்தேசித்திருப்பது கண்டு அவர்களை எதிர்த்து ஸவர்க்கத்தைப் பாதுகாத்துவந்தான். அக்னியின் புதல்வனான ஸ்வாரோசிஷனென்பவன் இரண்டாவது மனுவாயிருந்தான். த்யுமான் ஸுஷேணன் ரோசிஷ்மான் முதலியவர்கள் அவனுடைய பிள்ளைகள். அந்நக மன்வந்தரத்தில் யஜ்ஞ பகவானுடைய பிள்ளையாகிய ரோசனன் இந்த்ரனாயிருந்தான். துஷிதர்களென்பவரும் மற்றும் பலரும் தேவர்களாயிருந்தார்கள். ஓளர்ஜர் ஸதம்பர் முதலிய ஏழு ப்ராஹ்மண ஸ்ரீரஷ்டர்கள் ஸப்தரிஷிகளாயிருந்தார்கள். வேதகிரஸஸேன்னும் ரிஷிக்குத் துஷிதை யென்னும் பார்வையிருந்தாள். பக

வான் தேவதைகளால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு அந்தத் துஷி
தை யிடத்தில் விபுவென்னும் பெயர் பூண்டு பிறந்தான்.
வ்ரதங்களைத் தவறாமல் அனுஷ்டிக்கும் தன்மையுடைய
எண்பத்தெண்ணூற்றாம் முனிவர்கள், கௌமாராவஸ்தை
யில் ப்ரஹ்மசாரியாயிருந்த அந்த விபுவின் ஆசாரத்தை
அப்யஸித்தார்கள். ப்ரியவ்ரதனுடைய பிள்ளையாகிய உத்
தமனென்பவன் மூன்றாவது மனுவாயிருந்தான். ஸ்வானன்
ஸ்ருஞ்சயன் யஜ்ஞன் ஹோதான் முதலியவர்கள் அவருத்
தமனுடைய பிள்ளைகள். வஸிஷ்டருடைய பிள்ளைகளான
ப்ரமதன் முதலியவர்கள் ஸப்தரிஷிகளாயிருந்தார்கள்.
ஸத்யர்களும் தேவஸ்ருதர்களும் பத்ரர்களும் தேவகண
ங்களாயிருந்தார்கள். ஸகயஜித்தென்பவன் இந்த்ரனா
யிருந்தான். தர்மனுடைய பார்யையாகிய ஸூன்ருதை
யிடத்தில் பகவான் ஸத்யஸேனென்னும் பெயர் பூண்டு
பிறந்தான். அவன் ஸத்யவ்ரதர் முதலிய தேவர்களு
டன் இந்த்ரனாகிய ஸத்யஜித்துக்கு நண்பனாகிப் பொய்
பேசுந்தன்மையரும் தூர்நடத்தையுடையவரும் துஷ்டர்
களும் ப்ராணிகளுக்கு த்ரோஹம் செய்பவருமான யக்ஷர்
களையும் ராக்ஷஸர்களையும் பூதகணங்களையும் வந்தித்தான்.
உத்தமனுடைய உடன்தோன்றலாகிய தாமஸென்ப
வன் நான்காவது மனுவாயிருந்தான். வ்ருஷன் க்யாதி
நான் கேது இவர் முதலிய பதினமர் அவனுடைய பிள்
ளைகள். ஸத்யகர்களும் ஹரிகளும் வீரர்களும் தேவகணங்
களாயிருந்தார்கள். த்ரிசிகனென்பவன் இந்த்ரனாயிருந்
தான். அந்தத் தாமஸமனுவின் அந்தரத்தில் ஜ்யோதிர்
வ்யோமர் முதலிய அந்தணர்கள் ஸப்தரிஷிகளாயிருந்
தார்கள். மன்னவனே! அந்த மன்வந்தரத்தில் விதருதி
யின் பிள்ளைகள் வைத்ருதர்களென்று பேர்பூண்டு தேவ
தைகளாயிருந்தார்கள். அவர்கள் காலக்ரமத்தில் அத்ய

யனம் செய்பவர்கள் இல்லாமையால் அழிந்துபோன வே
தங்களைத் தங்கள் புத்திபலத்தினால் உத்தரித்தார்கள்.
அந்த மன்வந்தரத்திலும் ஹரிமேதருடைய பார்வையா
கிய ஹரிணியென்பவளிடத்தில் பகவான் ஹரியென்னும்
பெயர் பூண்டு அவதரித்தான். அவனே கஜேந்தரராம
வானே முதலையிடத்தினின்றும் விடுவித்தான்.

பரீக்ஷித்து சொல்லுகிறான் :—ஸ்ரீசுகமுனிவரே !
ஸ்ரீஹரியென்னும் பகவான் முதலையால் பிடியுண்ட யானை
யை விடுவித்த விதத்தை நாங்கள் கேட்க விரும்புகி
றோம். எந்தெந்த கதைகளில் பெரும்புகழ்னும் பெரி
யோர்களால் புகழ்த்தகுந்தவனும் ஷாட்குண்ய பூர்ண
னும் தன்னைப் பற்றினருடைய வருத்தங்களைப் போக்
குந்தன்மையனுமாகிய பரமபுருஷன் பாடப்படுகிறானே,
அந்தந்த கதைகளெல்லாம் மிகவும் புண்யத்தை விளைக்க
வல்லவை ; தனத்தை விளைக்கும்; சுபங்களையெல்லாம்
கொடுக்கும் ; பெருங்குணங்கள் அமைந்தவை. ஆத
லால் பகவானுடைய புகழை உட்கொண்ட கஜேந்தர
மோகஷ வருத்தாந்தத்தை நாங்கள் கேட்க விரும்பு
கிறோம்.

ஸகுதர் சொல்லுகிறார் :—ஓ அந்தணர்களே ! ப்ரா
யோபவேசம் செய்திருக்கிற பரீக்ஷித்து மன்னவனால்
பகவானுடைய கதையைச் சொல்லும்படி தூண்டப்
பட்ட ஸ்ரீசுக முனிவர் அம்மன்னவனைப் புகழ்ந்து ஸபை
யில் முனிவர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் கஜேந்தர
மோகஷ வருத்தாந்தத்தை மொழியத் தொடங்கினார்.
முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—●— கஜேந்த்ரமோக்ஷ வ்ருத்தாந்தம். —●—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—மன்னவனே! த்ரிகூட
மென்று பேர்பெற்ற ஒரு பர்வதம் இருக்கிறது. அது
பால் ஸமுத்ரத்தினால் சூழப்பட்டிருக்கும்; மிகுந்த அழ
குடையது. அது பதினாயிரம் யோஜனைகள் உயர்ந்தி
ருக்கும்; நாற்புறத்திலும் அவ்வளவு விஸ்தாரமுடையது.
அதற்கு வெள்ளியும் இரும்பும் பொன்னுமாகிய மூன்று
சிகரங்கள் உண்டு. அப்பர்வதம் அம்மூன்று சிகரங்க
ளால் ஸமுத்ரத்தையும் திசைகளையும் விளங்கச்செய்கின்
றது. ரத்னங்களாலும் கைரிகாதிதர்துக்களாலும்
விசித்ரங்களான மற்றும் பலசிகரங்களாலும் திசைகளைத்
திகழச் செய்கின்றது. பலவகையான வ்ருக்ஷங்களும்
கொடி செடிகளும் புதர்களும் அருவிகளின் கோஷங்
களும் அதில் அமைந்திருக்கும். பால்ஸமுத்ரத்தின்
அலைகள் அப்பர்வதத்தின் தாழ்வரைகள்மேல் நாற்புறத்
திலும் மோதி அலம்புகின்றன. பச்சை நிறமுடைய மா
கதரத்னங்களால் அப்பர்வதம் முழுவதும் பச்சை நிறமா
யிருக்கும். அம்மலையின் சரிவுகளில் ஸித்தர்களும்
சாரணர்களும் கந்தர்வர்களும் வித்யாதரர்களும் உரகர்
களும் கின்னரர்களும் அப்ஸரஸ்தரீகளும் வினையாடிக்
கொண்டிருப்பார்கள். மற்றும், தம் வீர்யத்தைப் புகழுந்
தன்மையுடைய ஸிம்ஹங்கள் குறைகளில் இருந்து நடத்
துகிற கின்னராதிகளின் ஸங்கீத கோஷத்தைக் கேட்டு
வேறு ஸிம்ஹங்கள் வந்து கர்ஜனை செய்கின்றனவென்று
கினைத்து அதைப் பொறுக்கமுடியாமல் எதிர்த்துக் கர்
ஜனை செய்கின்றன. அப்பர்வதம் சரிவுகளிலுள்ள
பலவகை அரண்மங்களில் உலாவுகின்ற யானை குதிரை
கடா முதலிய நாற்கால் ஜந்துக்களால் அழகாயிருக்கும்.
மற்றும், அதில் தேவதைகள் இறங்கி வினையாடுவதற்கு

உரிய பலவகை உத்யானங்கள் விளங்குகின்றன. அவற்றில்
 ஆச்சர்யமான வருஷங்கள் திகழ்கின்றன. அவற்றில்
 பற்பல பறவைகள் இனிய குரலுடன் குலாவிக்கொண்டி
 ருக்கும். சிர்மலமான ஜலமுடைய நதிகளும் தடங்களும்
 அங்கு சிறைந்திருக்கும். அவற்றில் ரத்னங்களே மண
 லாகப்பெற்ற மணற்குன்றுகள் பற்பலவும் திகழ்வுற்றிருக்
 கும். அவ்விடத்திலுள்ள ஜலமும் காற்றும் தெய்வ
 மடந்தையர் ஸ்னானம் செய்யும்பொழுது உடம்பில் பூசுகிற
 வாஸனை வஸ்துக்களால் பரிமளித்துக்கொண்டிருக்கும்.
 இத்தகையதான அந்த த்ரிகூட பர்வதத்தின் சாரலில்
 மஹானுபாவஞ்சிய வருணனுடைய உத்யானம் திகழ்
 கின்றது. அது ருதுமத்தென்னும் பேருடையது. அதில்
 தெய்வமடந்தையர்கள் ஸர்வகாலமும் வினையாடிக் கொ
 ண்டிருப்பார்கள். புஷ்பங்களும் பழங்களும் என்றும்
 மாறுதிருக்கப்பெற்ற பலவகை ஆச்சர்யமான வருஷங்
 களால் அவ்வுத்யானம் நாற்புறங்களிலும் அலங்கரிக்கப்
 பட்டிருக்கும். மந்தார வருஷங்களும் பாரிஜாத வரு
 ஷங்களும் பாதிரிமரங்களும் அசோக வருஷங்களும்
 சம்பக மரங்களும் மாமரங்களும் ராஜாதன வருஷங்
 களும் பலா மரங்களும் தேன் மாமரங்களும் காட்டு மாம
 ரங்களும் பாக்கு மரங்களும் தென்னைமரங்களும் பேரீச்
 சைமரங்களும் மாதுளை மரங்களும் இலுப்பை மரங்களும்
 பனை மரங்களும் மராமரங்களும் பச்சிலை மரங்களும்
 வேங்கை மரங்களும் மலை மல்லி மரங்களும் அரிஷ்ட
 வருஷங்களும் அத்தி மரங்களும் கல்லால மரங்களும்
 ஆலமரங்களும் பலாசு மரங்களும் சந்தன மரங்களும்
 வேப்ப மரங்களும் கோவிதார வருஷங்களும் ஸரள
 வருஷங்களும் தேவதாரு வருஷங்களும் த்ராக்ஷக்
 கொடிகளும் கரும்புகளும் வாழை மரங்களும் நாவல்

மரங்களும் இலந்தை மரங்களும் தானி மரங்களும்
கடுக்காய் மரங்களும் நெல்லி மரங்களும் பில்வமரங்களும்
விளாமரங்களும் எலுமிச்ச மரங்களும் சேராமரங்களும்
அந்த உத்யானத்தில் சிறைந்திருக்கும். அவ்வுத்யானத்
தில் மிகவும் பெரிய ஒரு திருத்தம் இருக்கின்றது. அதில்
ஸ்வர்ணமயமான தாமரை மலர்களும் ஸாதாரணமான
தாமரைகளும் ஆம்பல்களும் நெய்தல்களும் செங்கழுநீர்
களும் மலர்ந்து மிகவும் அழகாரிருக்கும். அந்தத் தடத்
தில் வண்டிகள் மதித்து முரன்றுகொண்டிருக்கும். மற்
றும் பல பறவைகளும் இனிய குரலுடன் குலாவிக்கொண்
டிருக்கும். ஹம்ஸங்களும் நீர்க்காகங்களும் சக்ரவாகங்
களும் ஸாரஸப் பறவைகளும் அங்கு மிகுந்திருக்கும். நீர்க்
கோழிகளும் கோயஷ்டிப் பறவைகளும் கள்ளிக் காக்கை
களும் இனிதாகக் கூவிக்கொண்டிருக்கும். இங்குமங்
கும் உலாவுகின்ற மீன்களாலும் ஆமைகளாலும் அசைக்
கப்பட்ட தாமரை மலர்களினின்று உதிர்கின்ற தூட்
களால் அத்தடத்தின் ஜலம் பரிமளித்துக் கொண்டிருக்
கும். அங்கு சிலக்கடப்ப மரங்களும் நீர்வஞ்சிக் கொடிக
ளும் நளச் செடிகளும் நீர்க்கடப்ப மரங்களும் மகிழ்மரங்
களும் குருந்தச் செடிகளும் மருதோன்றிச் செடிகளும்
அசோக மரங்களும் காட்டுவாகை மரங்களும் மலைமல்லி
மரங்களும் இங்குண மரங்களும் குப்ஜகங்களும் ஸ்வர்ண
யூதிகளும் நாகவருஷங்களும் புன்னை மரங்களும் ஜாதி
மல்லிகளும் மல்லிகளும் தாமரைகளும் குருக்கத்திகளும்
மற்றும் பலவகை மரங்களும் செடிகொடிகளும் புஷ்
பித்து மிகவும் அழகாரிருக்கும். அந்தத்தடத்தின் கரை
யில் மற்றும் பலவகை வருஷங்கள் தளிர் பூகாய் பழம்
முதலியன என்றும் மாறுதிருக்கப்பெற்று மிகவும் மனோ
ஹரமாயிருக்கும். ஒருகாலத்தில் அப்பர்வதத்தின் காடு

களில் ஸஞ்சரித் துக் கொண்டிருப்பதும் யானைக்கூட்டங்
களில் தலைமையுள்ள துமாகிய ஒரு யானை பெண்யானை
களுடன் முட்களும் மூங்கில்களும் பரம்புகளும் நிறைந்த
புதர்களையும் மரங்களையும் முரித்துக்கொண்டு தண்ணீர்
குடிக்கவிரும்பி அத்தடத்தின் அருகே வந்தது. அந்தக்
கஜேந்தரத்தினுடைய மதஜலத்தின் பரிமளத்தை முக
ந்தமாத்ரத்தில் ஸிம்ஹங்களும் மேன்மையுடைய மற்ற
யானைகளும் புலிமுதலிய துஷ்ட ம்ருகங்களும் கட்கம்ரு
கங்களும் மஹா ஸர்ப்பங்களும் வெள்ளைச் சரப ம்ருகங்
களும் கறுப்புச் சரப ம்ருகங்களும் பயந்தோடுகின்றன-
சமரம்ருகங்களும் செந்நாய்களும் பன்றிகளும் சிடாய்
களும் கரடிகளும் முள்ளம்பன்றிகளும் சுருங்குரங்கு
களும் ஸாலாஸ்ருக ம்ருகங்களும் குரங்குகளும் மான்
களும் முயல்களும் மற்றுமுள்ள அற்ப ம்ருகங்களும்
“நம்மை ஒன்றுஞ் செய்யாது” என்று அதன் அனுமதியி
னால் கிர்ப்பயமாய் உலாவிக்கொண்டிருக்கும். மதஜலம்
பெருகப்பெற்ற அந்தக் கஜேந்தரத்தை வன்முனைகள்
மதஜலம் பருகுவதற்காக ஓயாமல் சுற்றிச்சூழ்ந்துகொ
ண்டிருக்கும். அது நடக்கும் பொழுது நிகவும் பருத்தி
ருக்கின்ற அதன் சரீரத்தினுடைய பாரத்தைப் பொ
றுக்க முடியாமல் அப்பர்வதம் நடுங்கும். பெண்யானை
களோடும் யானைக்குட்டிகளோடுங்கூட நெடுந்தூரம்
உலாவி வருகின்ற அக்கஜேந்தரம் வெயிலில் அடிபட்டு
மதத்தினால் கண்கள் சுழலப்பெற்றுத் தன்னுடன் வரு
கின்ற யானைக் கூட்டமும் தானும் தண்ணீர் குடிக்க
விரும்பித் தாமரை மலர்களின் தூட்களை அடித்துக்
கொண்டு அத்தடத்தினின்று வீசுகிற காற்றின் வானனை
யை வெகுதூரத்தில் மேந்து அவ்விடம்வந்து அத்தடத்
தில் இழிந்து ஸ்வர்ணமயமான தாமரைமலர்களின் தூட்

களால் பரிமளித்துக் கொண்டிருப்பதும் அம்ருதம்போன்ற ருசியுடையதுமாகிய ஜலத்தைத் துதிக்கையால் எடுத்து உடம்பெல்லாம் கொட்டி நனைத்து வருத்தமெல்லாம் தீரப்பெற்று வேண்டினவளவு பானம்செய்தது. இல்லறவாழ்க்கையில் மனப்பற்றுடையவன் பெண்டிர்களோடு விளையாடுவதுபோல, அந்தயானை தன் துதிக்கையில் ஜலத்தையெடுத்துக் கொடிய மதமுடைய யானை குட்டிகளையும் பெண்யானைகளையும் அபிஷேகம் செய்வதும் குடிக்கச் செய்வதும் கர்ஜிப்பதுமாகிப் பகவானுடைய மாயையால் தனக்குநேர்ந்த துக்கத்தைச் சிறிதும் ஆலோசிக்காமலே விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. மன்னவனே ! அக்குளத்தில் வாஸம் செய்வதாகிய வலிவுள்ள ஒரு முதலை தெய்வத்தினால் தூண்டப்பட்டு அந்தக் கஜேந்தரத்தைக் கோபத்துடன் பாதத்தில் பிடித்துக்கொண்டது. மிகுந்த பலமுடைய அந்தக் கஜேந்தரம் தெய்வாதீனமாய் வ்யாஸனத்தில் ஆலைப்புண்டு பலமுள்ளவரையில் அதினின்று தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளப் ப்ரயத்னம் செய்தது. மஹாபலமுடையதான முதலையால் பலமுள்ளவளவும் இழுக்கப்பட்டு வருந்துகின்ற கஜேந்தரத்தைக் கண்டு பெண்யானைகள் மனஇரக்கத்துடன் பிளிறின. உதவியாயிருந்த மற்ற யானைகளும் அதை அந்த வருத்தத்தினின்றும் விடுவிக்கவல்லவை யாயிருக்கவில்லை. யானைகளுக்கும் முதலை ஜலத்திற்குமாக ஒன்றையொன்று வலிவுடன் இழுத்து 'மஹாபலமுடைய அவ்விரண்டும் சண்டையிட்டிக் கொண்டிருக்கையில் ஆயிரமாண்டிகள் சென்றன. தேவதைகள் அதைக் கண்டு வியப்புற்றார்கள். பிறகு, நெடுங்காலமாய் ஜலத்தில் முதலையால் இழுக்கப்பட்டு வருந்துகின்ற கஜேந்தரத்திற்கு மனோபலம் தேஹபலம் இந்த்ரியபலம் இவையெல்லாம் நெடுந்

தூரம் அழிந்துபோயின. ஜலத்தில் வாஸஞ்செய்யுந் தன்மையுடைய முதலைக்கு அவையெல்லாம் வளர்ந்தன. அக்கஜேந்தரம் இவ்வாறு ப்ராணஸம்சயம் நேரப் பெற்று ஸ்வாதீனமற்று எவ்வளவு ப்ரயத்னஞ் செய்தும் தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முடியாமல் நெடுநேரம் ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தது. அப்பால் அதற்கு இவ்வாறு புத்தி உண்டாயிற்று. 'இங்ஙனம் வருந்துகின்ற என்னை என் பந்துக்களான இந்த யானைகள் விடுவிக்க வல்லமையற்றிருக்கின்றன. நான் இத்தனை காலம் ப்ரயத்னஞ்செய்தும் வல்லனாகவில்லை. இனி இப்பெண்யானைகள் எங்ஙனம் என்னை விடுவிக்கப் போகின்றன? ஆகையால் தெய்வத்தின் பாசம்போன்ற முதலையால் பிடியுண்டிருக்கிற நான் ஸர்வஸ்மாத்பரனான அந்தப் பரமபுருஷனையே சரணம் அடைகிறேன். எவனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் நான் இந்த முதலையினிடம் அகப்பட்டு வருந்துகிறேனோ அந்த ஸர்வேஸ்வரனையே சரணம் அடைகிறேன். [எவன் மஹாபலிஷ்டனான ம்ருத்யுவாகிற ஸர்ப்பத்தினின்று பயந்து தன்னைச் சரணம் அடைந்தவர்களைப் பாதுகாக்கின்றனோ, எவனிடத்தில் ம்ருத்யுவும் பயந்தோடுகின்றனோ, அப்படிப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரனையே நான் சரணம் அடைவேனாக'. இரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●— { கஜேந்தரம் பகவானைத் துதிசெய்தலும், பகவான் வந்து அதை விடுவித்தலும். } —●—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்தக் கஜேந்தரம் இங்ஙனம் புத்தியால் நிச்சயித்து மனத்தை வேறு விஷயங்களினின்றும் திருப்பி ஹ்ருதயத்தில் நிறுத்திப் பூர்வஜன்மத்தில் தான் அப்யஸித்திருந்த மஹிமையுடையதான ஒரு

ஸ்தோத்ரத்தை ஜபித்து 'ஓம். சேதனா சேதன ரூபமான இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கு ஆதிகாரணனும் மேன்மையுடைய ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் மேலாயிருப்பவனும் ஷாட்குண்யபூர்ணனுமாகிய பரம புருஷனுக்கு நமஸ்காரம். இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் எவ்விடத்தில் மறைகின்றதோ, எவ்விடத்தினின்று உண்டாகின்றதோ, எவன் இதைப் படைத்ததுப் பாதுகாக்கின்றானோ. எவன் இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்குள் புகுந்து நியமித்துக்கொண்டு எல்லாம் தானே யென்னும்படி அமைந்திருக்கிறானோ, எவன் சேதனா சேதனங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்தும் | ஸ்வரூபம் மாறப் பெறுகின்ற அசேதனத்தைக் காட்டிலும் ஸ்வபாவம் மாறப்பெறுகின்ற சேதனர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனாயிருக்கிறானோ, | எவன் தனக்கு மேற்பட்டவன் எவனுமின்றி ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிறானோ, அத்தகைய பரமபுருஷனை நான் சதனம் அடைகிறேன். அந்தப் பரமபுருஷன் தன் ஸங்கல்பத்தினால் தன்னிடத்தில் தானே தேவமனுஷ்யாதி நாமரூபங்களுக்கிடமாயிருக்குமாறு தோற்றுவித்த இந்த ப்ரபஞ்சத்தை ஒருகால் நாமரூபங்களுக்கிடமாகாதிருக்குமாறு தன்னிடத்திலேயே மறையச் செய்கிறான். என்றும் குறுகாமல் அளவிடக் கூடாத ஜ்ஞானத்தையுடைய அப்பரம புருஷன் காரணதசையில் ஸஞ்ஜமமாயும் கார்யதசையில் ஸ்தூலமாயுமிருக்கிற இந்த ப்ரபஞ்சத்தை இரண்டு தசைகளிலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான். அவன் தனக்குத் தானே காரணன்; ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனான ஜீவனைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனாயிருப்பவன். அவன் என்னைப் பாதுகாப்பானாக. இரண்டு பரார்த்தங்கள் அடங்கின கல்பத்தின் முடிவில் இந்த ஜகத்திற்கெல்லாம் கார

ணமான பூமி முதலிய ஸமஸ்த பூதங்களும் அவற்றின் கார்யமான ஸமஸ்த-லோகங்களும் அவற்றைப் பாதுகாக்கின்ற ப்ரஹ்மாதிகளும் அழிந்து போகையில், மிகவும் ஸஞ்ஜமமாகையால் அறியமுடியாததும் அளவிடமுடியாததுமான தமஸ்ஸு ஒன்றுமாத்ரமே மிகுந்திருக்கின்றது. அப்பொழுது ஸர்வேஸ்வரன் அந்தத் தமஸ்ஸுக்கு அந்தர்யாமியாய் நியமித்துக்கொண்டு¹ ஹேயங்கள் எவையும் தீண்டப்பெறாமல் விளங்குகிறான். ஸத்வகுணம் தலையெடுக்கப் பெற்ற மஹாயோகிகளும் அந்தப் பரமபுருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியமாட்டார்கள். இனி ஒன்று மறியாத மூடஜந்துக்களில் எவன்தான் அவன் ஸ்வரூபத்தை அறியவாவது வாயால்சொல்லவாவது உரியனாவான்? ஸாதாரணமாய்ப் பற்பல வேஷங்களைப் பூண்டு நாட்பமாடுகிறவனுடைய ஸ்வரூபத்தையே 'இவன் இன்னவன்' என்று அறியமுடிகிறதில்லை. இப்படியிருக்கக் கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஸர்வேஸ்வரனுடைய உண்மையை அறிவற்ற ஸம்ஸாரிகள் எங்ஙனம் அறிவார்கள்? அவனுடைய வ்யாபாரங்களை இப்படிப் பட்டவையென்று எவர்க்கும் அறியமுடியாது. அப்படிப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரன் என்னைப் பாதுகாப்பானாக. முனிவர்கள் நித்யாநந்த ரூபமான பரமபுருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஸாஷ்டாத்கரிக் க விரும்பிப் பிள்ளை பெண்டிர்முதலிய விஷயங்களில் மனப்பற்றைத் துறந்து ஸாதுக்களின் குணங்கள் பலவும் அமையப்பெற்றுப் பற்பலவகையான பூதங்களை யெல்லாம் தம்மோடொத்தவைகளாகப் பாவிக்குந்தன்மை யமைந்து நண்பர்களாகி எவ்வித கொடுமையும் இல்லாததும் மற்ற ஜனங்களால் அனுஷ்டிக்க முடியாததுமான பகவதுபாஸனமாகிற வ்ரதத்தை அரண்

1. கெட்டகுணங்கள்.

யத்தில் சென்று அனுஷ்டிக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரன் என்னையும் பாதுகாப்பானாக. | அப்பரம புருஷனுக்குக் கர்மத்தினால் விளையும் பிறவி செயல் நாமம் ரூபம் குணம் தோஷம் இவற்றில் எதுவும் கிடையாது. ஆரினும் துஷ்டர்களை அழிப்பதற்காகவும் சிஷ்டர்களைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் உரிய காலங்களில் அந்தப் பிறவி முதலியவைகளைத் தன் ஸங்கல்பத்தினால் ஏற்றுக்கொள்கிறான். அவன் என்னைப் பாதுகாப்பானாக. அப்பரமபுருஷன் மேன்மையுடையவர்களான ப்ராஹ்மாதிகளுக்கும் ப்ராபு. ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் முதலிய அவனுடைய சக்திகள் அளவற்றவை. அவனுக்குக் கர்மத்தினால் விளையும் உருவம் கிடையாது. அவன் தன் ஸங்கல்பத்தினால் பல உருவங்களைக் கொள்ளும் தன்மையுடையவன். அவனுடைய செயல்கள் உலகத்தின் செயல்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாகையால் அற்புதமாயிருக்கும். அத்தகைய பரம புருஷனுக்கு நமஸ்காரம். அவன் ஸ்வயம்ப்ரகாசன்; எல்லாவற்றையும் ஒரே ஸமயத்தில் ஸாக்ஷாத்கரிக்குத் தன்மையுடையவன்; மூன்று லோகங்களிலும் உட்புகுந்து நியமித்துத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவன்; வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் ஸத்வம் தலைபெடுத்த சித்தத்திற்கும் எட்டாத மஹிமையுடையவன்; எவ்வகை ப்ரயோஜனங்களையும் விரும்பாமல் அனுஷ்டிக்கின்ற ஜ்ஞானிகளின் சிவருத்தி கர்மத்தினால் அடையத் தகுந்தவன்; மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கும் ப்ராபு; துக்கமென்பது சிறிதும் தீண்டப்பெறாத ஜ்ஞானானந்த ஸ்வரூபன்; பசி தாஹம் முதலிய ஊர்மிகளற்றவன்; ஸாதுக்களுக்கு அனுகூலன்; துஷ்டர்களுக்குக் கொடியவன்; ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தோற்றாமல் மறைந்திருப்பவன்; ஸத்வாதி குணங்களுக்கு ஆதாரன்; ஆயினும் அவற்றிற்கு உட்படமாட்டான்;

ஹேய குணங்கள் எவையும் தீண்டப்பெறுதவன்; பக்ஷ
 பாத மற்றவன்; ஞானக் கட்டியாயிருப்பவன். அத்
 தகைய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நமஸ்காரம். ஜகதீசா! நீ,
 ஜீவாத்மாக்களைச் சரீரமாகவுடையவன்; ஸர்வப்ராணி
 களுக்கும் ப்ரபு; எல்லாவற்றையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்குந்
 திறமையுடையவன்; ஸமஸ்த ப்ராணிகளிலும் உட்பு
 குந்து அவர்களை நியமிப்பவன்; உனக்கு நீயே காரண
 னன்றி உனக்கு மேற்பட்ட காரணவஸ்து ஒன்றும்
 கிடையாது. ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் நீயே உபாதான
 காரணன். அத்தகையனான உனக்கு நமஸ்காரம். நீ ஸம
 ஸ்த இந்த்ரியங்களையும் அவற்றின் விஷயங்களான சப்
 தாதிகளையும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றனை.
 ஸம்சயம் விபரீத ஜ்ஞானம் அன்யதா ஜ்ஞானம் முதலிய
 தர்மங்களுக்கு நீயே காரணன். ஒருவாறு நிலையற்றிருக்
 குந்தன்மையற்றதும் கீழல் போல உன்னை விட்டுப் பிரியா
 திருப்பதுமாகிய ப்ரக்ருதி அசேதனமாகையால் அதற்கு
 இயற்கையில் ப்ரவ்ருத்திகள் சேராது. ஆகையால் அவை
 தமக்குக் காரணமான உன்னை அறிவிக்கின்றன. நீயே
 எல்லாவற்றையும் விளங்கச் செய்கின்றனை. நீ அப்ராக்
 ருதமான திவ்யமங்கள விக்ரஹமுடையவன். நீ ஸாதுக்
 களான யோகிகளுக்கே தோற்றுந்தன்மையன். அத்
 தகைய உனக்கு நமஸ்காரம். நீயே ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்
 கும் காரணன். நீ ஸமஸ்த காரகங்களையும் சரீரமாகவுடைய
 வன். உனக்கு நீயே காரணனன்றி வேறொரு காரணம்
 கிடையாது. நீ ப்ரபஞ்சமாக விரியும்பொழுது உன் சரீர
 மாகிய சேதனசேதனங்களே மாறுகின்றனவன்றி நீ
 என்றும் ஒருவாறாகவே யிருக்கின்றனை. உருண்டையான
 மண் வாயும் வயிறுமுள்ள குடமாய் மாறுவதுபோல,
 நீ மாறுகிறதில்லை. குடத்திற்கு மண்போலச், சேதன

சேதனங்களைச் சரீரமாகவுடைய நீயே இந்தப் ப்ரபஞ்சத் திற்கு உபாதானகாரணம். ஆகையால் உன்னுடைய காரணத்தன்மை அற்புதமாயிருக்கின்றது. ப்ரவாஹங்க ளெல்லாம் ஸமுத்ரத்தில்போய் விழுவதுபோலப், பாஞ்ச ராத்ரம் முதலிய ஆகமங்களும் வேதங்களும் உன்னையே முக்யமாகக் கூறுகின்றன. மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் ப்ரபு நீயே. மோக்ஷம் பெறுகின்றவர்களுக்கு அடையத் தகுந்த வஸ்துவும் நீயே. அத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம். ஸத்வாதி குணஸ்வரூபமான ப்ரக்ருதியாகிற அரணிக்கட்டையில் மறைந்திருக்கின்ற ஜீவஸமஷ்டியாகிற அக்னியை நீ ஸம்ஹாரகாலத்தில் பாணஞ் செய்கின்றனை. ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் உன் ஸங்கல்பத்தினால் உன் சரீரமான சேதனசேதனங்களைக்கொண்டு ப்ரபஞ்சத்தைப் படைக்கின்றனை. நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தை நடத்தி மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவன் நீயே. உன் ஸ்வரூபம் கேவலம் ஜ்ஞானநந்தமயமாயிருக்கும். அதைமனத்தினாலாவது வாக்கினாலாவது அளவிட முடியாது. மோக்ஷம் பெற்றுச் சாஸ்த்ர மர்யாதைகளைக் கடந்த முக்தர்களுக்கு நீ விளங்குகின்றனை. அத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம். உன்னையே சரணம் அடைந்த என்னைப் போன்ற ஸம்ஸாரிகளாகிற பசுக்களைக் கர்மபந்தமாகிற பாசத்தினின்றும் விடுவிக்கின்றனை. நீ ப்ரக்ருதிக்கு உட்பட்டவனல்லே. நீ பேரருளாளன். உன்னிடத்தில் மனப்பற்றுடையவர் சப்தாதி விஷயங்களில் விளையும் விருப்பத்தை வெல்லுவார்கள். உன்னைப் பணிசின்றவர்கள் எவ்விதத்திலும் கெடுதி யடையமாட்டார்கள். நீ உனது அம்சமாகிய ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கின்றனை யாகையால் ஜீவாத்மாக்களாகத் தோற்றுகின்றனை. நீ ஷாட்குண்ய பூர்ணன். உன் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்

கள் அளவிடக்கூடாதவை. அத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம். தேஹம் பிள்ளை நண்பன் வீடு பணம் பரிஜனங்கள் இவர்களிடத்தில் மனப்பற்றுடையவர் எவ்வளவு வருந்தியும் உன்னைப் பெறமாட்டார்கள். நீ சப்தாதி விஷயங்களில் பற்றற்றவன். ராகம் முதலிய தோஷங்களால் தீண்டப்படாத மனமுடைய பெரியோர்கள் உன்னைத் தங்கள் ஹ்ருதயங்களில் தயானிக்கிறார்கள். நீ ஜ்ஞானஸ்வரூபன். நீ எல்லாரையும் அடக்கி ஆள்கின்றனை. ஷாட்குண்ய பூர்ணன். உனக்கு நமஸ்காரம். தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் என்கிற புருஷார்த்தங்களை விரும்புகிறவர்கள் எவனைப் பணிந்து தாங்கள் விரும்பின தர்மம் முதலிய பலன்களைப் பெறுகின்றார்களோ, எவன் அவர்களுக்கு மற்றும் பல விருப்பங்களையும் கொடுத்து அழிவில்லாத தேஹத்தையும் கொடுக்கின்றானோ, பெருங்கருணையுடைய அந்தப் பரமபுருஷன் எனக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பானாக. ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் விரும்பாமல் பகவானைச் சரணமடைந்தவர்கள் மிகவும் அற்புதமாயிருப்பதும் மிக்க மங்களமுமான அனனுடைய சரித்ரங்களைப் பாடிக்கொண்டு அவன்குணங்களை அனுபவிக்கையா லுண்டான ஆனந்தமாகிற ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கி அவனிடத்தினின்றும் எந்தப் புருஷார்த்தத்தையும் விரும்பமாட்டார்கள். அவன் என்றும் அழியாதவன்; பரப்ரஹ்மமென்று ஒதப்படுகின்றவன்; மேன்மையுடையவர்களான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் மேலாயிருப்பவன்; கண்முதலியவற்றிற்கு எட்டாதவன்; பக்தியோகத்தினால் மாத்ரமே அடையத் தகுந்தவன்; வெகுதூரத்திலிருக்கும் ஸுக்ஷ்மவஸ்துபோல, இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாகாதவன், ஸுக்ஷ்மமான வஸ்துவைக்காட்டிலும் ஸுக்ஷ்மமாயிருப்பவன்; பக்தியைத் தவிர மற்ற உபாயங்களுக்கு எட்டாதவனாகையால்

வெகுதூரத்திலிருப்பவன்; தேசகாலவஸ்துபரிச்சேதங்
 கள் மூன்று மற்றவன்; ஆதிமூலன்; எல்லாவற்றிலும்
 உன்னும் புறமும் சிறைந்திருப்பவன்; அவாப்தஸமஸ்த
 காமன். நான் அத்தகைய பரமபுருஷனைத் துதிக்கிறேன்.
 ப்ரஹ்மதேவன் முதலிய தேவதைகளும் ஜங்கமஸ்தாவா
 ரூபமான ஸமஸ்தலோகங்களும் வேதங்களும் ஆகிய
 இவையெல்லாவற்றையும் அப்பரம புருஷன் தன்னுடைய
 ஸங்கல்பசக்தியின் கோடியில் ஒருபாகத்தின் பதினாயிரத்
 தில் ஒரு அம்சத்தினால் நாம ரூபவிகாரங்களுக்கிடமா
 யிருக்குமாறு சிர்மித்துத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.
 அக்னியினிடத்தினின்று ஜ்வாலைகள் கிளம்பி அதினிட
 த்திலேயே மறைவதுபோலவும், ஸூர்யனிடத்தினின்று
 கிரணங்கள் கிளம்பி அவனிடத்திலேயே மறைவதுபோல
 வும், புத்தி மனம் இந்திரியங்கள் தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்
 கள் இவை அடங்கியதும் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமுமா
 கிய இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் அந்தப் பரமபுருஷனிடத்தி
 னின்றும் வெளித்தோன்றி அவனிடத்திலேயே மறை
 கின்றன. அத்தகையனான அந்தப்பரமபுருஷன் தேவனு
 மல்லன்; அஸுரனுமல்லன்; மனுஷ்யனுமல்லன்; திர்
 யக்குமல்லன்; ஆணுமல்லன்; பெண்ணுமல்லன்; மற்ற
 நபும்ஸகனுமல்லன்; எவ்வகை ப்ராணியுமல்லன்; குணமு
 மல்லன்; கர்மமுமல்லன்; ஆகையால் சேதன வார்க்கத்தி
 லும் சேர்ந்தவனல்லன்; அசேதனவார்க்கத்திலும் சேர்ந்
 தவனல்லன். அவன் இங்ஙனம் நிஷேதிக்கப்பட்ட வஸ்து
 துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாகி அவற்றில் சிறைந்து
 அவையெல்லாம் தானேயாயிருப்பவன். கெட்டகுணங்க
 ளெவையும் தீண்டப்பெறுதவனென்று ஸ்ருதிகள் சொல்
 லுகையாலும் நற்குணங்களை நிஷேதிக்காமையாலும்
 ஸமஸ்த கல்யாணகுணநிதியென்று அவற்றால் நிரூபிக்கப்

பட்டவன். அத்தகைய ஸர்வேஸ்வரன் என்னுடைய பாபங்களைப் போக்கி மேன்மையுடன் விளக்கமுற்றிருப்பானாக. நான் இந்த முதலையினின்று விடுபட்டுப்பிழைக்க வேண்டுமென்று விரும்பவில்லை. உள்ளும் புறமும் மறைத்துக்கொண்டு அஹங்காரமமகாரங்களை விளைக்கின்ற இந்த யானைஜன்மத்தினால் என்ன புருஷார்த்தம்? ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை விளைத்து ஆத்மஸ்வரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற கர்மத்தினின்று விடுபடுகையாகிற மோக்ஷத்தையே நான் விரும்புகிறேன். மோக்ஷத்தை யடைந்தவர்கள் எத்தனை காலம் கடந்தாலும் அதினின்று மீளாமல் மஹாநந்தத்தை அனுபவிப்பார்களல்லவா? ஆகையால் அவன் எனக்கு அந்த மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பானாக. ஜகத்தையெல்லாம் படைக்கின்றவனும் ஜகத்தைச் சரீரமாகவுடையவனும் அந்த ஜகத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருப்பவனும் எல்லாமறிந்தவனும் ஜகத்திற்குப் புருஷார்த்தமாயிருப்பவனும் ஜகத்திற்குள் நுழைந்து தரித்துக்கொண்டிருப்பவனும் கர்மத்தினால் விளையும்பிறவியற்றவனும் குணங்கள் நிறைந்தவனும் பரம ப்ராப்யனுமாகிய அப்பரம புருஷனை நான் மோக்ஷத்தை விரும்பி வணங்குகிறேன். அவனை அருள் புரிவித்துக்கொள்வதற்கு வணக்கத்தையொழிய வேறொரு உபாயமும் எனக்குத் தெரியவில்லை. யோகத்தினால் புண்ய பாப கர்மங்களையெல்லாம் தணித்த யோகிகள் யோகத்தினால் சுத்தி, செய்யப்பட்ட தங்கள் ஹ்ருதயத்தில் அவனை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார்கள். - யோகீஸ்வரனான அப்பரம புருஷனை அத்தகைய சக்தியற்ற நான் வெறுமனே பணிகிறேன். ஜகதீசா! ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களென்கிற மூன்றுவகையான உன் சக்திகளின் வேகத்தை எவராலும் தடுக்கமுடியாது. நீ

சேராதவற்றையும் சேர்க்குந் திறமையுடையவன். புத்தியின குணங்களான ஸம்சயம் விபர்யயம் முதலியவையெல்லாம் உன்னிடத்தினினறே உண்டாகின்றன. நீ உன்னைச் சரணம் அடைந்தவர்களைப் பாதுகாக்குந் தன்மையன். உன்னுடைய சகதிகள் எல்லையில்லாகவை. இந்நீயங்களை வெல்லாதவர்கள் உன்னுடைய உண்மையை அறிய மாட்டார்கள். அததகையனான உனக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். இந்த பாபஞ்சத்திலுள்ள ஜனங்களை அனைவரும் எவனுடைய மாயையினால் தேஹத்தையே ஆத்மாவாகப் ப்ரமித்து ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பாழ்செய்து அங்ஙனம் பாழடைவதையும் அறியாதிருக்கிறார்களோ, எவனுடைய மஹிமையை ஒருவராலும் கடக்கமுடியாதோ, அப்படிப்பட்ட பகவானை வணங்குகிறேன்.

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்தக் கஜேந்தரம், ப்ரஹ்மாதிகளான தேவதைகளில் எவரையும் விசேஷித்துக் குறிக்காமல்ஹேய குணங்கள் ந்ற பரமபுருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தை வர்ணித்துச் சரணமடைகையில் ப்ரஹ்மாதி தேவதைகள் ஹமஸ்வரஹனம் முதலான தம்முடைய அடையாளங்களிலும் நான முகனாயிருக்கை முதலிய வேறுபாட்டிலும் அபிமானமுடையவர்களாகையால் அது அவற்றைக் குறிக்காமையால் அத்தேவர்களில் ஒருவரும் அதனிடம் வரவில்லை. அப்பொழுது ஸமஸ்த தேவஸ்வரூபியான ஹரியெனனும் பகவானை அந்த யானை வர்ணித்த குணங்களெல்லாம் அமைந்தவனாகையால் தானே தோன்றினான். கஜேந்தரன் முதலையினால் பிடியுண்டு வருந்துவதைக் கண்டு அது செயத ஸ்தோத்ரத்தைக் கேட்டு ஸமஸ்த ஜகத்திற்கும் அந்தராத்மாவான பரமபுருஷன் வேதஸ்வரூபான கருடன்மேல் ஏறிச் சக்ராயுதத்தை எந்திக்கொண்டு தன்னைத் துதிசெய்கின்ற

1709. கஜேந்தரனுக்குப் பகவான் ப்ரத்யக்ஷமாய்
முதலையினின்று விடுவித்தல்

தேவதைகளுடன் கஜேந்தரம் இருக்குமிடத்திற்கு விரைந்தோடிவந்தான். அங்குத் தடாகத்திற்குள் வலிவுடைய முதலையினால் பிடியுண்டு வருந்துகின்ற அந்தக் கஜேந்தரம், கருடன்மேல் ஏறிச் சக்ராயுதத்தை வந்திக் கொண்டிருக்கின்ற பகவானை ஆகாயத்தில் கண்டு தாமரைப் பூவுடன் கூடின துதிக்கையைத் தூக்கி மிக்க வருத்தத்துடன் 'நாராயண! ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் குருவே! பகவானே! உனக்கு நமஸ்காரம்' என்னும் இவ்வார்த்தையைமொழிந்தது. அப்பால் ஸ்ரீஹரி வருந்துகின்ற கஜேந்தரத்தைப் பார்த்துக் கருணையுடன் சீக்ரமாகக் கீழேயிறங்கி முதலையோடுகூடின கஜேந்தரத்தை விரைவுடன் எடுத்துக் கரையேற்றி, உடனே தேவதைகள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் சக்ராயுதத்தினால் முதலையின் வாயைப் பிளந்து கஜேந்தரத்தை விடுவித்தான். மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

முதலை கந்தர்வரூபம் பெறுதலும், கஜேந்தரம் பகவானுடைய ஸாயுஜ்யம் பெறுதலும், பகவான் ப்ராணிகளின ஹிதத்தைக் கூறுதலும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ப்ரஹ்மதேவன் ருத்ரன முதலிய தேவதைகளும் ரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும் பகவான் செய்த கஜேந்தரமோக்ஷணமாகிற அந்தச்செயலைப் புகழ்ந்து அவன் மேல் ஓயாமல் பூமழை பொழிந்தார்கள். ஆகாயத்தில் தேவனுந்துபி வாத்யங்கள் முழங்கின. கந்தர்வர்கள் ஆடல் பாடல்களை நடத்தினார்கள். ரிஷிகளும் சாரணர்களும் ஸித்தர்களும் அப்பரமபுருஷனை ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள். கஜேந்தரத்தை ஹிம்ஸித்த அம்முதலை உடனே தேவரிஷியின் சாபத்தினின்று விடுபட்டு மிகவும்

ஆச்சர்யமான உருவம் பெற்று ஹுஹுஹுவென்னும் கந்தர்வஸ்ரேஷ்டனாய் விளங்கிற்று. அக்கந்தர்வன் சிறந்த புகழுடையவனும் சிறப்புடைய பிரமன் முதலிய தேவர்களால் புகழத்தகுந்தவனும் அழிவற்றவனும் புகழுக்கு ஆதாரனும் புகழத்தகுந்த குணங்களும் நற்கதைகளும் அமைந்து விளங்குகின்ற ஸர்வேஸ்வரனுமாகிய அப்பரம புருஷனைத் தலையால் வணங்கி அவனைப் பாடினான். அந்தப் பாடலைக் கேட்டு ஸந்தோஷம் அடைந்த பகவானால் அக்கந்தர்வன் அருள்புரியப்பெற்று ஜகதீசனைப் பரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்துப் பரஹ்மதேவன் முதலிய வர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் பாபம் தீரப்பெற்றுத் தன்னுடைய லோகம் போய்ச்சேர்ந்தான். கஜேந்தரமோ வென்றால் பகவானுடைய கரம் பட்டமையால் கர்மபந்தத்தினின்றும் விடுபட்டு அரையில் பீதாம்பரம் தரித்து நான்கு புஜங்கள் விளங்கப்பெற்றுப் பகவானுடைய ஸாரூப்யத்தை அடைந்தது. அக்கஜேந்தரம் பூர்வ ஜன்மத்தில் பாண்டிய தேசத்துக்குப் ப்ரபுவும் த்ரமிடர்களில் சிறந்தவனுமாகிய இந்தரத்யும்னனென்னும் மன்னவனாயிருந்தது. அம்மன்னவன் பகவானைப் பணிகையாகிற வ்ரதத்தை மிக்க மனவூக்கத்துடன் அனுஷ்டிக்குந்தன்மையுடையவன். ஒருகால் அவன் ஜடை தரித்துத் தவத்தில் நிலைநின்று மலயமென்னும் குலபர்வதத்தில் ஆஸ்ரமத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு மனவூக்கத்துடன் மௌன வ்ரதத்தை முன்னிட்டுப் பகவானை ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அகஸ்த்யமுனிவர் சிஷ்யக்குழாங்களுடன் அவ்விடம் வந்தார். அப்பொழுது இந்தரத்யும்னன் அவர்க்கு அர்க்யம் முதலிய பூஜையொன்றும்செய்யாமல் பேசாதிருக்கையில், அதைக்கண்டு அம்மஹர்ஷி கோபித்துக்கொண்டார். நல்லியற்கை

யுடைய அம்மன்னவனுக்கும் பெரியோர்களின் நிக்ரஹம் நேரிட்டது ஆச்சரியமல்லவா? அம்முனிவர் 'இவ்வந்தரத்யும்னன் மதிகெட்டிருக்கிறான். இவன் புத்தி பெரியோர்களிடத்தில் திருத்தம் பெறாமையால் இங்ஙனம் மயங்குகின்றது. அதனால் தான் இவன் ப்ராஹ்மணர்களான நம்மை இங்ஙனம் அவமதிக்கிறான். இதைப்பற்றியே இவன் அஜ்ஞானத்தை அடைவானாக. இவன் மதித்த யானை போல மதிகெட்டிருக்கிறானாகையால் அந்தயானையாகவே பிறப்பானாக' என்ற இச்சாபத்தை அம்மன்னவனுக்குக் கொடுத்தார்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்.—மன்னவனே! மஹானுபாவரான அகஸ்த்யமஹர்ஷி இங்ஙனம் சபித்துச் சிஷ்யர்களுடன் போனார். பிறகு ராஜர்ஷியாகிய இந்த்ரத்யும்னனும் அவ்வகஸ்த்ய சாபத்தை அனுபவித்தே யாகவே ண்டிமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு உடனே பகவானைப் பற்றினநினைவை அழிக்கும்படியான யானைப் பிறவியைப் பெற்றான். ஆயினும் முன்பு பகவானை ஆராதித்த மஹிமையினால் அவனுக்கு அந்த ஜன்மத்தில் பகவானைப் பற்றின நினைவு மாறாதிருந்தது. இங்ஙனம் பகவான் கஜேந்த்ரத்தை முதலையினின்றும் விடுவித்துத் தன் பரிஜனங்களில் ஒருவனாக அங்கீகரித்து அவனுடன்கூடிக் கந்தர்வர்களும் ஸித்தர்களும் தேவதைகளும் தன்னுடைய செயலைப் பாடிக்கொண்டுவரக் கருடன் மேல் ஏறிக்கொண்டு ஆச்சர்யமான தனது லோகம் போய்ச் சேர்ந்தான். மஹாராஜனே! இந்தக் கஜேந்த்ர மோக்ஷணமாகிற பகவானுடைய ப்ரபாவத்தை உனக்கு மொழிந்தேன். இது கேட்பவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுக்கும்; புகழை விளைக்கும்; கலிகாலத்தினால் விளையும் பாபங்களைப் போக்கும். கௌரவஸ்ரேஷ்டனே!

நன்றும் இது துஸ்வப்னங்களைப் போக்கும். ஆகையால் நன்மைமை விரும்புகின்ற ப்ராஹ்மண ஷுத்ரிய வைஸ்யர்கள் காலையில் எழுந்து ஸ்நானாதி கர்மங்களை முடித்துப் பரிசுத்தர்களாகி, துஸ்வப்னம் முதலிய தோஷங்கள் தீரும்பொருட்டு இந்தக் கஜேந்த்ர மோக்ஷத்தைப் படிக்கிறார்கள். குருஸ்ரேஷ்டனே ! ஸர்வபூதஸ்வரூபனும் ஸமர்த்தனுமாகிய பகவான் ஸந்தோஷமடைந்து ஸர்வபூதங்களும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் அந்தக் கஜேந்த்ரத்தைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான்சொல்லுகிறான்:—உன்னையும் என்னையும் இந்தத் தடாகத்தையும் இப்பர்வதத்தையும் பர்வதகுறைகளையும் கானகத்தையும் பரம்பு கீசகமென்னும் மூங்கில் ஸாதாரணமான மூங்கில் இவற்றின் புதர்களையும் மந்தாரம் முதலிய கல்பவ்ருக்ஷங்களையும், ப்ராஹ்மாவக்கும் எனக்கும் சிவனுக்கும் வாஸஸ்தானங்களான இந்தத் த்ரிகூட பர்வதத்தின் மூன்று சிகரங்களையும் ஷ்ரீரஸமுத்ரத்தையும் எனக்கு ப்ரியமான வாஸஸ்தானமும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருப்பதுமாகிய ஸ்வேதத்வீபத்தையும், என்னுடைய ஸ்ரீவத்ஸத்தையும் கௌஸ்துபத்தையும் வனமாலையையும் கௌமோதகி யென்கிற கதையையும், பக்ஷிகளுக்கு ப்ரபுவானகருடனையும் என்னுடைய ஸூக்ஷ்மாம் சமான ஆதிசேஷனையும் என்னை விட்டுப் பிரியாத ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியையும் ப்ராஹ்மாவையும் நாரதமஹர்ஷியையும் ருத்ரனையும் ப்ராஹ்லாதனையும், நான் மத்ஸ்யகூர்ம வராஹாதி அவதாரங்களால் செய்த புண்ய சரித்ரங்களையும், ஸூர்யன் சந்த்ரன் அக்னி இவர்களையும், ப்ரணவத்தையும், ப்ராணிகளுக்கு ஹிதம் செய்கையாகிற தர்மத்தையும் ப்ரக்ருதியையும், பகவத் பக்தியாகிற அழிவற்ற தர்மத்தையும், தக்ஷருடைய புத்ரிகளையும், தர்மர் ஸே

மர் கர்யபர் இவர்கள் பத்னிகளையும், கங்கை ஸாஸ்வதி அலகநந்தை யமுனை இந்நதிகளையும், ஐராவதமென்கிற யானையையும், த்ருவனையும், ஸப்தரிஷிகளையும் தர்மம் செய்து புகழ்பெற்ற மானிடர்களையும் பின்மாலையில் எழுந்து எவர்கள் மனலுக்கத்துடன் பரிசுத்தர்களாயிருந்து என்னுடைய உருவங்களாகப் பாவித்து நினைக்கின்றார்களோ, அவர்கள் ஸமஸ்த பாபங்களினின்றும் விடுபடுவார்கள். ஓ கஜேந்த்ரனே! விடியற்காலத்தில் எழுந்து இந்த ஸ்தோத்ரத்தினால் என்னைத் துதிக்கிறவர்களுக்கு நான் மரணகாலத்திலும் மாறாத ஆழந்த மதியைக் கொடுக்கிறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்.—பகவான் இங்ஙனம் மொழிந்து சங்கராஜமான பாஞ்சஜன்யத்தை ஊதிப் பரஹ்மா முதலிய தேவர் கூட்டத்தைக் களிக்கச் செய்துகொண்டிருந்தான் மேல் ஏறிச் சென்றான். நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ ஐந்தாவது மனு ஆளுவது மனு இவர்களையும் தூர்வாஸருடைய சாபத்தினால் ஐஸ்வர்யத்தை இழந்த தேவதைகள் பகவானே ஸ்தோத்ரம் செய்ததையும் கூறுதல். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! இந்தக் கஜேந்த்ர மோக்ஷணமென்னும் பகவானுடைய சரித்தரம் மிகவும் புண்யமானது; பாபங்களையெல்லாம் போக்கும். இதை உனக்கு மொழிந்தேன். இனி ஐந்தாவதான ரைவத மன்வந்தரத்தைச் சொல்லுகிறேன். கேட்பாயாக, ரைவதனென்பவன் ஐந்தாவது மனுவாயிருந்தான். அவன் தாமஸமனுவுக்கு உடன் பிறந்தவன். பலி விர்த்யன் முதலானவர்கள் அவனுடைய பிள்ளைகள். அவர்களில் அர்

ஜனனென்பவன் ப்ரதானன். அம்மனுவின் அந்தரத் தில் விபுவென்பவன் இந்த்ரனாயிருந்தான். பூததயன் முதலியவர்கள் தேவதைகளாயிருந்தார்கள். ஹிரண்ய ரோமர் வேதசிரர் ஊர்த்வபாஹு முதலியவர்கள் ஸப்த ரிஷிகளாயிருந்தார்கள். சுப்ரரென்பவருடைய பத்னி விசுண்டை யென்பவள். பகவான் வைகுண்டனென்று பேர் பூண்டு வைகுண்டரென்னும் தேவஸ்ரேஷ்டர்களு டன் தன்னுடைய அம்சத்தினால் அவர்களுக்குப் பிள்ளை யாகப் பிறந்தான். தேவியாகிய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் வேண்டுகோளின்மேல் அவருடைய இஷ்டத்தை நிறை வேற்றும் பொருட்டு அந்த வைகுண்டன் லோகாலோக பர்வதத்தின்மேல் வைகுண்டமென்னும் லோகத்தைப் படைத்தான். அதை லோகாலோக பர்வதத்திலுள்ள ஜனங்கள் நமஸ்கரிக்கிறார்கள். அந்த வைகுண்ட பக வானுடைய ப்ரபாவமும் குணங்களும் மஹத்தான ஸம் ருத்திகளும் என்னால் கூடுமானவளவு சொல்லப்பட்டன. அவனுடைய மஹிமைகளை யெல்லாம் ஒருவராலும் சொ ல்ல முடியாது. எவன் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் குணங்களை யெல்லாம் சொல்லுகிறானோ, அவன் பூமியிலுள்ள தூட் களையெல்லாம் கணக்கிட்டவனாவான். சக்ஷுவின் புதல் வன் சாக்ஷுஷனென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவன். அவன் ஆருவது மனுவாயிருந்தான். பூரு புருஷன் ஸுத்யும்னன் முதலியவர்கள் சாக்ஷுஷமனுவின் புதல்வர்கள். அப் பொழுது மந்த்ரத்ருமனென்பவன் இந்த்ரனாயிருந்தான். ஆப்யர் முதலியவர்கள் தேவகணங்களாயிருந்தார்கள். ஹவிஷ்மான் வீரகர் முதலியவர்கள் ஸப்தரிஷிகளாயிருந் தார்கள். அந்த ஆருவது மன்வந்தரத்திலும் பகவான் வைராஜருடைய பார்யையாகிய ஸம்பூதியிடத்தில் தன் னுடைய அம்சத்தினால் அஜிதனென்று ப்ரஸித்தனாய்

அவதரித்தான். அவன் ஷ்ரீரஸமுத்ரத்தைக் கடைந்து தேவதைகளுக்கு அம்ருதத்தைத் திரட்டிக்கொடுத்தான். ஷ்ரீரஸமுத்ரத்தைக் கடையும்பொழுது மந்தர பர்வதம் அசைகையில் அப்பகவான் கூர்மரூபியாய் அம் மந்தரபர்வதத்தைத் தன்முதுகில் தரித்தான்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—ப்ரஹ்ம ரிஷீ! பகவான் ஷ்ரீரஸமுத்ரத்தைக் கடைந்த விதத்தையும், எதற்காகக் கடைந்தானோ அதையும், கூர்மரூபியாய் மந்தர பர்வதத்தைத் தாங்கினதின் காரணத்தையும், தேவதைகளுக்கு அம்ருதம் கிடைத்த வண்ணத்தையும், அம்ருதம் தவிர இன்னம் ஏதேது உண்டாயிற்றோ அதையும் விவரித்துச் சொல்வீராக. பகவானுடைய இச்செயல் மிகவும் ஆச்சர்யமல்லவா! ஆகையால் இதை விரித்து மொழிவீராக. நெடுநாளாக ஆத்யாத்மிகம் முதலிய ஸம்ஸார தாபங்களால் தபிக்கப்பட்ட என் மனம் நீர் வர்ணிக்கிற பகவானுடைய மஹிமையை எவ்வளவு கேட்டுநும் த்ருப்தி யடையாமல் மேன்மேலும் கேட்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றது.

ஸகுதபௌராணிகர் சொல்லுகிறார்:—ஓ அந்தணர்களே! இங்ஙனம் வினவப்பெற்ற மஹானுபாவரானசுகர் அவனுடைய கேள்விகளைப் புகழ்ந்து பகவானுடைய வீரச்செயல்களைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—முன்பு தேவதைகள் கூரான ஆயுதங்களை ஏந்தின அஸுரர்களால் யுத்தத்தில் அடியுண்டு விழுந்துப் பராணன்களை இழந்து மீளவும் எழுந்திருக்கவில்லை. மற்றும், ஒரு காலத்தில் இந்தான் ஐராவதத்தின் மேல் ஏறிக்கொண்டு போகும்பொழுது தூர்வாஸமுனிவர் தன் கழுத்திலிருந்த பூமாலையைக் கழற்றி இந்தரனுக்குப் பரிசாக அளித்தார். அவ்வந்தான்

அதை ஐஸ்வர்ய மதத்தினால் ஆதரிக்காமல் ஐராவதத் தின் கும்பஸ்தலத்தில் வைத்தான். அவ்வைராவதம் மதித்திருக்கையால் அதையெடுத்துக் காலால் மிதித் துத் துவைத்து விட்டது. அப்பொழுது அம்முனிவர் இந்த்ரன் மேல் கோபித்து அவனை நோக்கி 'இந்த்ரனே ! நீ மூன்று லோகங்களுடன் ஐஸ்வர்யங்களெல்லாம் அழி யப் பெறுவாயாக' என்று சபித்தார். மன்னவனே ! அந்தச் சாபத்தினால் இந்த்ரனுடன் கூடின மூன்று லோகங்களும் சோபை அழியப்பெற்றன. அப்பொழுது யாகாதி கர்மங்கள் எவையும் ஐஸ்வர்யத்தை வளர்க்க வல்லவையாகவில்லை. இந்த்ரன் வருணன் முதலிய தேவதைகள் அனைவரும் உலகங்களெல்லாம் சோ பையற்றிருப்பதையும் யுத்தத்தில் அடியுண்டு விழுந்த தேவதைகள் பிழைத்தெழுந்திராமல் அப்படியே மாண்டு போவதையும் கண்டு எவ்வளவு ஆலோசித்துங்கூட அதை மாற்றுவதற்குரிய உபாயம் தோன்றப்பெரு திருந்தார்கள். பிறகு தேவதைகள் அனைவரும் மேரு பர்வதத்தின் சிரத்திலிருக்கிற ப்ரஹ்மாவின் ஸபைக்குச் சென்று எல்லாரும் தண்டனிட்டு ப்ரஹ்மாவுக்கு விண்ணப் பஞ் செய்தார்கள். அப்பால் அப்பரமேஷ்டி இந்த்ரன் வாயு முதலிய தேவதைகள் ஒளி மழுங்கிப் பலமற்றிருப் பதையும், மூன்று லோகங்களும் அமங்களமாயிருப்பதை யும், அஸுரர்கள் தேஜோபலங்கள் அமைந்திருப்பதை யுங் கண்டு மனவூக்கத்துடன் பரமபுருஷனை த்யானித்து ஸந்தோஷத்தினால் முகம் மலரப்பெற்று இந்த்ராதே வதைகளை நோக்கி 'நான், ருத்ரன், நீங்கள், அஸுராதி கள், மனுஷ்யர்கள், திரயக்குகைகள், வருக்ஷங்கள், ஸ்வே தஜம், உத்பிஜ்ஜம் முதலியவைகள் ஆகிய அனைவரும் பகவானுடைய அவதாரமான அநிருத்தனுடைய ஜ்ஞா

குதி குணங்களின் பதினாயிரத்தில் ஒரு பாகத்தினால்
படைக்கப் பட்டிருக்கிறோம். நாமெல்லாரும் அவனையே
சரணம் அடைவோமாக. நம்மை எவன் படைத்தானோ
அவனே நம்மைக் காப்பவன். இதைக் காட்டிலும் மற்ற
ஒரு உபாயமும் இல்லை. அப்பரம புருஷனுக்கு வதிக்
கத் தகுந்தவனாவது ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவனாவது உபே
க்ஷிக்கத் தகுந்தவனாவது ஆதரிக்கத் தகுந்தவனாவது
எவனுமே இல்லை. ஆயினும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார
காலங்களில் ரஜஸ்ஸு ஸத்வம் தமஸ்ஸு என்னும்மூன்று
குணங்களின் தோற்றங்களுக்குக் காரணமான ஜீவாத்
மாக்களின் புண்யபாப கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி நடக்
கிறான். ப்ராணிகளைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு ஸத்வ
குணத்தின் தோற்றத்திற்குக் காரணமான கர்மத்திற்
குத் தகுந்தபடி நடக்குந் தன்மையுள்ள அப்பகவான்
ஸத்வகுணம் தலையெடுத்த தேவாதிகளைப் பாதுகாக்கும்
ஸமயம் இது வாகையால் நாமெல்லோரும் ஜகத்திற்கு
ஹிதம் செய்பவனாகிய அப்பரமபுருஷனைச் சரணம்
அடைவோமாக. அவன் நமக்கு ஸுகத்தை விளைப்பான்.
அவன் இயற்கையாகவே தேவதைகளிடத்தில் ப்ரீதி
யுடையவன். (ஆனால் அது பக்ஷபாதமாகுமோ வென்றால்
ஆகாது. அரசன் நல்லொழுக்க முடையவர்களிடத்தில்
ப்ரீதி செய்வது அவனுக்குக் குணமே யன்றிப் பக்ஷபாத
மாகாதல்லவா? அங்ஙனமே ஸத்வ குணம் தலையெடுத்த
தேவதைகளிடத்தில் ப்ரீதி செய்வது அவனுக்குக் குண
மாகுமேயன்றித் தோஷமாகாது).

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—சத்ருக்களை அழிக்குந்
தன்மையனே ! ப்ரஹ்மதேவன் இங்ஙனம் தேவதைகளு
க்கு மொழிந்து அவர்களோடு கூடவே தன்னுடைய
லோகத்தினின்றும் புறப்பட்டு அலோகமென்று சொல்லப்

படுகின்ற இருளடர்ந்த பூமிக்கு அப்புறத்திலிருப்பதாகிய அஜிதனுடைய லோகமான வைகுண்டத்திற்குப் போனான். ப்ரஹ்மாதி தேவதைகள் பகவான் அஜிதனென்னும் பெயர் பூண்டு அவதரித்திருக்கிறுனென்று கேட்டவர்களேயன்றிப் பார்த்தவர்களல்லர். அத்தகைய ப்ரஹ்ம தேவன் அந்த வைகுண்டலோகத்தில் என்றும் கண்ணால் காணமுடியாத உருவமுடையவனும் இங்கு இருக்கிறுனென்று கேள்விக்கு மாத்திரம் விஷயமான பகவானுக்கு நமஸ்காரம் செய்து இந்த்ரியங்களையெல்லாம் ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்குரியவாறு ஊக்கத்துடன் அடக்கிக்கொண்டு உபநிஷத்தின் பொருள்களை உண்கொண்ட உரைகளால் ஸர்வஸ்மாத்பரான அப்பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்தான்.

ப்ரஹ்மதேவன் சொல்லுகிறான்:—ஓ தேவனே! உன்னை நமஸ்கரிக்கிறோம். நீ எல்லோரிலும் மேற்பட்டவன். உனக்கு இணையாவது எதிராவது எதுவுமே இல்லை நீயே அனைவர்க்கும் சரணம் அடையத் தகுந்தவன். நீ மனத்திற்கு எட்டாமல் வெகுதூரத்தில் இருப்பவன். உன்னை வாக்கினால் நிரூபிக்கமுடியாது. யோகிகள் உன்னை மனத்தினால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கினும், வேதாந்த வாக்குக்கள் உன்னை நிரூபிக்கினும், உன் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை அவர்களாலும் இவ்வளவென்று அளவிடமுடியாது. ப்ரக்ருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணானாகையால் இத்தகையனென்று உன்னை ஊஹிக்கமுடியாது. நீ கர்மத்தினால் வினையும் ப்ராக்ருத சரீரமற்றவன். நீ ப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதயமாகிற குழையில்தான் வாஸஞ் செய்பவன். அந்த ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற ஜீவாத்மாக்களுக்கும் முற்பட்டவன். அவர்களுக்கு அந்தந்தச் சரீரங்களை வினைத்தவன் நீயே. உன்னைப் பணிகிறவர்

களை அனுக்ரஹிக்கும் பொருட்டும் அந்தராத்மாவாய்
 நியமிக்கும் பொருட்டும் ஹ்ருதயத்தில் அமைந்திருப்பி
 னும் நீ இயற்கையில் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்ற
 வன், நீ ஜகத்திற்கெல்லாம் உபாதான காரணமாயிருப்
 பினும், ப்ரக்ருதியைப்போல ஒன்று மற்றொன்றாக மாறு
 கையாவது, ஜீவனைப்போல ஸ்வபாவம் மாறுகையாவது
 உனக்குக் கிடையாது. நீ எவ்வகை விகாரங்களும் தீண்
 டப்பெருதவன். நீ ஸக்ஷிம சேதன சேதனங்களைச்
 சரீரமாகக்கொண்டு ஸ்தூல சேதன சேதன ரூபமான
 இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்குக் காரணமாகின்றனை யாகையால்
 ஸ்வரூபம் மாறப்பெறுகையாகிற விகாரம் உன் சரீரமான
 ப்ரக்ருதிக்கும், ஸ்வபாவம்மாறப் பெறுகையாகிற விகாரம்
 சேதனர்களுக்குமேயன்றி உனக்கு அவை கிடையாது.
 ப்ராணன் மனம் புத்தி ஆத்மாக்கள் இவர்களையெல்லாம்
 நீயே ஸாக்ஷாத்கரிப்பவன். சப்தாதி விஷயங்களையும்
 கண் காது முதலிய இந்த்ரியங்களையும் ஜீவாத்மாக்களு
 க்கு நீயே விளங்கச் செய்கின்றனை. நீ விழித்தல் ஸ்வப்
 நங்காணுதல் உறங்குதல் என்கிற மூன்று அவஸ்தைகளு
 மற்றவன். கர்மத்தினால் விளைகிற சரீரஸம்பந்தமற்றவன்.
 அஞ்ஜானமும் அதனுடன் கலந்த ஜ்ஞானமுமாகிற நிழல்
 வெயில்கள் ராகாதி தோஷங்களையுடைய ஜீவாத்மாக்க
 ளுக்கு வினையக்கூடியவை. அவை உனக்குக் கிடையாது.
 நீ ஆகாயம்போல எங்கும்விறைந்திருப்பவன். ஷாட்ருண்ய
 பூர்ணன்; க்ருதயுகம் முதலிய மூன்று யுகங்களிலும்
 அவதரிப்பவன். இத்தகைய உன்னை நாங்கள் சரண
 மடைகிறோம். மனத்தினால் நினைத்துச் செய்யப்படுகிற
 புண்ய பாபகர்மங்களால் விளைகிற ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரம்
 பகவானுடைய மாயையினால் தூண்டப்பட்டுச் சுழல்கின்
 றது. பத்து இந்த்ரியங்களும் ஐந்து ப்ராணன்களும்

ஆசிய இப்பதினைந்தும் அந்த ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்திற்கு இலைகள். அது வெகு சீக்ரமாகத் திரியுந்தன்மையுடையது. ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களென்கிற மூன்று குணங்களும் அதற்கு மூன்று நாபிகள். பூமி ஜலம் அக்னி வாயு ஆகாசம் மனம் புத்தி அஹங்காரம் என்னும் இவ்வெட்டுப் ப்ரக்ருதிகளும் அதற்கு நேமிகள். அது மின்னல்போல நிலையற்ற தோற்றமுடையது. இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸார சக்ரம் உன்னுடைய ஸங்கல்பமாகிற இருசைப்பற்றியே நடக்கிறதென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நீ என்றும் மாறாமல் ஒரேவிதமாயிருப்பவன். நீ ஸமஸ்த ஆத்மாக்களுக்கும் அந்த ராத்மாவாகையால் பரமாத்மா வென்று கூறப்படுகின்றனை. அத்தகைய உன்னைச் சரணம் அடைகிறோம். நீ வீற்றிருக்கு மிடமான பரமபதம் கேவலசுத்தஸத்வமயமாகையால் என்றும் ஒருவாறாயிருக்கும். அது இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு வெளிப்பட்டது. ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்குப் புலப்படாதது. ராகாதிதோஷங்களுக்குச் சிறிதும் இடமில்லாதது. பரிசுத்தர்களான நித்ய ஸித்தர்கள் நித்யவாஸம் செய்யப்பெற்றது. அதற்கு எல்லையே கிடையாது. அந்தப் பரமபதம் பெறுதற்குப் பண்டிதர்கள் உன்னை யோகமார்க்கத்தினால் உபாஸிக்கிறார்கள். அத்தகைய உன்னைச் சரணம் அடைகிறோம். இந்த ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள ப்ராணிகளில் ஒருவனும் உன்னுடைய மாயையைக் கடக்க வல்லவனல்லன். அனைவரும் அம்மாயையால் மதியங்கிக் கிடக்கிறார்கள். நீ ஸமஸ்த ப்ராணிகளிடத்திலும் ஸமமாகவே உட்புகுந்து சியமித்துக் கொண்டிருக்கின்றனை. ஆசைப்படத் தகுந்த பரமபுருஷார்த்தம் உன்னைவிட மற்றொன்றும் இல்லை. அத்தகைய உன்னை ஒருவரும் அறிகிறதில்லை. உன்னுடைய அனுக்ரஹம் இருக்குமா

யின் உன்மாயையால் மதிமயங்காமல் அதைக் கடந்து
அந்தராத்மாவான உன்னையும் அறியலாம். நீ சேதன
சேதனங்களில் அமைந்திருப்பினும் அவற்றின் குணங்
கள் தீண்டப்பெறுதவன். உலகத்தில் மேன்மையுடைய
எங்களுக்கும் நீ மேலாயிருப்பவன். அத்தகைய உன்னை
வணங்குகிறோம். இதோ விருக்கின்ற தேவதைகளும்
ரிஷிகளுமாகிய நாங்கள் உனக்கு ப்ரியமான சரீரமான
ஸத்வ குணத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களாயினும்
உன்னும் புறமும் திகழ்கின்ற ஜ்ஞானப்ரகாசமுடையவர்
களாயினும் உன்னுடைய ஸூக்ஷ்மமான கதியை அறிய
வல்லமையற்றிருக்கிறோம். இனி ரஜஸ் தமோகுணங்
களே தலையெடுக்கப் பெற்று அஜ்ஞானமூடர்களான
அஸுராதிகள் உன் கதியை எங்கனம் அறிவார்கள்?
ஜராயுஜம் அண்டஜம் ஸ்வேதஜம் உத்பிஜ்ஜம் என்று
நான்கு வகைப்பட்ட பூதங்கள் அமைந்த இப்பூமண்டலம்
முழுவதும் எவனால் படைக்கப்பட்டு எவனுக்குப் பாதங்
களாயிருக்கின்றதோ, அவன் அளவற்ற ஐஸ்வர்யமுடை
யவன்; ஸ்வதந்தரன். அவனையே பரப்ரஹ்மமென்று கூறு
கிறார்கள். புருஷஸூக்தத்தில் ஓதப்பட்ட மஹாபுருஷன்
அவனே. அவன் எங்களுக்கு அருள்புரிவானாக. மஹா
ஸீர்யமுடைய ஜலம் அப்பரமபுருஷனுடைய ரேதஸ்ஸு.
மூன்று லோகங்களும் லோகபாலர்களும் அவனிடத்தி
னின்றே உண்டாகின்றனர்; அவனால் ஜீவிக்கின்றனர்;
அவனிடத்திலேயே வளர்கின்றனர். அவனே பரப்ரஹ்ம
மென்று கூறப்படுகிறான்; அளவற்ற ஐஸ்வர்யமுடையவன்.
அத்தகைய அப்பரமபுருஷன் எங்களுக்கு அருள்புரிவா
னாக. தேவதைகளுக்கு அம்ருதம் கொடுப்பவனாகையால்
ஆஹாரம்பலம் ஆயுள் இவற்றை விளைப்பவனும் வருஷங்
கள் முதலிய ஸ்தாவரங்களையும் ஜங்கமங்களையும் அம்ருத

கிரணங்களால் வளர்த்து அவற்றிற்குப் பரபுவாயிருப்பவனு
மாகிய சந்த்ரனைப் பரம புருஷனுடைய மனத்தினின்று
உண்டானவனென்றும் அந்தச் சந்த்ரனை அவனுடைய
மனமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். பரப்ரஹ்மமும் மஹா
வீபுதியுமாகிய அப்பரமபுருஷன் எங்களுக்கு அருள் புரிவா
னாக. தன்னிடத்தில் ஹோமம்செய்த சருபுரோடாசாதி
களை இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளுக்குக் கொண்டு
சேர்ப்பவனும் யஜ்ஞாதி கர்மங்களின் அனுஷ்டானத்
திற்காகவே தோன்றினவனும் தேஹத்தினிடையில்
ஜாடராக்னியென்னும் பெயருடன் இருந்து சுக்ல ஸோ
ணிதம் முதலிய தாதுக்களைப் பக்வம் செய்கின்றவனுமா
கிய அக்னியை அப்பரம புருஷனுடைய முகத்தினின்று
உண்டானவனென்றும் அவனை அவனுடைய முகமென்
றும் சொல்லுகிறார்கள். மஹா வீபுதியுடைய அப்பரம
புருஷன் எங்களுக்கு அருள் புரிவானாக. ஸூர்யன் அர்ச்சி
ராதி மார்க்கத்தில் உட்பட்டவன் ; ருக்கு யஜுஸ்ஸு
ஸாமம் என்கிற மூன்று வேத ஸ்வரூபன் ; பரம புருஷ
னுக்கு வாஸஸ்தானமாயிருப்பவன் ; மோக்ஷத்திற்கு
த்வாரம்போன்றவன் ; மோக்ஷத்தை விளைக்கவல்ல புண்
யகர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்குரிய காலத்தை அறிவிப்
பவன் ; உதய அஸ்தமயங்களால் ப்ராணிகளின் ஆயுஸ்
ஸைப் பறிப்பவனாகையால் ம்ருத்யுவைப் போன்றவன்.
இத்தகைய ஸூர்யனை அப்பரம புருஷனுடைய நேத்ரா
மென்று சொல்லுகிறார்கள். மஹா வீபுதியுடைய அப்
பரமபுருஷன் எங்களுக்கு அருள் புரிவானாக. வாயு ஜங்கம்
ஸ்தாவர ரூபமான ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் மனோபலம்
தேஹபலம் இந்த்ரியபலம் இவற்றை விளைக்கிறான்.
மற்றும் அவர்களுடைய தேஹங்களில் ப்ராணாதி நாமங்
களால் ஐந்துவகையாகப் பிரித்திருக்கிறான். ப்ராணி

களின் புத்திமுதலியவற்றிற்கு அதிஷ்டானதேவதை
 களாகிய நாங்கள், மஹாராஜனைப் பருத்யர்கள் அனுஸரிப்
 பதுபோல, அந்தப் பஞ்சவ்ருத்திப் ப்ராணனை அனுஸரித்
 திருக்கிறோம். அத்தகையவாயு அப்பரம புருஷனு
 டைய ப்ராணனிடத்தினின்று உண்டானான். மஹாவிபூதி
 யுடைய அப்பரமபுருஷன் எங்களுக்கு அருள்புரிவானாக.
 அவனுடைய காதிலிருந்து திசைகள் உண்டாயின. தே
 ஹத்திலுள்ள சந்திரங்கள் அவனுடைய ஹ்ருதயத்தி
 னின்றும் உண்டாயின. கர்மேந்திரியங்கள் ஜ்ஞானேந்திரி
 யங்கள் மனம் ப்ராணன் சரீரம் இவற்றிற்கு ஆதாரமான
 ஆகாயம் அப்பரம புருஷனுடைய நாபியினின்றும்
 உண்டாயிற்று. மஹாவிபூதியுடைய அப்பரம புருஷன்
 எங்களுக்கு அருள்புரிவானாக. அவனுடைய பலத்தினி
 ன்று மஹேந்திரனும், அனுக்ரஹத்தினின்று தேவ
 தைகளும், கோபத்தினின்று ருத்ரனும், ஸந்தோஷத்தி
 னின்று ப்ரஹ்மாவாகிய நானும், விவரங்களினின்று
 காயத்ரி முதலிய சந்தங்களும் ரிஷிகளும், ஆண்குறியி
 னின்று ப்ராஜாபதியும் உண்டானோம். மஹாவிபூதியுடைய
 அப்பரமபுருஷன் எங்களுக்கு அருள்புரிவானாக. அவனு
 டைய மார்பினின்று ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும், சாயையினின்று
 பித்ருக்களும், ஸ்தனத்தினின்று தர்மமும், முதுகினி
 ன்று அதர்மமும், சிரத்தினின்று த்யுலோகமும், சிரிப்பி
 னின்று அப்ஸரஸ்தரீகளும் உண்டானார்கள். மஹா
 விபூதியுடைய அப்பரமபுருஷன் எங்களுக்கு அருள்புரிவா
 னாக. அவனுடைய முகத்தினின்று ப்ராஹ்மணகுலமும்
 இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாத பொருளை அறிவிக்குந்
 திறமையுடைய வேதமும், புஜங்களினின்று ஸ்ஷத்திரிய
 னும் பலமும், துடைகளினின்று வைஸ்யனும் வர்த்தகம்
 செய்யுந்திறமையும், பாதங்களினின்று சூத்ரனும் சுய்ரு

ஷையும உண்டானாக. மஹாவிபூதியுடைய அப்பரம புருஷன் எங்களுக்கு அருள்புரிவானாக. அவனுடைய கீழு தட்டினின்று லோபமும், மேலுதட்டினின்று பீதியும், மூக்கினின்று காந்தியும், ஸ்பர்சத்தினின்று பசுக்களுக்கு ஹிதமான காமமும், புருவங்களினின்று யமனும், இமை மயிர்களினின்று காலமும் உண்டானார்கள். மஹா விபூ தியுடைய அப்பரமபுருஷன் எங்களுக்கு அருள்புரிவானாக. பூமி ஜலம் முதலிய பஞ்சபூதங்கள் காலம் கர்மம் ஸத் வாத்ரி குணங்கள் ப்ரஹ்மாண்டம் அதிலுள்ள கார்யவர்க் கம் இவையெல்லாம் அவனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் நிர் மிக்கப்பட்டனவென்று சொல்லுகிறார்கள். அவன் சேதன அசேதனங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனாகையால் அவ னுடைய ஸ்வரூபம் பெரிய வித்வான்களுக்கு மாத்ரமே அறியக் கூடியதன்றி ஸாதாரணமாய் மற்ற எவர்க்கும் அறியமுடியாது. மஹாவிபூதியுடைய அப்பரமபுருஷன் எங்களுக்கு அருள்புரிவானாக. அவன் ப்ரளயகாலத்தில் சேதனர் அசேதனம் காலம் முதலிய சக்திகள் ஓய்ந்தி ருக்கப் பெற்றவன்; ஸ்வதந்த்ரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மையை அனுபவிக்கையால் நிறைவான ஞாயிருப்ப வன்; ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்களான சப்தாதி விஷயங்க ளில் பற்றற்றவன்; ஸ்வபாவஸித்தமான ஐஸ்வர்யமுடைய வன். அத்தகைய அப் பரமபுருஷனுக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். உன் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக் காண விரும்பி உன்னைச் சரணம் அடைந்த எங்களுக்குப் புன்ன கையோடுகூடினதும் தாமரை மலர்போன்றதுமாகிய உன்முகத்தைக் காட்டுவாயாக. நாங்கள் உன்னைக் கண் ணால் காண ஆசைப்படுகிறோம். தர்மம் தலை சாய்ந்து அதர்மம் தலையெடுக்குங்காலங்கள்தோறும் ஸங்கல்பத் தினால் அவதாரங்களைக் கொண்டு எங்களால் செய்யமுடி

யாத கார்யங்களைச் செய்கிறாயல்லவா? அப்படிப்பட்ட உனக்கு உன் திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தைக் காட்டுவது சேராததன்று. ப்ராணிகள் தாங்கள் ஆசைப்படுகிற சப்தாதி விஷயங்கள் கிடைக்காமையால் வருந்தி மீளவும் அவற்றைப் பெறுதற்காக வருத்தம் அதிகமாயும் ஸுகம் அற்பமாயும் இருக்கப்பெற்ற கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். அவையெல்லாம் வீணாகின்றன. உன்னிடத்தில் அர்ப்பணஞ் செய்த கர்மம் எதுவும் வீணாகும்தில்லை. தர்மபாஸமும் லௌகிகவ்யாபாரபூங்கூட ஸர்வேஸ்வரனான உன்னிடத்தில் அர்ப்பணஞ் செய்யப்படுமாயின் அது பயனற்றதாகாது. நீ ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவன். ஆனது பற்றியே ப்ரீதிக்கிடமானவன். ஹிதம் செய்வனும் நீயேயாகையால் உன்னிடத்தில் அர்ப்பணஞ் செய்த கர்மம் எதுவும் வீணாகாது. வருஷத்தின் வேரில் ஜலம் கொட்டினோமானால் அதன் அடிப்பாகமும் அதினின்று பிரிந்த கிளைகளும் மற்றும் இலைதளிர் பூகாய் முதலியவைகளும் த்ருப்தி யடைகின்றன. இங்ஙனமே பரமாத்மாவான உனக்குச் செய்த ஆராதனம் ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களையும் நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும். உன் செயல்கள் விலக்ஷணமாகையால் இப்படிப்பட்டவையென்று நிரூபிக்கமுடியாதவை. நீ எல்லாவிதத்திலும் அளவற்றவன்; கெட்டகுணங்கள் எவையும்தீண்டப்பெறுதவன். நீ ஸத்வாதி குணங்களை அடக்கியாள் கின்றனை. ப்ராணிகளின் புண்ய பாப கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி அவர்களுக்கு ஸத்வாதி குணங்களின் தோற்றங்களை விளைக்கின்றனை. இத்தகைய உனக்கு நாங்கள் இப்பொழுது நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம். உன்னை அருள் புரிவிப்பதற்குரிய உபாயம் நமஸ்காரமேயன்றி மற்றொன்றுமில்லை. ஐந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ தேவதைகளுக்குப் பகவான் ஸேவை ஸாதித் }
 { தலும், தேவதைகள் அவனை ஸ்தோத்ரம் }
 { செய்தலும், அவனுடைய ஆஜ்ஞையின் }
 { மேல் அம்ருதத்திற்காக க்ஷீரஸமுத்ரத் }
 { தைக் கடைய ப்ரயத்னம் செய்தலும். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! தன்னைப் பற்றினுருடைய தாபங்களைப் போக்குந் தன்மையனும் ஸர்வேஸ்வரனுமாகிய பகவான் ஆயிரம் ஸூர்யர்கள் உதித்தாற்போலத் திகழ்கின்ற பேரொளி யுடையவனாகி அந்த ப்ரஹ்மாதி தேவதைகளுக் கெதிரே வந்து தோன்றினான். பிரமன் முதலிய அத்தேவர்கள் அனைவரும் பகவானுடைய ஒளிப்பெருக்கினால் கண்கள் தடைபட்டு ஆகாயத்தையாவது திசைகளையாவது பூமியையாவது தம்மையாவது காணப்பெறவில்லை. இனி எதிழேதோற்றி யிருக்கும் ப்ரபுவை எங்ஙனம் காண்பார்கள்? பகவானுடைய திவ்ய மங்களவிக்ரஹம் சிர்மலமாய் மாகதரத்னம் போல் சிர்மலமாயிருந்தது. அவனுடைய திருக்கண்கள் தாமரைமலரின் உட்புறம்போல் சிவந்திருந்தன. அவன் உருக்கி அழுக்கெடுத்த பொன்போலத் திகழ்கின்ற பீதாம்பரத்தை உடுத்திருந்தான். அவனுடைய அங்கங்களெல்லாம் தெளிந்து அழகாயிருந்தன. அவன் அழகான முகமும் அழகிய புருவங்களும் அமைந்து பெரிய ரத்னங்கள் இழைக்கப்பெற்ற கிரீடமும் தோள்வளைகளும் அணிந்திருந்தான். தாமரை மலர் போன்ற அவனது முகம் குண்டலங்களால் திகழ்கின்ற கபோலங்களின் காந்தியால் மிகவும் அழகாயிருந்தது. மற்றும், அவன் அரைஞாண்மாலே கைவளை முத்துமாலே சிலம்பு தண்டை கௌஸ்துபமணி வனமாலே இவைகளை அணிந்து மார்பில் வீற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியால் மிகவும் விளக்கமுற்றிருந்தான். ஸுதர்சனம் முதலிய அவ

னுடைய அஸ்த்ரங்கள் புருஷபுருவத்துடன் அவனைப் பணிந்திருந்தன. தேவர்களில் தலைவனாகிய ப்ரஹ்மதேவன் அத்தகைய பரமபுருஷனுடைய திருபுருவத்தைக் கண்டு ருத்ரனும் மற்றுமுள்ள தேவதைகளும் தானுமாக அவனுக்கு ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து அவனை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினான்.

ப்ரஹ்மதேவன் சொல்லுகிறான்:—உனக்கு ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் கிடையாது. நீ ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ் ஸூக்களென்கிற ப்ராக்ருத குணங்களற்றவன்; துக்கத்தின் ஸம்பந்த மற்ற மஹாநந்தஸ்வரூபன்; அனுஸ்வரூபனை ஜீவனைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மன்; அப்படிப்பட்ட ஜீவனுக்கும் உட்புகுந்து நியமிக்குந்தன்மை யுடையவன். உன் ஸ்வரூபத்தை அளவிடமுடியாது. நீ மிகுந்த ப்ரபாவமுடையவன். அத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம். புருஷ ஸ்ரேஷ்டனே! உன்னுடைய இவ்வுருவம் வேதத்தினாலும் அதைப் பின்சென்ற பாஞ்சராத்ரம் முதலிய சாஸ்த்ரங்களாலும் அறிவிக்கப்பட்ட வழிகளில் இறங்கி நன்மையை விரும்புவோர்களால் ஆரதிக்கத்தகுந்தது. மூன்று லோகங்களும் நாங்களும் உன்னுடைய இவ்வுருவத்தில் புலப்படுகின்றோம். ஜகத்காரணனே! உன்னுருவம் இந்த ப்ரபஞ்சத்திற் கெல்லாம் ஆதாரமாயிருக்கின்றது. இந்த ப்ரபஞ்சம் முதலிலும் நடுவிலும் கடையிலும் உன்னிடத்திலேயே இருக்கின்றது. உனக்கு நீயே ஆதாரமன்றி மற்றொரு ஆதாரம் கிடையாது. இந்த ப்ரபஞ்சத்தினுடைய ஆதி நடு அந்தங்களென்கிற மூன்று அவஸ்தைகளும் நீயே, ஆகையால் இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் நீயே. மண்ணால் செய்யப்பட்ட குடம் அதைக்காட்டிலும் எங்ஙனம் வேறுபட்ட தன்றோ அங்ஙனமே உன்னிடத்தினின்றும் உண்டான இந்த ப்ர

யர்களே ! உங்களுக்கு நன்மை உண்டாகும் விதைச் சொல்லுகிறேன். மனலுக்கத்துடன் கேட்பீர்களாக. நீங்கள் இப்பொழுது தானவர்களோடும் தைத்யர்களோடும் ஸ்நேஹஞ் செய்வீர்களாக, அவர்கள் காலவசத்தினால் அனுகூலர்களாயிருப்பார்கள். ஆகையால் அவர்கள் ஸ்நேஹஞ் செய்ய ஒப்புக்கொள்வார்களோ மாட்டார்களோ என்று சங்கிக்கவேண்டாம். அவர்களால் உங்களுடைய நன்மை நிறைவேறும் வரையில் அவர்களை அனுஸரித்து ஸ்நேஹத்துடன் இருப்பீர்களாக. நம்முடைய ப்ரயோஜனம் பெரிதாயிருக்குமாயின், அதை நிறைவேற்றும் பொருட்டுச் சத்ருக்களாயினும் அவர்களோடு ஸந்தி செய்யவேண்டும். தேவதைகளே ! ப்ரயோஜனம் கைகூடின பின்பு எலியும் பாம்பும்போல த்வேஷத்தைப் பாராட்டலாம். நீங்கள் அம்ருதத்தைப் பெறும் விஷயத்தில் விரைந்து யத்னம் செய்வீர்களாக. எப்படிப்பட்ட ஜந்துவாயினும் அவ்வம்ருதத்தைப் பானஞ் செய்யுமாயின் ம்ருத்யுவின்வாயில் அகப்பட்டிருப்பினும் அதினின்று விடுபட்டு மரணமற்றதாகும். புதர்கள் புற்கள் கொடிகள் ஓஷதிகள் இவையெல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்து க்ஷீரஸமுத்ரத்தில் போட்டு மந்தரபர்வதத்தை மத்தாகவும் வாஸுகியைக் கயிருகவும் கொண்டு நான் ஸஹாயமாயிருக்கப்பெற்றுச் சோம்பலின்றிக் கடைவீர்களாக. உங்களுடன் ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்த அஸுரர்கள் தேவலம் வருத்தத்தோடு மீண்டு போவார்கள். நீங்கள் மாத்ரமே அம்ருதபானஞ் செய்து பலன் பெறுவீர்கள். தேவதைகளே ! அஸுரர்கள் எதை விரும்புகிறார்களோ அதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுங்கள். எல்லா ப்ரயோஜனங்களும் நல்லவார்த்தையால் ஸித்திப்பதுபோலக் கோபத்தினால் ஸித்திக்காது. ஸமுத்ரத்தில் காலகூட விஷம்

உண்டாகும். அதினின்று நீங்கள் பயப்படவேண்டிய தில்லை. அதை ருத்ரன் விழுங்கி விடுவான். மற்றும் ஸமுத்ரத்தைக் கடையும்பொழுது அதினின்று உண்டாகும் வஸ்துக்களில் எதிலும் லோபத்தையும் காமத்தையும் செய்யலாகாது. கோபமென்பது சிறிதுங்கூடாது. இப்படியிருந்து ஸமுத்ரத்தைக் கடைவீர்களாயின் அம்ருதம் பெறலாம்.

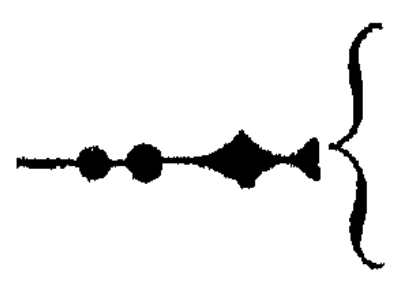
ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—தான் ஸங்கல்பித்தபடி நடத்தும் திறமையுடையவனும் ஸர்வேஸ்வரனுமாகிய அப்பரம்புருஷன் தேவதைகளுக்கு இங்ஙனம் ஆஜ்ஞை செய்து அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கையில் அந்தர்த்தான மடைந்தான். மன்னவனே! அந்தத் தேவர்கள் மறைந்த பகவானுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து ப்ரஹ்மதேவனும் ருத்ரனும் தங்கள் இருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். தேவதைகள் பலி சக்ரவர்த்தியிடம் போனார்கள். துதிக்கத்தகுந்த குணசாலியாகிய பலிசக்ரவர்த்தி, தேவதைகள் சத்ருக்களாயினும் அவர்கள் யுத்த முயற்சியின்றி வந்திருப்பதைக்கண்டு ஸந்திசெய்யவேண்டியகாலம் இன்னதென்றும் யுத்தம்செய்யவேண்டியகாலம் இன்னதென்றும் அவன் நன்குணர்ந்தவனாகையால் அந்தத் தேவர்களை வதிக்கமுயன்றுகோலாஹலஞ் செய்கின்ற அஸுரஸேனாதிபதிகளைத் தடுத்தான். அவனை அஸுரஸ்ரேஷ்டர்கள் பலரும் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவன் பெரிய செல்வப்பெருஞ்சூன் திகழ்வுற்றிருந்தான். தேவர் முதலிய அனைவரையும் அவன் வென்றவன். அத்தகைய பலியினிடம் அந்தத் தேவர்கள் சென்றார்கள். பிறகு மிகுந்த மதியுடைய தேவேந்த்ரன் நல்லவார்த்தைகளால் அவ்வஸுராதிராஜனை அருள்புரியச் செய்துகொண்டு அம்ருதங் கடையும் விஷயத்தைப்பற்றிப்

பரமபுருஷனிடத்தில் தான் கற்ற உபாயத்தைச் சொன்
னான். அது பலி சக்ரவர்த்திக்கும் சம்பரன் அரிஷ்ட
நேமி முதலிய மற்ற அஸுரஸ்ரேஷ்டர்களுக்கும் த்ரிபுர
வாஸிகளுக்கும் ருசித்தது. சத்ருக்களைத் தஹிக்குந்தன்
மையுள்ள மஹாலீரனே ! பிறகு தேவர்களும் அஸுரர்
களும் ஆகிய அவர்கள் அனைவரும் ஒருவரோடொருவர்
நட்புடையவர்களாகி ஸங்கேதஞ் செய்துகொண்டு அம்
ருதத்திற்காக மிகுந்த யத்தனம் செய்தார்கள். கொடிய
மதமுடையவர்களும் உழல்தடிபோன்ற புஜமுடையவர்
களுமாகிய அந்தத் தேவாஸுரர்கள் மந்தரபர்வதத்
தைத் தங்கள் பலத்தினால் பிடுங்கிக் கர்ஜித்துக்கொண்டு
பாரத் தாங்குந் திறமையுடையவர்களாகையால் அதை
ஹீரஸமுத்ரத்திற்குக் கொண்டுபோகத் தொடங்
கினார்கள். இந்தரன் பலி முதலியவர்கள் அனைவரும்
வெகுதூரம் பளுவைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தமையால்
இளைப்புற்று அப்பர்வதத்தைக் கொண்டுபோக வல்லமை
யற்று ஸ்வரதீனமின்றி நடுவழியில் அதைக் கைவிட்டார்
கள். அப்பர்வதம் மேருபர்வதம்போலப் பெரும்பார
முடையது. ஆகையால் அது கீழ்விழும்பொழுது பல
தேவதைகளையும் பல அஸுரர்களையும் சூர்ணம் செய்து
விட்டது. அப்பொழுது தேவதைகளும் அஸுரர்க
ளும் உத்ஸாஹம் குலைந்து சிலர் கை முறிந்தவர்களும்
சிலர் துடை முறிந்தவர்களுமாயிருக்கக் கண்டு பகவான்
கருடன்மேல் ஏறிக்கொண்டு அவ்விடம் வந்து தோன்றி
னான். பிறகு பர்வதத்தின் கீழ் அகப்பட்டு உடம்பெல்
லாம் முறிந்து வருந்துகிற தேவதைகளையும் அஸுரர்களை
யும் கண்டு அம்ருதப் பெருக்குடைய தன் கண்ணோக்கத்
தினால் தேவதைகளை மாத்ரம் புண்களெல்லாம் தீர்ந்து
முன்போலவே பிழைப்பித்தானன்றி அஸுரர்களை மாத்

1733. கஜீரஸமுத்ராஹ கடைதலும், உச்சைஸ்ஸரா
வஸ்ஸஸ் முதலியன உண்டாதலும்

ரம் பிழைப்பிக்கவில்லை. அனந்தரம் ஒற்றைக் கையால் அவலீலையாகவே அந்த மந்தர பர்வதத்தை எடுத்துக் கருடன் மேல் வைத்துத் தானும் ஏறிக்கொண்டு தேவ கணங்களாலும் அஸுரகணங்களாலும் சூழப்பட்டுக் ஸ்ரீ ஸமுத்ரம் போய்ச் சேர்ந்தான். பிறகு பக்ஷிஸ்ரேஷ்ட னாகிய கருடன், கழுத்தினின்று மந்தர பர்வதத்தை இறக்கி ஜலத்தின் அருகாமையில் விட்டுப் பகவானால் விடை கொடுக்கப்பெற்றுப் போனான். ஆரூவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

 தேவாஸுரர்கள் ஸ்ரீ ஸமுத்ரத்தைக்
 கடைகையில் அதினின்றுண்டான
 விஷத்தை ருத்ரன் பருகுதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்தத் தேவதைகளும் அஸுரர்களும் வாஸுகியிடஞ்சென்று ஸமுத்ரங்கடைவதன் பலனான அம்ருதத்தில் உனக்கும் பாகம் கொடுக்கிறேமென்று ப்ரார்த்தித்து அதற்கு ஒப்புக்கொண்டிவந்த அந்த ஸர்ப்பராஜனை மந்தரபர்வதத்தில் கயிருகச் சுற்றி ஸந்தோஷத்துடன் அம்ருதத்தைக் கடைய ஆரம்பித்தார்கள். குருகுலாலங்காரனே! பகவான் விஷஜ்வாலைகளால் தீவ்ரமாயிருக்கின்ற வாஸுகியின் முகத்தை அஸுரர்கள் பிடித்துக்கொள்ளும்படி செய்ய விரும்பி முதலில் தான் முகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டான். பிறகு தேவதைகளும் முகத்தையே பிடித்துக்கொண்டார்கள். பகவானும் தேவதைகளும் முகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டதை அஸுரஸ்ரேஷ்டர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. 'நாங்கள் நன்கு வேதாத்யயனம் செய்தவர்கள்; ஸாஸ்த்ரங்களைக் கற்றவர்கள்; பிறவியாலும் நற்செயல்களாலும் ப்ர

ஸீத்தி பெற்றவாகள். இததகையநாங்கள் அமங்களமான
 ஸர்ப்பத்தின் வாலைப் பிடிக்கமாட்டோம்' என்று சொல்லி
 அஸூரர்கள் வெறுமனே யிருந்தார்கள். பரமபுருஷன்
 அதைக் கண்டு புன்னகை செய்து கொண்டே முகத்தை
 விட்டுத் தேவதைகளும் தானுமாக வாலைப்பிடித்துக்கொ
 ண்டான். இங்ஙனம் அந்தத் தேவாஸூரர்கள் இன்னபா
 கத்தை இன்னவர் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டியதென்று
 ஏற்பாடு பண்ணிக்கொண்டு பெரிய முயர்ச்சியுடன் க்ஷீர
 ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்தார்கள். அவ்வாறு கடையும்
 பொழுது வெறும் ஜலத்தில் ஆதாரமில்லாதிருந்த மந்தர
 பர்வதம் ஜலத்தில் அமிழ்ந்து போய்விட்டது. கௌரவ
 ஸ்ரேஷ்டனே! மஹாபலிஷ்டர்களான தேவாஸூரர்கள்
 அந்த மந்தர பர்வதத்தை எவ்வளவு ப்ரயத்னப்பட்டு
 எடுக்கப் பார்த்தும் அது பெரும்பாரமாகையால் அவர்
 களுக்கு ளாத்யப்படவில்லை. ஜலத்தில் முழுகியே போய்
 விட்டது. அந்தத் தேவாஸூரர்கள் மிகுந்த பஸுடைய
 தெய்வத்தினால் தங்கள் பெளருஷம் வீணாகப்பெற்று மன
 வருத்தமுற்று சூகவொளி பழுங்கி நின்றார்கள். வீணா
 காத ளங்கல்பமுடையவனும் அளவற்ற வீர்யமுடையவ
 னும் ஸர்வேஸ்வரனுமாகிய அவ்வஜிதபகவான் அங்ஙனம்
 விக்கம் நேர்ந்ததைக் கண்டு அற்புதமான பெரிய ஆமை
 யின் உருவம் தரித்து ஜலத்தில் முழுகி அப்பர்வதத்தை
 மேலுக் கெடுத்தான். அக்குலபர்வதம் மேலெழுந்து
 வரக்கண்டு தேவாஸூரர்கள் அனைவரும் மீளவும் கடை
 யத் தொடங்கினார்கள். லக்ஷயோஜனை விஸ்தாரமுடைய
 கூர்மரூபியான அந்தப் பகவான் மற்றொரு ஜம்பூத்வீபம்
 டோஸப் பேரூருடையவனாகி மந்தரபர்வதத்தைத்
 தன் முதுகினால் தாங்கிக்கொண்டிருந்தான். மன்னவனே!
 தேவஸ்ரேஷ்டர்களும் அஸூரஸ்ரேஷ்டர்களும் தமக்

குள்ள புஜபலத்தையெல்லாம் கொண்டு சுழற்றுகின்ற
அம்மந்தர பர்வதத்தை முதுகில் தாங்குகிற ஆதி கூர்ம
ரூபியான பகவான் அந்தப்பர்வதம் சுழலுவதைத் தினவு
சொரிவதுபோல ஸுகமாகவே நினைத்தான். அளவற்ற
பலமுடையவனாகையால் அவனுக்கு அது ஒரு பொருளே
யன்று. அம்மஹாவிஷ்ணு இங்ஙனம் ஜலத்தில் கூர்ம
ரூபியாய்ப் பர்வதத்தைத் தரித்துக்கொண்டே அஸுர
ஸ்வபாவத்தினால் அஸுரர்களிடத்திலும் தெய்வஸ்வ
பாவத்தினால் தேவதைகளிடத்திலும் ஆவேசித்து
அவரவர்களுக்குத் தேஹ மனோ பலங்களை வளர்த்திக்
கொண்டிருந்தான். வாஸுகியிடத்திலும் சித்ரா ரூப
மாய் ப்ரவேசித்ததான். மற்றும், அப்பர்வதம் அசை
யாதிருக்குமாறு அதன்மேல் மற்றொரு குலபர்வதம்
போன்று ஆரிரம் புஜங்களுடையவனாகி ஒரு புஜத்தினால்
அப்பர்வதத்தை அழுக்கிக்கொண்டிருந்தான். ஆகாயத்
தில் ப்ரஹ்மதேவன் ருத்ரன் இந்த்ரன் முதலியவர்கள்
அவனைத் துதித்து அவன்மேல் புஷ்பவர்ஷங்களைப் பொ
ழிந்தார்கள். பர்வதத்தின் மேலும் கீழும் பர்வதத்தி
லும் தம்மிடத்திலும் அமைந்திருக்கின்ற பரமபுருஷனால்
உதவி செய்யப்பெற்ற அந்தத் தேவாஸுரர்கள் மதித்து
மிகுந்த பலத்துடன் மந்தரபர்வதத்தினால் முதலை முத
லிய ஜலஜந்துக்களெல்லாம் பயந்தோடும்படி க்ஷீர
ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்தார்கள். வாஸுகியின் முன்
பாகத்தைப் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று மேல்
விழுந்து பிடித்துக்கொண்ட பெளலோமன் காலேயன்
பலி இவ்வலல் முதலிய அஸுரர்கள் அந்த ஸர்ப்ப
ராஜனுடைய கடுமையான அனேகமாயிரங் கண்களி
னின்றும் முகங்களினின்றும் முச்சுக் காற்றுகளினின்
றும் வெளிக்கிளம்புகின்ற அக்னிகளாலும் புகைகளாலும்

பலமெல்லாம் ஒடுங்கப்பெற்றுக் காட்டுத்தீயினால் கொளுத்தப்பட்ட ஸரலவ்ருக்ஷங்கள் போன்றிருந்தார்கள். தேவதைகளும் அந்த வாஸுகியின் உஷ்ணமான மூச்சுக்காற்றின் ஜ்வாலையால் ஒளி மழுங்கி மூச்சுக்காற்றின் புகைகளால் ஆடைகளும் பூமாலைகளும் கவசங்களும் அழுக்கடைந்து மழுங்கப்பெற்று வருத்தமுற்றிருக்கையில், இந்த்ரனுடைய ஆஜ்ஞைப்பின்படி நடக்குந்தன்மையுள்ள மேகங்கள் அந்தத் தேவதைகளின் மேல் மழை பெய்தன. மற்றும் ஸமுத்ரத்தின் அலைகளைத் தழுவிக்கூளிர்த காற்றும் அவர்கள் மேல் வீசின. அங்ஙனம் தேவகூட்டத் தலைவர்களும் அஸுரர் கூட்டத் தலைவர்களும் நெடுங்காலம் வருந்திக் கடலைக்கடைந்துகொண்டிருப்பினும் அம் நதம் தோன்றாதிருக்கையினால், அஜிதபகவான் தானே கடையத்தொடங்கினான். காலமேகம்போலக் கறுத்து அரையில் பீதாம்பரம் தரித்துக் கழுத்தில் மின்னல்போலத் திகழ்கின்ற ஆபரணங்களை யணிந்து கிரீடத்துடன் கூடிய சிரத்தினால் ஆகாயத்தை அளாவி மார்பில் வனமலை மென்னும் பூமாலை அசையப் பெற்ற செந்தாமரைக்கண்ணாகிய அப்பகவான் உலகங்களுக்கு அபயங் கொடுக்கவல்ல புஜங்களால் ஸர்ப்பத்தைப் பிடித்து மந்தர மென்னும் மத்தினால் ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்து கொண்டு மற்றொரு பர்வதம்போல விளங்கினான். அப்பொழுது ஸமுத்ரத்திலுள்ள ஸாதாரண மீன்களும் மகரமீன்களும் ஸர்ப்பங்களும் ஆமைகளும் பயந்தோடின. திமிகளும் நீர்யானைகளும் முதலைகளும் திமிங்கிலங்களும் கலக்கமுற்றன. அத்தகைய அந்த ஸமுத்ரத்தினி னாலும் முதலில் மிகவும் பொறுக்கமுடியாத ஹாலா ஹல மென்னும் விஷம் உண்டாயிற்று. அதற்கு ஒருவராலும் எவ்விதத்திலும் பரிஹாரம் செய்ய முடியவில்லை.

அது அதிக வேகமுடையது. ஆகையால் அது எல்லாத் திசைகளிலும் மேலும் கீழும் பரவிக் கிளம்பி நிரம்பிப் பொறுக்க முடியாதிருந்தது மன்னவனே! மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள ஸமஸ்த ப்ரஜைகளும் இத்தரன் முதலிய அவர்களின் ப்ரபுக்களும் அவ்விஷத்தைக் கண்டு பயந்து அதற்குப் பரிஹாரஞ் செய்யமுடியாமல் எவரும் காப்பவரின்றிச் சிவனைச் சரணம் அடைந்தார்கள் தன் பத்னியான பார்வதியுடன் மூன்று லோகங்களுக்கும் க்ஷேமத்தை விரும்பிக் கைலாஸ பர்வதத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்ற முனிவர்களால் புகழ்ப் பெற்றவனும் தேவதைகளில் சிறந்தவனுமாகிய அநதச் சிவ பெருமானிடஞ் சென்று அவனைக் கண்டு நமஸ்கரித்து வாதோதரம் செய்தார்கள்

¹ப்ரஜாபதிகள் சொல்லுகிறார்கள்:—நீ தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவன். நீயே உலகங்களை யெல்லாம் படைக்கின்றனை. ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருக்கின்றனை. நாங்கள் உன்னைச் சரணம் அடைந்தோம். மூன்று லோகங்களையும் தஹிக்கின்ற இந்த விஷத்தினின்று எங்களைப் பாதுகாப்பாயாக. ஸமஸ்த லோகங்களுடைய ஸம்ஸாரபந்தத்தையும் மோக்ஷத்தையும் நீயே நடத்துகின்றனை. மற்றும், நீ உன்னைப் பற்றினுருடைய துக்கங்களைப் போக்குந்தன்மையுடையவன். அத்தகைய உன்னையே மதியுள்ள பண்டிதர்கள் ஆராதிக்கிறார்கள். நீ ப்ராணிகளுக்கு உபாயத்தை உபதேசித்து அஜ்ஞானமாகிற அந்தகாரத்தைப் போக்குகின்றனை. ப்ரபூ! ஸ்வயம் ப்ரகாசனே! மஹானுபாவா! நீ ஸத்வ

1. ருத்ராந்தர்யாமியான பரமபுருஷனைத் துதிக்கிறார்களென்றவது, பரமபுருஷனுடைய அஸாதாரணதர்மங்களை ருத்ரனிடத்தில் ஏறிட்டுத் துதிக்கிறார்களென்றவது கருத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

ரஜஸ்தமோகுணங்கள் அமைந்திருப்பதும் உன் சக்தி போல் உன்னைவிட்டுப் பிரியாததுமாகிய மாயையினால் இந்தப் ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்தமுயன்று ப்ரஹ்மன் விஷ்ணு சிவன் என்னும் பெயர்களையும் உருவங்களையும் தரிக்கின்றன. உபநிஷத் துக்களில் ஒதப்படுகிற ரஹஸ்யப் பொருளும் இணையெதிரில்லாததும் சேதனாசேதனரூபமுமான ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் படைத்து அவற்றுள் புகுந்து கீயமிப்பதுமாகிய பரப்ரஹ்மம் நீயே. சேதனர் அசேதனர் காலம் முதலிய சக்திகளுடன் தோற்றுகின்ற இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் நீயே. உன்னை யறிவிக்கும் ப்ரமாணம் சாஸ்த்ரம் ஒன்று மாத்ரமே யொழிய மற்றொன்றுமன்று. நீயே ஜகத்காரணன். பண்டிதர்கள் உன்னையே பரமாத்மனென்று கூறுகிறார்கள். ப்ராணன்கள் இந்த்ரியங்கள் பூமி முதலிய பஞ்சபூதங்கள் ஸத்வாதி குணங்கள் இவை யெல்லாம் உன்னால் தரிக்கப்பட்டுத் தத்தம் செயல்களில் வல்லவையாகின்றன. காலமும் யாகாதிகர்மங்களும் உன்னுடைய சரீரங்களே. நீ என்றும் ஒரேவிதமாயிருப்பவன். ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் உட்புகுந்து நிறைந்திருக்கும் ப்ரஹ்மம் நீயே. நீ தர்மத்தைச் சரீரமாகவுடையவன். மற்றும், தர்மங்களால் நீயே ஆரதிக்கப்படுகின்றன. மூன்று அக்ஷரங்கள் அடங்கின ப்ராணவம் உன்னையே குறிக்கின்றது. ஸமஸ்த தேவஸ்வரூபனாகிய அக்னி உன்னுடைய முகம். லோகநாதனே! பூமியை உன் பாதாரவிந்தங்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். காலத்தை ஸகலதேவஸ்வரூபனான உன்னுடைய கதியாகவும், திசைகளை உன் காதுகளாகவும், வருணனை உன்நாக்காகவும் த்யானிக்கிறார்கள். ஆகாயம் உன்னுடைய நாபி காற்று உன் மூச்சுக்காற்று. ஸூர்யன் உன் கண்கள். ஜலம் உன்னு

டைய ரேதஸ்ஸு. உன் ஸ்வரூபம் மேன்மை தாழ்மை
 களுக்கிடமான ஸமஸ்த ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஆதார
 மாயிருக்கின்றது. சந்த்ரன் உன்னுடைய மனம். த்யுலோ
 கம் உன்னுடைய சிரஸ்ஸு. ஸமுத்ரங்கள் உன் வயிறு.
 பர்வதங்கள் உன் எலும்புக் குவியல்கள். ஸமஸ்த ஓஷ
 திகளும் கொடிகளும் உன் ரோமங்கள். காயத்ரி முதலிய
 சந்தங்கள் உன்னுடைய ஸப்ததாதுக்கள். வேதஸ்வரூப
 மான மூர்த்தியுடையவனே! வேதங்களிற் செல்லப்
 பட்ட அவ்வவ்வகைப்பட்ட தர்மங்களெல்லாம் உன் ஹ்ரு
 தயம். தத்புருஷ அகோர ஸத்யோஜாத வாமதேவ
 ஈசானங்களென்கிற ஐந்து அனுவாகங்களும் உன்னு
 டைய வசனங்கள். அவற்றுள் நூற்று முப்பத்தெட்டு
 மந்த்ரங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஓ தேவனே! ஸ்வ
 யம் ப்ரகாசமும் சிவமென்று கூறப்படுவது மாகிய பரமாத்
 மதத்வம் உன்னுடைய நிலைமை. நீ பரமாத்மாவுக்குச்
 சரீரமாகி அவனை விட்டுப் பிரியாது நிலை பெற்றிருப்ப
 வன். அதர்மத்தின் இலைகளாகிய தம்பம் லோபம் முதலி
 யவை உன்னுடைய நிழல். ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி
 ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் காரணமான ஸத்வர ஜஸ்
 தமோ குணங்கள் உன்னுடைய முக்கண்கள். தேவனே!
 காயத்ரி முதலிய சந்தங்கள் அடங்கின பழயதாகிய
 வேதம் உன்னுடைய ஸங்கல்பம். நீ எல்லாவற்றையும்
 ஸாக்ஷாத்கரித்தவன். நீ அனைவர்க்கும் அந்தராத்மாவா
 யிருப்பவன், நீயே சாஸ்த்ரங்களைப் ப்ரசாரஞ் செய்கின்றனை.
 கைலாஸ பர்வதத்தைக்காப்பவனே! ஸமஸ்த லோகங்
 களையும் பாதுகாப்பவனே! ப்ரஹ்மதேவன் விஷ்ணு இக்த்
 ரன் இவர்களும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான உன் ஸ்வரூபத்தை
 அறியவல்லரல்லர். உன் ஸ்வரூபத்தில் ரஜஸ்ஸு தமஸ்
 ஸு மிச்சரஸத்வம் என்கிற ப்ராக்ருத குணங்களின் ஸம்பந்

தமே கிடையாது. அத்தகைய உன்ஸ்வரூபத்தையே பர
 ப்ரஹ்மமென்று கூறுகிறார்கள். தேவ மனுஷ்யாதி பேத
 ங்கள் தீண்டப்பெறுதது. ப்ராணித்ரோஹிகளான
 அத்வரன் தக்ஷன் த்ரிபுரன் முதலிய பலரையும் நீ அழித்
 தனை. ஆயினும் அது உனக்கு ஒரு புகழன்று. உன் பெரு
 மையாகிற ஸமுத்ரத்திற்கு அது ஒரு திவலை போன்றது.
 நீ உன்னால் படைக்கப்பட்ட இந்த ப்ரபஞ்சத்தை யெல்
 லாம் ப்ரளயகாலத்தில் உன் நெற்றிக்கண்ணில் விளங்கும்
 அக்னியின் பொரியால் பஸ்மமாவதை அறியாதிருக்கின்
 றனை. நீ பார்வதியுடன் கலந்து திரிவதைக் கண்டு
 மிகவும் காமக்கலவியில் கால் தாழ்ந்தவ னென்றும். ப்ரம
 ஸான பூமியில் ஸஞ்சரிப்பதைப் பற்றிக் கொடியவனென்
 றும் ஹிம்ஸையில் ருசியுடையவனென்றும் சில அறிவு
 கேடர்கள் பிதற்றுவார்கள். அவர்கள் உன்னுடைய உண்
 மையை அறிந்தவர்களல்லர். ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறி
 ந்து அதன் அனுபவத்தினால்ஸந்தோஷமுற்றிருப்பவர்க
 ளும் ப்ரபஞ்சத்திற்கெல்லாம் ஹிதம் உபதேசிப்பவர்களு
 மாகிய பெரியோர்கள் உன்னுடைய இணையாட்களை ஹ்ரு
 தயத்தில் த்யானிக்கிறார்கள். நீ ப்ரபஞ்சத்தின் க்ஷேமத்
 திற்காக என்றும் கொடிய தவஞ் செய்கின்றனை. இத்த
 கைய உன் கருத்தை அறியாமல் சிலர் வெட்கமின்றிப்
 பிதற்றுகிறார்கள். கார்யதசையில் ஸ்தூலமாயும் காரண
 தசையில் ஸுக்ஷ்மமாயுமுள்ள சேதனசேதனங்களைக்
 காட்டிலும் விலக்ஷணனும் எங்கும் நிறைந்தவனுமாகிய
 உன் ஸ்வரூபத்தை ப்ரஹ்மாதிகளும் அறியவல்லரல்லர்.
 இனி அவர்கள் உன் மஹிமையை எங்ஙனம் துதிக்கவல்
 லராவார்கள்? அந்த ப்ரஹ்மாதிகளால் படைக்கப்
 பட்டவர்களால் படைக்கப்பட்ட நாங்கள் உன் ஸ்வரூ
 பத்தை அறியவாவது அதைத் துதிக்கவாவது எங்ங

னம் வல்லவாராவோம்? ஆயினும் நாங்கள் எங்கள் சக்தி குத் தகுந்தபடி ஸ்தோத்ரம் செய்தோம் உன் பெருமைக்குத் தகுந்தவாறு துதிசெய்ய எவரும் வல்லவராக மாட்டார்கள். பரமேஸ்வரனே ! உன்னைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட வஸ்துவாவது கீழ்ப்பட்ட வஸ்துவாவது எங்களுக்கு எதுவும் தெரியவில்லை. உன் செயலை ஒருவராலும் அறியமுடியாது. நீ உலகங்களின் க்ஷேமத்திற்காக இங்ஙனம் தோற்றுகின்றனை யென்பது மாத்ரமே எங்களுக்குத் தெரியும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—தன்னிடத்தில் இல்லாதவைகளும் பரமபுருஷனுக்கே அஸாதாரண மாயிருப்பவைகளுமான குணங்களை இங்ஙனம் ஏற்றி அதிகமாகத் துதிசெய்யப்பெற்ற தேவனாகிய ருத்ரன் காலகூட விஷத்தினின்றும் ப்ரஜைகளுக்கு நேர்ந்த வ்யஸனத்தைக் கண்டு ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் நண்பனாகையால் தன் காதலியாகிய பார்வதியைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ருத்ரன் சொல்லுகிறான் :—பார்வதி! ப்ரஜைகளுக்கு இப்படி மஹத்தான வருத்தம் நேர்த்திருக்கின்றதைக் கண்டனையா? க்ஷீரஸமுத்ரத்தைக் கடையும்பொழுது அதினின்றும் காலகூடமென்னும் விஷம் உண்டாயிற்று. அதனால் ப்ரஜைகள் வருந்துகின்றனர். ஜீவிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிற இந்த ப்ரஜைகளுக்கு நான் அபயம் கொடுக்கவேண்டும். வல்லமையுடையவன் தீனர்களைப் பாதுகாக்கவேண்டுமல்லவா? அவன் செய்யவேண்டிய ப்ரயோஜனம் அவ்வளவேயன்றி வேறில்லை. ஆகையால் வல்லமையுடைய நான் ப்ரஜைகளை இந்த வ்யஸனத்தினின்றும் பாதுகாக்க வேண்டியவனாயிருக்கிறேன். வல்

லமையுடைய பெரியோர்கள் ஒரு க்ஷணத்திற்குள் அழி யுந்தன்மையுள்ள தம் ப்ராணன்களாலும் ப்ராஜைகளைப் பாதுகாப்பார்கள். மங்களஸ்வபாவமுடையவளே! பகவா னுடைய மாயையினால் மதிமயங்கி ஒருவர்மேலொருவர் வைரத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் ப்ராணிகளிடத்தில் எவன் தயை செய்கிறானோ அவனிடத்தில் ஸர்வாந்த ராத்மாவான பகவான் ப்ரீதியடைகிறான். ஷாட்குண்ய பூர்ணாகுதிய பகவான் ஸந்தோஷம் அடைவானாயின், ஜங்கம ஸ்தாவரங்களோடு கூடின நான் மிகுந்த ஸந் தோஷம் அடைவேன். பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைப்பதைவிட வேறொரு ப்ரயோஜனம் எதுவுமே யில்லை. ஆகையால் நான் இந்த விஷத்தைப் புசிக்கிறேன். என்னால் ப்ராஜைகளுக்கு ஸுகம் உண்டாகுமாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—இங்ஙனம் ருத்ரன் தன் பத்னியாகிய பார்வதியை அனுமதி கொடுக்குமாறு வே ண்டிக்கொண்டு அவ்விஷத்தைப் புசிக்க ஆரம்பித்தான். அவனுடைய வைபவத்தை அறிந்த பார்வதியும் அப்படியே ஒப்புக்கொண்டாள். அப்பால் அச்சிவபெருமான் எங்கும் கிறைந்திருப்பதாகிய அந்த விஷத்தைத் தன் உள்ளங்கைக்குள் அடக்கிக்கொண்டு அம்மஹாதேவன் மனயிரக்கமுற்று ப்ராணிகளுக்கு ஸுகத்தை விளைப்ப தற்காக அதைப் பக்ஷித்தான். ஜலத்தின் மலமாகிய அவ்விஷம் மஹானுபாவாகிய அந்த ருத்ரனிடத்திலும் தன் வீர்யத்தை வெளியிட்டது. அது அவனைக் கழுத் தில் கறுப்பு நிறமுடையவனாகச் செய்தது. ஸாதுவாகிய ருத்ரனுக்கு அதுவும் அலங்காரமாகவே ஆயிற்று. தம் ப்ரயோஜனத்தை எதிர் பாராமல் பிறர்கார்யத்தை கிறை வேற்றுந் தன்மையுடைய பெரியோர்கள் பெரும்பாலும் உலகங்களின் மனவருத்தங்களைக் கண்டு பொறுக்க முடி

யாமல் தாங்களும் வருந்துவார்கள். அது அனைவர்க்கும் அந்தராத்மாவான பரமபுருஷனுக்குச் சிறந்த ஆராதனமாம். தன்னைப் பற்றினொருடைய மனவிருப்பங்களைப் பெய்யுந்தன்மையுடைய சிவபெருமான் அங்ஙனம் விஷம் பருகின ஸ்ருத்தார்த்தத்தைக் கேட்டுப் ப்ரஜைகளும் பார்வதியும் ப்ரஹ்மதேவனும் பகவானும் புகழ்ந்தார்கள். ருத்ரன் விஷத்தைப் பானம் செய்யும்பொழுது சிந்தின அதன் துளிகளைத் தேள்முதலிய விஷப்பூச்சிகளும் ஸர்ப்பங்களும் விஷச்செடி கொடிகளும் கடிக்குந் தன்மையுள்ள மற்றுமுள்ள ஜந்துக்களும் தம்ப்ராணன்களால் ஏற்றுக்கொண்டன. ஏழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{

 ஸமுத்ரத்தில் தோன்றின ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி
 பகவானேவரித்தலும், அம்ருதத்தை அஸு-
 ரர்கள் பறித்தலும், பகவான் மோஹினி
 யவதாரஞ் செய்தலும்.

}

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—இவ்வாறு சிவபெருமான் விஷத்தைப் பசுஷிக்கையில், இந்த்ரன் முதலிய ஸமஸ்த தேவதைகளும் பலி முதலிய ஸமஸ்த அஸுரர்களும் ஸந்தோஷம் அடைந்து வலிவுடன் ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்தார்கள். பிறகு அந்த ஸமுத்திரனின்றும் காமதேனு உண்டாயிற்று. தயிர் பால் நெய் முதலியவற்றால் அக்னி ஹோத்ரம் முதலிய வைதிக கர்மங்களுக்கு உபயோகப் படுவதாகிய அக்காமதேனுவை ப்ரஹ்மவாதிகளான ரிஷிகள் அங்கீகரித்தார்கள். தேவதைகள் வந்து ஹவிர்ப் பாகங்களைப் பெறுகிற யஜ்ஞாதி கர்மங்களுக்கு வேண்டிய பால் தயிர் நெய் முதலிய பரிசுத்தமான ஹவிஸ்ஸங்களுக்காக அவர்கள் அதை அபேஷித்தார்கள். பிறகு சந்த்ரன்போல் வெளுத்த நிறமுடைய உச்சைஸ்ரவஸ்

ஸென்கிறகுதிரை உண்டாயிற்று. அதைப்பலிசக்ரவர்த்தி
 விரும்பினான். இந்த்ரன் தனக்கு அதில்விருப்பம் உண்டா
 யினும் காமக்ரோதங்கள் செய்யலாகாதென்ற பகவானு
 டைய நியமனத்தை கீனைந்து அவ்விருப்பத்தை வெளியி
 டாமலேயிருந்தான். அப்பால் ஐராவதமென்கிற சிறந்த
 யானையொன்று உண்டாயிற்று. அதுவும் சந்த்ரன்
 போல் வெளுத்திருந்தது. மற்றும், அக்கஜேந்த்ரம்
 சிகரங்கள் போன்ற நான்கு தந்தங்களால் ருத்ரனுடைய
 கைலாஸ பர்வதத்தின் சோபையைப் பறித்தது. மன்ன
 வனே! அதன்பிறகு எட்டுத் திக்கஜங்களும் அப்ரமு
 முதலிய எட்டு யானைப்பேடுகளும் கௌஸ்துபமென்னும்
 ரத்னமும் உண்டாயின. அந்தக் கௌஸ்துப ரத்னம் பத்ம
 ராகம். ரத்னங்களில் சிறந்த அந்தக் கௌஸ்துபமணி
 யைப் பகவான் தன் மார்புக்கு அலங்காரமாகக் கொள்ள
 விரும்பினான். பிறகு ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு அலங்கார
 மாகிய பாரிஜாதமென்னும் வருஷம் உண்டாயிற்று.
 மன்னவனே! நீ இப்பூமண்டலத்தில் விரும்புவோர்களின்
 விருப்பங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றிக் கொடுப்பதுபோல,
 அந்தப் பாரிஜாதவருஷம் ஸமஸ்த ப்ராணிகளின் விருப்
 பங்களையும் ஸர்வகாலங்களிலும் நிறைவேற்றிக்கொடுக்
 குந்தன்மையுடையது. அப்பால் கழுத்தில் பொன்னலங்கா
 ரங்கள் பூண்டு அரையில் அழகான ஆடைகளை உடுத்தித்
 திகழ்கின்ற அப்ஸரஸ்த்ரீகள் உண்டானார்கள். அவர்கள்
 அழகிய நடைகளாலும் விலாஸங்கள் அமைந்த கண்
 னோக்கங்களாலும் ஸ்வர்க்கவாஸிகளுக்கு மனக்களிப்பை
 விளைவிக்குந் தன்மையுள்ளவர்கள். பிறகு பகவானிடத்
 தில் மிக்கமனலுக்கமுடைய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி தன்தேஹ
 கார்த்தியால் மின்னல்போலத் திசைகளையெல்லாம் விளங்
 கச் செய்துகொண்டு மேற்கிளம்பினாள். தேவதைகள்

அஸுரர்கள் தானவர்கள் முதலிய அனைவரும் அவரு
 டைய அழகு காமபீர்யம் வயது தேஹகாந்தி பெருமை
 முதலிய குணங்களால் மனம் பறியுண்டு அவளிடத்தில்
 மனவிருப்பங் கொண்டார்கள். இந்தான் அந்த ஸ்ரீமஹா
 லக்ஷ்மி உட்காரும்பொருட்டு மிகவும் அற்புதமான பெ
 ரிய ஒரு ஸிம்ஹாஸனம் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.
 கங்கை யமுனை முதலிய சிறப்புடைய நதிகள் மானிட
 உருவத்துடன் பொற்குடங்களில் ஜலங்கொண்டு வந்தன.
 பூமியும் உருவத்துடன் தோன்றி அபிஷேகத்திற்கு வே
 ண்டிய ஒஷதிகளையெல்லாம் கொண்டுவந்தாள். பசுக்கள்
 பஞ்சகவ்யங்களை ஈன்றன. வஸந்தருது உருவத்துடன்
 தோன்றிச் சித்திரை வைகாசி மாதங்களில் விளையும்
 புஷ்பங்களை அளித்தது. பிறகு ரிஷிகள் அபிஷேகத்
 திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்தார்கள்.
 கந்தர்வர்கள் மங்களங்களைப் பாடினார்கள். நட்புவப்பெண்
 கள் ஆடல் பாடல்களை நடத்தினார்கள். மேகங்கள் உரு
 வத்துடன் வந்து ம்ருதங்கம் பணவம் மூரஜம் ஆனகம்
 கோமுகம் சங்கம் வேணு வீணை முதலிய வாத்யங்களை
 முழக்கிப் பெருங்கோஷத்தை விளைத்தன. அப்பால் கை
 களில் தாமரை மலரேந்தின அந்த ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மியைத்
 திக்கஜங்கள் பூர்ண கலசங்களால் அபிஷேகஞ்செய்தன.
 அப்பொழுது அந்தணர்கள் அபிஷேகஸமயத்தில் படிக்க
 வேண்டிய வேதமந்த்ரங்களைப் படித்தார்கள். பிறகு
 ஸமுத்ரராஜன் பொன்னிறமுள்ள பட்டுவஸ்த்ரங்களையும்,
 வருணன் மதுபானத்தினால் மதித்த வண்டிகள் அமைந்த
 வைஜயந்தியென்னும் பூமாலையையும், விஸ்வகர்மாவென்
 னும் ப்ராஜாபதி பற்பல ஆபரணங்களையும், ஸாஸ்வதி
 முத்துமாலையையும், ப்ராஹ்மதேவன் தாமரை மலரையும்,
 நாகங்கள் குண்டலங்களையும், அந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்

குக் கொடுத்தார்கள். அனந்தரம் மங்களமான அலங்காரங்கள் செய்யப்பெற்ற ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி வண்டிகள் ஒலிக்கப்பெற்ற கருகெய்தல் மாளையைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டு அழகிய கபோலங்களும் குண்டலங்களும் வெட்கத்துடன் கூடின புன்னகையும் அமைந்து மிகவும் அழகிய முகத்துடன் அங்கு உலாவினாள். குங்குமங் கலந்த சந்தனம் பூசப்பெற்று ஒன்றோடொன்று ஏற்றக்குறைவின்றி ஒத்திருக்கின்ற இணைக்கொங்கைகளும் சிறுத்தழகிய இடையும் அமைந்த அந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி இனிதாக ஒலிக்கின்ற சிலம்பு தண்டைகளுடன் இங்கு மங்கும் உலாவிக்கொண்டு பொற்கொடிபோல விளங்கினாள். பிறகு என்றும் மாறாத கல்யாண குணங்களுடையவனும் கெட்ட குணங்கள் எவையும் தீண்டப்பெறாதவனும் அழிவற்ற வனுமாகிய தனக்குரிய புருஷனை அங்குள்ள கந்தர்வர் யக்ஷர் தேவர் ஸித்தர் சாரணர் இவர்களிலும் மற்ற ஸ்வர்க்கவாஸி முதலியவர்களிலும் தேடித்திரிந்தும் தனக்குரியவன் எவனும் தோன்றப்பெறு திருந்தான். ஒவ்வொருவனிடத்திலும் ஒவ்வொரு தோஷம் புலப்படுகையால் அவர்களில் எவனையும் தனக்குரியவனாக அவள் நினைக்கவில்லை. அம்மஹாலக்ஷ்மி தன் மனத்திற்குள் 'ருத்ரன் தூர்வாஸர் முதலிய சிலர் பெருந்தவமுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆயினும் அவர்கள் கோபத்தை வெல்லவல்லமையற்றிருக்கிறார்கள். இது ரிச்சயம். ப்ருஹஸ்பதி சுக்ரன் முதலிய சிலர் பேரறிஞராயிருக்கிறார்கள். ஆயினும் அவர்கள் ப்ரயோஜனங்களை விரும்புகிறார்களேயன்றி அவற்றில் பற்றைத் துறக்கவில்லை. ப்ரயோஜனங்களில் பற்றற்ற அறிவே அறிவாமன்றி மற்ற அறிவு அறிவாகாது. ப்ரஹ்மதேவன் முதலிய சிலர் பெருமையுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆயினும் அவர்கள் காமத்தை

வெல்லமுடியாமல் தம்புதல்வியைப் புணர்வதுமுதலிய அக்ருத்யங்களைச் செய்கிறார்கள். இந்தான் முதலிய சிலர் ஐஸ்வர்ய முடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆயினும் அவர்களுடைய ஐஸ்வர்யம் பிறனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் விளைந்ததேயன்றி இயற்கையில் ஏற்பட்டதன்று. அப்படிப்பட்டவர்களை ஐஸ்வர்யமுடையவர்களாக எப்படி நினைக்கலாம்? யமன்முதலிய சிலரிடத்தில் தர்மம் இருக்கின்றது. ஆயினும் அவர்களுக்கு ப்ராணிகளிடத்தில் நட்பு கிடையாது. சிபிசக்ரவர்த்தி முதலிய சிலரிடத்தில் தானஞ்செய்யுங் குணம் இருக்கின்றது. ஆயினும் அது மோக்ஷத்தை விளைக்கும்படியான நிலைமையில் இல்லை. எத்தகைய செயல்களும் ப்ரயோஜனத்தை விரும்பாமல் பகவானிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்யப்பெறுமாயின் அப்பொழுதுதான் அவை மோக்ஷத்தை விளைக்கவல்லவையாம். பகவானுடைய முகமலர்ச்சியைத் தவிர மற்ற ப்ரயோஜனங்களை விரும்பிச்செய்யுஞ் செயல்களெல்லாம் மோக்ஷத்தை விளைக்கவல்லவையாகமாட்டா. கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் முதலிய சிலரிடத்தில் வீர்யம் இருக்கின்றது. ஆயினும் அது பகவானுடைய வீர்யவேகத்தினால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. பகவானையொழிந்த மற்றவர் அனைவரும் ஸத்வம் முதலிய ப்ராக்ருதகுணங்கள் தீண்டப்பெற்றவர்களேயன்றி, அவை தீண்டப்பெறாதவர்கள். இல்லை. மார்க்கண்டேயன்முதலிய சிலவரிடத்தில் நீண்ட வாழ்நாள் இருக்கின்றது. ஆயினும் அவர்களிடத்தில் நன்னடக்கை கிடையாது. அவர்கள் இந்த்ரியங்களின் த்ருப்திக்காக ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களில் கால்தாழ்ந்திருக்கிறார்கள். சிலரிடத்தில் நன்னடக்கையும் இருக்கின்றது. ஆயினும் அவர்கள் என்றும் அழியாத வாழ்நாளுடைய வரென்பது சிச்சயிக்கமுடியாது. வேறு சிலரிடத்தில்

நன்னடக்கையும் நீண்ட வாழ்நாளும் அமைந்திருக்கிறது. ஆயினும் அவர்களுடைய வேஷம் அமங்களமாயிருக்கின்றது. எவன் ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் விளைநிலமாகி மிகவும் மங்களமூர்த்தியாயிருக்கிறானோ, அத்தகைய பகவான் இயற்கையில் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகையால் என்னை விரும்பவில்லை' என்று நன்றாகச்சிந்தித்து, அப்பால் அம்மஹாலக்ஷ்மி, பகவான் தன்னை மேல்விழுந்து விரும்பாதிருப்பினும், பிறர்க்கு நேரக்கூடாதவைகளும் ஸ்வபாவஸித்தங்களுமான மங்களகுணங்களெல்லாம் அமைந்திருக்கையால் அனைவரிலும் சிறப்புற்றுப் போக மோகக்ஷங்களைக் கொடுக்கவல்லவனாகையால் முகுந்தனென்னும் பெயர்பெற்று ஸத்வம்முதலிய ப்ராக்ருத குணங்கள் தீண்டப்பெறுதவனும் தான் மேல்விழுந்து விரும்பிப் பெறத் தகுந்தவனுமாகிய அப்பரமபுருஷனையே கணவனாக வரித்தாள். அந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி வெட்கம் வழியப்பெற்ற புன்னகைரினால் மலர்கின்ற கண்களுடைய வளாகி அந்தப் பகவானுடைய மார்பைத் தனக்கு வாஸஸ்தானமாக விரும்பித் தேன்களைப் பருகி மதித்த வண்டிகள் இனமினமாக இரைக்கப் பெற்று அழகாயிருக்கின்ற புதிய கருநெய்தல்மாலையை அப்பகவானுடைய கழுத்தில் போட்டு அவனுடைய அனுக்ரஹத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அவனருகில் பேசாது சிந்திநுந்தாள். மூன்று லோகங்களுக்கும் மாதாவாயிருப்பவளும் ஸமஸ்த ஜீவ்வர்யங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவளுமாகிய அந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு மூன்று லோகங்களுக்கும் தந்தையாகிய பகவான் தன்மார்பை நிலைநின்ற மேலான வாஸஸ்தானமாகக்கொடுத்தான். அவளும் அவனுடைய மார்பில் இடம்பெற்று வீற்றிருந்து கருணையமைந்த கண்ணோக்கத்தினால் தன் ப்ரஜைகளான மூன்று லோகங்களையும்

அவற்றைப் பாதுகாக்கும் ப்ரபுக்களையும் வளரச்செய்தாள். அப்பொழுது தேவதைகளைப் பின்தொடர்ந்த கந்தர்வர்களும் ஸீத்தர்களும் சாரணர்களும் மற்றுமுள்ள தேவஜாதியர்களும் சங்கம் ம்ருதங்கம் முதலியவாத்யங்களை முழக்கி ஆடல் பாடல்களைச் செய்து பெருங்கோஷத்தை விளைத்தார்கள். ப்ரஹ்மதேவன் ருத்ரன் அங்கிரஸ்ஸு முதலிய ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாக்கள் அனைவரும் அப்பரமபுருஷனுடைய குணங்களை வெளியிடுகின்றவைகளும் பொய்யாகாதவைகளுமான மந்த்ரங்களால் அவனை ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள். தேவதைகளும் ப்ரஜாபதிகளும் மற்ற ப்ரஜைகளும் அந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியால் கடாஷ்டிக்கப்பெற்று நன்னடக்கை முதலிய குணங்கள் அமைந்து மிகுந்த ஆனந்தம் அடைந்தார்கள். அப்பொழுது தைத்யர்களையும் தானவர்களையும் அவள் கடாஷ்டிக்கவில்லை. ஆகையால் அவர்கள் அனைவரும் பலமற்று உத்ஸாஹமின்றி வெட்கம் தொலைந்து மதிமயங்குந் தன்மைகளானார்கள். இங்ஙனம் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி தோன்றின பின்பு ஸுரைக்கு அபிமானிதேவதை கமலம்போன்ற கண்களையுடைய ஓர் கன்னிகையாய்த் தோற்றிற்று. அதை அஸுரர்கள் பகவானுடைய அனுமதியின் மேல் பரிக்ரஹித்தார்கள். மஹாராஜனே! அம்ருதத்தை விரும்புகிற தேவாஸுரர்கள் மீளவும் ஸமுத்ரத்தைக் கடைகையில், அதினின்று மிகவும் அற்புதமான ஒரு புருஷன் உண்டானான். நீண்டு பருத்த புஜதண்டங்களும் சங்கம்போல் மூன்று ரேகைகள் அமைந்த கண்டமும் சீவந்த கண்களும் அகன்றமார்பும் அழகிய ரத்னகுண்டலமும் அமைந்து மேகம்போல் கறுத்து யௌவனவயதுடையவனாகிச் சிறந்த பூமலை அணிந்து ஸமஸ்த ஆபரணங்களும் பூண்டு பொன்னிறமான ஆடையுடுத்துச்

தலைமையினர் கறுத்து நிகுநிகுத்துச் சுருண்டு அழகா யிருக்கப்பெற்றுப் புன்னகையுடன் ப்ரகாசித்தான். அவன் ஸிம்ஹம்போலக் கம்பீரமாக அடியிட்டு நடக்குந்தன்மையுடையவன். மற்றும், அவன் கைவளை யணிந்து கையில் அம்ருதம் நிறைந்த கலசத்தை ஏந்திக்கொண்டிருந்தான். அவன் ஒன்றான பகவானுடைய அம்சத்தினால் பிறந்தவன். தன்வந்தரியென்று பெயர் பெற்றவன். ஆயுர் வேதமென்கிற வைத்யசாஸ்த்ரத்தை உள்ளபடி ஆராய்ந்தறிந்தவன். யாகங்களில் ஹவிர்ப்பாகமுடையவன். அஸுரர்கள் அங்ஙனம் தன்வந்தரிபுருஷன் உண்டானதையும் அவன் கையில் அம்ருதம் நிறைந்த கலசம் கொண்டு வந்ததையும் கண்டு ஸமுத்ரங் கடைந்ததனால் உண்டான வஸ்துக்களையெல்லாம் தாமே பெற விரும்பி விரைந்து பலாத்காரமாக அவன் கையினின்றும் அந்த அம்ருத கலசத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டார்கள். தேவதைகள் அதைக் கண்டு வருந்திப் பகவானைச் சரணம் அடைந்தார்கள். தன் ப்ருத்யர்களுடைய மனவிருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுக்குந் திறமையுடைய பகவான் இவ்வாறு தேவதைகள் வருந்துவதைக் கண்டு 'நீங்கள் வருந்தவேண்டாம். உங்கள் ப்ரயோஜனத்தை நான் என்மாயையினால் ஸாதித்துக் கொடுக்கிறேன்' என்று தேவதைகளுக்கு ஸமாதானம் சொல்லி அவ்விடத்திலேயே அந்தர்த்தானம் அடைந்தான். அம்ருதத்தின் சிமித்தமாக மனவிருப்பமுற்ற அஸுரர்களுக்குள் ஒருவர்மேலொருவர்க்குக் கலஹம் உண்டாயிற்று. மன்னவனே! அவ்வஸுரர்கள் 'நான் முன்னே நான் முன்னே' என்றும் 'நீ கூடாது நீ கூடாது' என்றும் சண்டை செய்தார்கள். அந்த அஸுரர்களில் பலத்தில் மிகுந்த சிலர் அம்ருத கலசத்தைப் பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக் கொண்டுபோகையில் அவர்க

ஸீடத்தினின்றும் அதை மீட்கமுடியாத தூர்ப்பலர்க ளான சில அஸுரர்கள் அந்தப் பரபலர்களை நோக்கி 'இந்த அம்ருதத்தில் தேவதைகளுக்கும் பாகம் கொடுக்கவேண் டும். அவர்களும் நம்மைப்போல வருந்திக் கடலைக் கடைந் தார்களல்லவா? ஆகையால், ஸத்ரயாகத்தில் எல்லோர்க் கும் யாகத்தின் பலன் ஒத்திருப்பதுபோல. இந்த அம் ருதத்தில் தேவதைகளுக்கும் பாகம் உள்ள தூதான். இது பழையதர்மமேயன்றி நாங்கள் புதிதாக ஏற்படுத்திச் சொல்லுவதன்று' என்று பெருமையினால் அடிக்கடி தடுத்தார்கள். இப்படி விவாதமாயிருக்கும் ஸமயத்தில் எல்லா உபாயங்களையும் அறிந்த பகவான் தன்னுடைய ஸாமர்த் யத்தினால் இத்தகையதென்று நிரூபிக்கமுடியாமல் மிகவும் அற்புதமான ஒரு பெண்ணுருவம் தரித்தான். அப்பெண் மணியின் தேஹம் அழகிய கருநெய்தல் போல் கறுத்து ஸர்வாங்கஸுந்தரமாய் ஒன்றோடொன்று ஒத்திருக்கின்ற காதுகளில் குண்டலங்களை அணிந்து அழகிய கபோலங் களும் உயர்ந்த மூக்கும் அமைந்த முகத்தினால் மிகவும் ரமணீயமாயிருந்தது. அவளுக்கு யௌவனவயது அப் பொழுதுதான் புதிதாக ஆரம்பித்திருந்தது. அதனால் அவளுடைய கொங்கைகள் திரண்டுருண்டு இணைந்து மிகவும் அழகாயிருந்தன. அக்கொங்கைகளின் பாரம் பொறுக்கமுடியாமல் இடை இடைத்திருந்தது. முகத்தின் வாஸனையில் ஆசையால் மேல் விழுந்து வருகின்ற வண்டி களின் ஜங்காரத்தினால் அவளுடைய கண்கள் சஞ்சலமா யிருந்தன. மலர்ந்த மல்லிகைப்பூமாலையைத் தலையிர்ச் சொருக்கில் சூடி அழகிய கழுத்தில் கண்டாபரணங்களை யும், அழகிய புஜங்களில் தோள்வளைகளையும் அணிந்திருந்தாள். அழுக்கின்றி நிர்மலமான ஆடை யுடுத்துத் தவீ பம் போன்ற நிதம்பங்களின் மேல் விளங்குகின்ற அரை

நாண்மாலையால் மிகவும் பாகாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். விலாஸத்துடன் அழகாய் நடையிகின்ற அப்பெண்மணியின் பாதங்களில் சிலம்புதண்டைகள் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன. அவள் வெட்கம் வழிந்த புன்னகையும் அசைகின்ற புருவ நெரிப்பும் அமைந்த கண்ணோக்கங்களால் அஸூரர்ஷ்டர்களின் மனத்தில் காமவிகாரத்தை அடிக்கடி விளைத்துக் கொண்டிருந்தாள். எட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●— { மோஹினிருபியான பகவான் அஸூரர்களை
மதிமயக்கி அம்ருத கலசத்தை வாங்கித்
தேவதைகளுக்கு அமருதங் கொடுத்தல். } —●—●—●—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—ஒருவர் மேல் ஒருவர்க்குள்ள ஸ்நேஹத்தைத் துறந்து ஒருவரை யொருவர் தடுத்திப் பழித்து அம்ருதகலசத்தைத் திருட்டுத்தனத்தினால் பறித்துக் கொண்ட அஸூரர்கள் அங்ஙனம் அழகமைந்த பெண்மணி வருவதைக் கண்டார்கள். அவ்வஸூரர்கள் அவளைக் கண்டதும் ‘ஆ! இதென்ன அழகு? ஆ! இதென்ன ஒளி? ஆ! இவளுடைய யௌவன வயது புதிதாயிருக்கின்றது’ என்று மொழிந்து அப்பெண்மணியை எதிர்கொண்டு சென்று காமவிகாரம் விளையப்பெற்று அவளை இங்ஙனம் வினவினார்கள்.

அஸூரர்கள் சொல்லுகிறார்கள் :—தாமரை யிதழ் போன்ற கண்களுடையவளே! நீ யார்? எங்கிருந்து வந்தனை? நீ என்ன செய்ய விரும்புகின்றனை? நீ யாருடையவள்? அழகிய துடைகளுடையவளே! இதைச் சொல்லுவாயாக, நீ எங்கள் மனத்தைக் கலக்குகின்றனை. தேவதைகள் அஸூரர் ஸித்தர் கந்தர்வர் சாரணர் இவர்களில் எவராலும் நீ தீண்டப்படாதவளென்று எங்களுக்கு

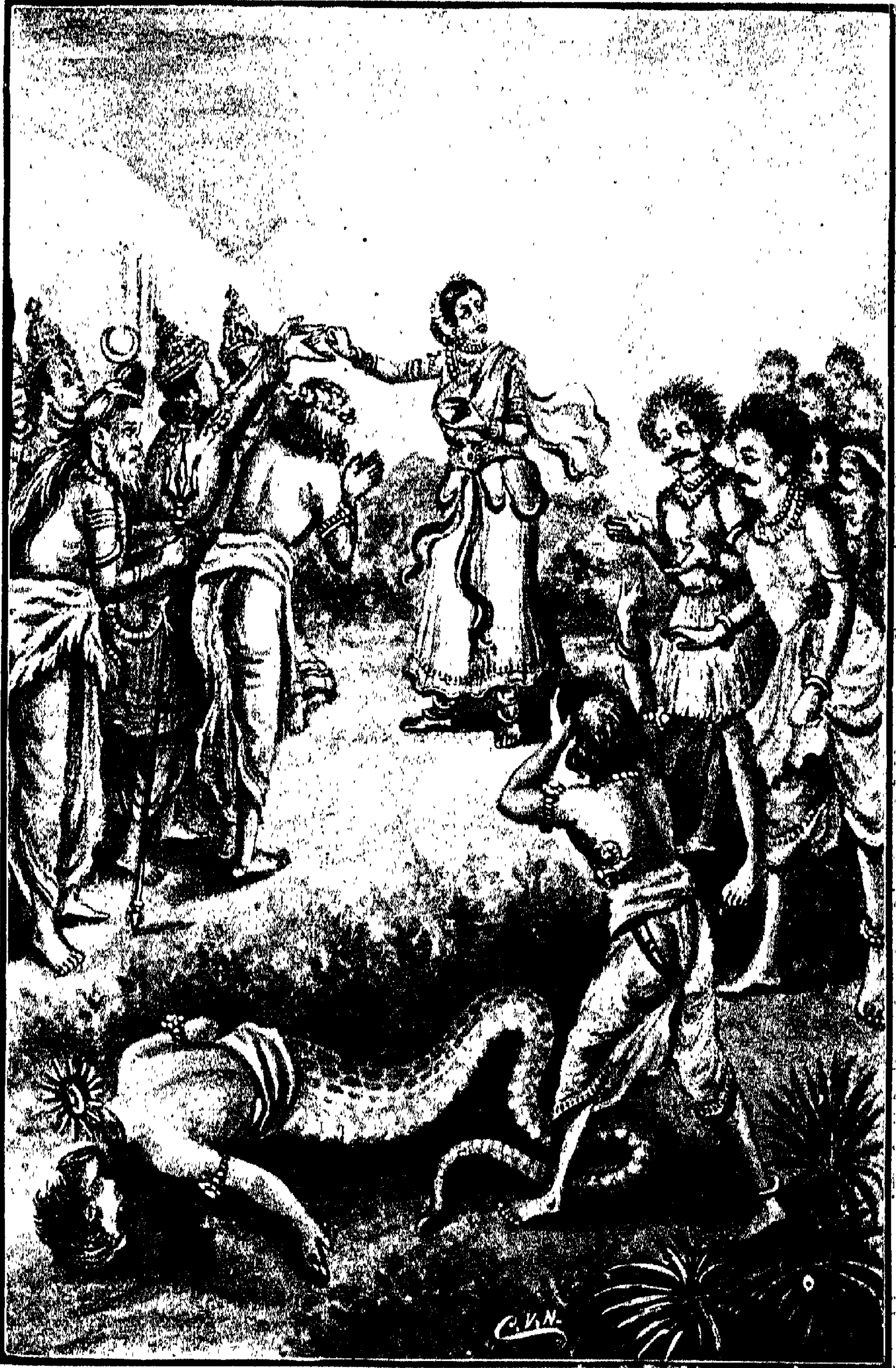
குத் தோன்றுகின்றது. யோகீஸ்வரர்களுங்கூட உன்னைத் தீண்டியிருக்கமாட்டார்கள். இனி, மனுஷ்யர்கள் உன்னைத் தீண்டிவதற்கு இடமே யில்லை. ஆகையால் நீ ஒருவர்க்கும் வாழ்க்கைப்பட்டவளல்லள். அழகிய புருவமுடையவளே! ஈஸ்வரன் எங்களிடம் மனஇரக்கமுற்று எங்களுடைய ஸமஸ்த இந்த்ரியங்களையும் மனத்தையும் களிக் கச் செய்ய விரும்பி உன்னை அனுப்பினானோ? ஆம். இதுவே நிச்சயம். புகழ்த்தகுந்த மேன்மையுடையவளே! அம்ருதமாகிற ஒரு வஸ்துவைக் குறித்துப் பொருமையினால் ஒருவர் மேல் ஒருவர் த்வேஷத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற ஜ்ஞாதிகளான எங்களுக்கு நீ ஸந்தியை விளைப்பாயாக. அழகிய இடையுடையவளே! எங்களுக்கு இந்த அம்ருதத்தைப் பங்கிட்டுக்கொடுப்பாயாக. நாங்கள் காச்யபருடைய பிள்ளைகள்; உடன் தோன்றினவர்கள். இப்பொழுது நாங்கள் சண்டை செய்யும்பொருட்டுப் பெருஷத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். எங்களுக்குச் சண்டை நேரதிருக்குமாறு ந்யாயத்தின்படி இந்த அம்ருதத்தைப் பங்கிட்டுக்கொடுப்பாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்.—மாயையினால் மடந்தையின் உருவம் தரித்தபகவான் அஸுரர்களால் இங்ஙனம் தூண்டப்பட்டுச் சிரித்து அழகிய கடைக்கண்களால் அவர்களை நோக்கிக்கொண்டே இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—காச்யபருடைய புதல்வர்களே! பரமபுருஷனை விரும்புந்தன்மையுடைய என்னை ஏன் நீங்கள் தொடர்கின்றீர்கள்? பண்டிதனாயிருப்பவன் ஒருகாலும் காமவிகாரத்தினால் மதிமயங்கிப் பரபுருஷனை விரும்புகிற மடந்தையர்களிடத்தில் விஸ்வாஸம் செய்ய மாட்டானல்லவா? அஸுரர்களே! மனம் போனவழியே திரியுந்தன்மையுள்ள பெண்களோடும் செந்நாய்க

ளோடும் ஸ்நேஹம் செய்யலாகாது. அவர்களுடைய ஸ்நேஹம் நிலைநின்றிருப்பதன்மேன்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் புதிது புதிதாகத் தேடுவார்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்.—இங்ஙனம் அம்மோஹினி யின் பரிஹாஸவாக்யங்களால் அஸுரர்கள் மனம் கலங்கப்பெற்று மனக்கருத்தினால் கம்பீரமாகச் சிரித்து அம்ருத பாத்ரத்தையும் அவள் கையில் கொடுத்தார்கள். அப்பால் பெண்ணுருவம் தரித்த பகவான் அம்ருத பாத்ரத்தை வாங்கிக்கொண்டு புன்னகையின் சோபையினால் திகழ்கின்ற அழகிய உரையுடன், ‘நான் நன்மை செய்யினும் தீமை செய்யினும் அது உங்களுக்கு ஸம்மதமாயிருக்குமாயின், இந்த அம்ருதத்தை உங்களுக்குப் பங்கிட்டுக்கொடுக்கிறேன்’ என்றான். அஸுரஸ்ரேஷ்டர்கள் அம்மோஹினி மொழிந்த மொழியைக் கேட்டு அதன் கருத்தை யறியாமல் ‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று ஒப்புக்கொண்டார்கள். பிறகு அந்த மோஹினி யின் ஆஜ்ஞையினால் தேவதைகளும் அஸுரர்களும் உபவாஸம் இருந்து ஸ்நானம் செய்து ஹவிஸ்ஸினால் அக்னியில் ஹோமஞ்செய்து ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் மற்றப்ராணிகளுக்கும் பசு முதலியவைகளைக் கொடுத்து ப்ராஹ்மணர்களால்ஸ்வஸ்திவாசனஞ்செய்யப்பெற்று ப்ரீதியுடன் புதிய வஸ்த்ரங்களை உடுத்தி நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு எல்லோரும் கிழக்கு நுனியாகப் பரப்பின தர்ப்பங்களின் மேல் உட்கார்ந்தார்கள். அகில் முதலிய தூபங்களையிட்டு நெய்விளக்குகளை யேற்றி முழுவதும் அலங்காரம் செய்யப்பெற்ற ஸபையில் தேவர்களும் அஸுரர்களும் கிழக்கு நுனியான தர்ப்பங்களில் உட்கார்ந்திருக்கையில், மோஹினிகையில் அம்ருதகலசத்தை ஏந்திக்கொண்டு ஸபைக்குள் நுழைந்தாள். மன்னவனே! அடிபெருத்து நுனி

1754. பகவான் மோஹினியவதாரஞ் செய்து
தேவதைகளுக்கு அம்ருதம் பங்கிட்டுக் கொடுத்தல்

சிறுத்து அழகாயிருக்கின்ற துடைகளுடையவளும் அழ
 கிய வெண்பாட்டு வஸ்தரத்தினால் திகழ்கின்ற அகன்ற
 இடையின் பின்புறமுடையவளும் மதித்த யானைப்பேடு
 போல மெதுவாய் டடக்குந்தன்மையளும் யௌவனமதத்
 தினால் கண்கள் தழதழக்கப்பெற்றவளும் ஸ்வர்ணமய
 மான சிலம்பு தண்டைகளின் த்வனியினால் சப்தம் செய்ப
 வளும் குடம்போன்ற கொங்கைகள் அமைந்தவளுமாகிய
 அந்தமோஹினி பார்க்கப் பதினாயிரங் கண்கள்வேண்டும்
 படி மிகவும் அழகாயிருந்தாள். ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியைப்
 போன்று ஸ்வர்ணமயமான குண்டலங்கள் அணிந்துகாது
 மூக்கு கபோலம் முகம் இவையெல்லாம் அழகாயிருக்கப்
 பெற்று ஸ்தனத்தின்மேல் போர்த்த பட்டுவஸ்தரம் காற்
 றில் சிறிது நழுவி மிகவும் அழகாயிருப்பவளும் பாதேவ
 தையுமாகிய அந்த மோஹினியைக் கண்டு தேவாஸுரர்
 கள் அனைவரும் அவளுடைய புன்னகையமைந்த கண்
 ணைக்கத்தினால் அடியுண்டுநன்கு மோஹித்தார்கள். தன்
 னைப் பற்றின வர்களைக் கைவிடாது பாதுகாக்குந்தன்மை
 யுள்ள மோஹினிபுரியான பகவான் இயற்கையில் கொடி
 யர்களான அஸுரர்களுக்கு அம்ருதங் கொடுப்பது ஸர்ப்
 பங்களுக்குப் பால் வார்ப்பதுபோல அந்நயமென்று
 நினைத்து அந்த அம்ருதத்தை அஸுரர்களுக்குப் பங்கித்
 திக் கொடுக்கவில்லை. அப்பகவான், தேவதைகள் அஸுரர்
 கள் ஆகிய இருதரத்தவர்களையும் தனித்தனி வரிசையாகப்
 பிரிந்திருக்கும்படிசெய்து அவர்களைத் தங்கள் தங்கள் வரி
 சைகளில் உட்காரவைத்தான். பெண்ணுருவங்கொண்ட
 பகவான் கலசத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அரு
 கில் செல்வது வெகுமதிப்பது இஷ்டமான உரைகளைப்
 பேசுவது முதலியவற்றால் அஸுரர்களை வஞ்சித்துக்
 கிழத்தனம் மாணம் இவற்றைப் போக்குந் திறமையுள்ள

அம்ருதத்தைத் தூரத்திலிருக்கிற தேவதைகளுக்கு
மாத்ரமே கொடுத்துப் பானம்செய்வித்தான். மன்னவ
னே! அஸுரர்கள் அம்ருதம் கிடைக்கப் பெறுதவர்களா
யினும் அம்மோஹினியிடம் தாங்கள் முதலில் செய்து
கொண்ட ஏற்பாட்டைப் பாராட்டியும் அவளிடத்தில்
தங்களுக்குள்ள ஸ்நேஹத்தைப் பற்றியும் ஸ்த்ரீயோடு
விவாதப்படுவது இகழ்வென்பதைப் பற்றியும் பேசாதிருந்
தார்கள். அந்த மோஹினியிடத்தில் மிகுந்த ஸ்நேஹ
முடைய அவ்வஸுரர்களுக்கு அவளுடைய ஸ்நேஹத்
திற்கு என்ன கெடுதி நேருமோவென்னும் பயத்தினாலும்
அவள் தங்களிடத்தில் வைத்திருக்கிற வெகுமதியினால்
கட்டுண்டிருப்பதனாலும் அவளுக்கு அனிஷ்டமான பேச்
சை எதையும் சொல்லாமல் வெறுமனே இருந்தார்கள்.
அப்பொழுது ராஹு தேவதைகளோடொத்த வேஷம்
பூண்டு மறைந்து தேவதைகளின் வரிசையில் நுழைந்து
அம்ருதபானம் செய்தான். சந்தரஸூர்யர்கள் அதைக்
கண்டு அவனை வெளியிட்டார்கள். பகவான் கத்தி
போன்ற நுனியுடைய சக்ராயுதத்தினால் அம்ருதபானம்
செய்கிற அந்த ராஹுவின் தலையை அறுத்தான். அவ
னுடைய கபந்தம் அம்ருதம் தீண்டப்பெறுமையால்
கீழே விழுந்தது. தலை அம்ருதம் பட்டமையால் ¹ அமரத்
வத்தை அடைந்தது. ப்ரஹ்மதேவன் அவனை ஸூர்ய
சந்த்ராதிகளைப் போலச் சுபாசுபங்களை அறிவிக்கும்
க்ரஹமாயிருக்கும்படி ஏற்படுத்தினான். அங்ஙனம் க்ர
ஹங்களில் ஒருவனாகிய அந்த ராஹு வைரத்தை மறக்
காமல் மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு பர்வகாலங்களில்
சந்த்ரஸூர்யர்களை விழுங்கவேண்டு மென்று எதிர்த்
தோடுகிறான். தேவதைகள் அம்ருதபானம் செய்தா

¹ அமரத்வம்-மாணமற்றவர்களான தேவர்களின் தன்மை.

கையில் உலகங்களைப் பாதுகாக்குந் தன்மையனும் ஸமர்த்
 தனுமாகிய பகவான் அஸுர ஸ்ரேஷ்டர்கள் பார்த்துக்
 கொண்டேயிருக்கையில் முன்போலத் தன்னுடைய புருஷ
 வருவத்தை ஏற்றுக்கொண்டான். தேவாஸுரர்கள்
 இருவகையரும் தேசம் காலம் காரணம் ப்ரயோஜனம்
 செயல் புத்தி இவையெல்லாம் ஒத்திருக்கப்பெற்றவர்க
 ளாயினும் பலத்தில் மாறுபாட்டை அடைந்தார்கள்.
 அவர்களில் தேவதைகள் பகவா னுடைய பாதாவிந்தங்
 களின் பராகத்தைப் பற்றினவர்களாகையால் அம்ருதமா
 கிற் பலத்தை ஸுகமாகப் பெற்றார்கள். அஸுரர்கள் அந்
 தப் பகவா னுடைய பாதாவிந்தங்களின் பராகத்தைப்
 பற்றாமையால் வருந்தியும் அம்ருதத்தை இழந்தார்கள்.
 ப்ராணிகள், தேஹம் பிள்ளை பெண்டிர் முதலியவர்களுக்
 காக ப்ராணன் தனம் செயல் மனம் வாக்கு இவைகளால்
 செய்வதெல்லாம் அஹங்கார மமகாகங்களாலும் எல்
 லாம் பரமாத்மஸ்வரூபங்களையென்னும் புத்தியில்லா
 மையாலும் கிளைக்கு ஜலம் கொட்டுவது போலப் பயனற்
 றவைகளே. ஸகலஜகத்காரணனும் ஸர்வரீந்தராத்மாவும்
 ஷாட்குண்ய பூர்ணனுமாகிய பரமபுருஷனுடைய ப்ரீதி
 யை உத்தேசித்துச் செய்யும் செயல்களெல்லாம் பரமாத்
 மாவைத்தொடர்ந்த புத்தியமைந்திருக்குமாயின் மரத்
 தின் அடியில் ஜலம் கொட்டுவதுபோலப் பெரும் பயனைப்
 பெறும். ஒன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ அஸுரர்கள் த்வேஷத்தினால் தேவதை
 களோடு யுத்தஞ் செய்கையும், தேவ
 தைகள் அஸுரமாயைகளால் வரு
 ந்துவதும், பகவான் அவ்விடம்
 வந்து ஆவிர்ப்பவித்தலும். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! அஸுரர்
 கள் இங்ஙனம் ஸமுத்ரங் கடையுங்கார்யத்தில் முயற்சி

ஏற்றுக்கொண்டவர்களாயினும் ஸர்வாந்தராத்மாவான
 பரமபுருஷனிடத்தில் மனப்பற்றின்றிக் கொழுத்திருந்
 தார்களாகையால் அம்ருதத்தை அடையவில்லை. ராஜ
 னே! பகவான் இவ்வாறு அம்ருதத்தை உண்டாக்கித்
 தன் பக்தர்களான தேவதைகளைப் பானம் செய்வித்து
 ஸமஸ்தபூதங்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் கருட
 வாஹனத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு போனான். அங்ஙனம்
 அம்ருதத்தை இழந்த அஸுரர்கள் தங்கள் சத்ருக்க
 ளான தேவதைகளுக்குப் பெரிய பலஸித்தி உண்டா
 னதைப் பொறுக்கமுடியாமல் ஆயுதங்களை ஏந்திக்கொ
 ண்டு தேவதைகளை எதிர்த்தோடினார்கள். அப்பால்
 தேவக்கூட்டத்திலுள்ளவர் அனைவரும் அம்ருதபானத்
 தினால் வலித்து மேன்மையுடன் வளர்ந்திருக்கையாலும்
 ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பாதாவிந்தங்களைப் பணிகை
 யாகிற பலத்தினாலும் உத்ஸாஹமுற்று ஆயுதங்களை
 ஏந்திக்கொண்டு அஸுரர்களை எதிர்த்துச் சண்டை
 செய்தார்கள். மன்னவனே! அந்த க்ஷீரஸமுத்ரத்தின்
 கரையில் தேவதைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் மிகப்
 பயங்கரமான ஸங்குல யுத்தம் நடந்தது. அது தேவா
 ஸுரயுத்தமென்று பேர்பெற்றது. அது காண்போர்க
 ளுக்கு மயிர்க்கூச்சலை விளைத்தது. அப்பொழுது ஒரு
 வர்க்கொருவர் சத்ருக்களான தேவாஸுரர்கள் பெருங்
 கோபாவேசமுற்று யுத்தத்தில் ஒருவர்மேல் ஒருவர்
 விழுந்து பாணங்களாலும் பலவகை ஆயுதங்களாலும்
 ஒருவரை யொருவர் அடித்தார்கள். சங்கு ம்ருதங்கம்
 துந்துபிடமரு முதலிய வாத்யங்களின் த்வணியும் யானை
 களின் பிளிறல்களும் குதிரைகளின் கனைப்புக்களும்
 காலாட்களின் கர்ஜனையும் சேர்ந்து பெருங் கோஷம்
 உண்டாயிற்று. அந்தத் தேவாஸுரயுத்தத்தில் தேராளி

கள் தேராளிகளோடும், காலாட்கள் காலாட்களோ
டும், குதிரைகள் குதிரைகளோடும், யானைகள் யானை
களோடும் கலந்து சண்டை செய்தார்கள். அந்தத்
தேவாஸுரவீரர்களில் சிலர் ஓட்டைகள்மேலும், சிலர்
யானைகள்மேலும், சிலர் கழுதைகள்மேலும், சிலர் வெளு
த்தமுகமுடைய கரடிகள்மேலும், சிலர் புலிகள்மேலும்,
சிலர் ஸிம்ஹங்கள்மேலும், சிலர் கழுக்கள்மேலும், சிலர்
கங்கடக்ஷிகள்மேலும், சிலர் செந்நாய்கள்மேலும், சிலர்
பருந்துகள்மேலும், சிலர் பாஸபக்ஷிகள்மேலும், சிலர்
திமிங்கிலமென்கிற மத்ஸ்யங்கள்மேலும், சிலர் சரப ம்ரு
கங்கள்மேலும், சிலர் கடாக்கள்மேலும், சிலர் கட்க
ம்ருகங்கள்மேலும், சிலர் பசுக்கள்மேலும், சிலர் எருது
கள்மேலும், சிலர் கவயம்ருகங்கள்மேலும், சிலர்
அருண ம்ருகங்கள்மேலும், சிலர் நரிகள்மேலும், சிலர்
பெருச்சாளிகள்மேலும், சிலர் ஒணுன்கள்மேலும், சிலர்
நாய்கள்மேலும், சிலர் மனுஷ்யர்கள்மேலும், சிலர் ஆடு
கள்மேலும், சிலர் க்ருஷ்ணஸார ம்ருகங்கள்மேலும்,
சிலர் ஹம்ஸங்கள்மேலும், சிலர் பன்றிகள்மேலும், மற்
றும் பலர் ஜலம் பூமி ஆகாயம் இவற்றில் வசிப்பவைக
ளும் விகாரமான உருவமுடையவைகளுமான பலவகை
ஜந்துக்கள்மேலும் ஏறிக்கொண்டு சத்ருக்களை எதிர்த்
தார்கள். ராஜனே! தேவதைகள் அஸுரஸैन्यத்தி
லும் அஸுரர்கள் தேவஸैन्यத்திலும் முன்னே
முன்னே நுழைந்து யுத்தம் செய்தார்கள். அந்தத் தேவா
ஸுரர்களுடைய இரண்டு ஸैन्यங்களும் வெளுத்த
த்வஜபடங்களாலும் நிர்மலங்களும் விலையுயர்ந்தவைக
ளும் வஜ்ரமணிகள் இழைத்த கரம்புடையவைகளுமான
குடைகளாலும் அத்தகைய விசிறிகளாலும் காற்றில்
அசைகின்ற மயில்தோகைச் சாமரங்களாலும் அத்த

தகைய மேலுத்தீயங்களாலும் தலைப்பாகைகளாலும் சப்திக்கின்ற கவசங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் சாணையிடப்பெற்று நிர்மலமாயிருப்பவைகளும் ஸூர்ய கிரணங்கள் பட்டு மிகவும் ஜ்வலிக்கின்றவைகளான ஆயுதங்களாலும் வீரர்களின் வரிசைகளாலும் ஜலஜந் துக்களால் ஸமுத்ரங்கள் போலத் திகழ்ந்தன. அஸ்ர ஸைன்யங்களுக்குப் ப்ரபுவாகிய பலிசக்ரவர்த்தி வைஹாய ஸமென்னும் விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு உதயபர்வதத் தில் வீற்றிருக்கும் சந்த்ரன்போல விளங்கினான். அந்த வைஹாயஸ விமானம் நினைத்தபடியெல்லாம் போகுந் திறமையுள்ளது; மயனூல் நிர்மிக்கப்பட்டது. அதில் யுத் தத்திற்கு வேண்டிய அஸ்த்ரம் சஸ்த்ரம் முதலியவை அனைத்தும் அமைந்திருக்கும்; எல்லோர்க்கும் ஆச்சர் யத்தை விளைக்கும்; மிக்க விஸ்தாரமுடையது. அத ற்கு நிகரான விமானங்கள் எவையுமே இல்லை. ஆகையால் இத்தகையதென்று அதன் நிலைமையை நிரூபிக்க முடியாது. நினைத்தவிட மெங்கும் நிற்குமாகையால் இன்ன இடத்தில் இருக்குமென்று நிரூபிக்க முடியாது. ஓரிடத்திலிருப்பினும் பேரொளியுடையதாகையால் கண்ணால் கண்டறிய முடியாது. ஸேனாபதிகள் அனைவரும் அவனைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். அவன் குடை சாமரம் முதலிய உபசாரங்களெல்லாம் செய்யப்பெற்றிருந்தான். நமசி, சம்பரன், பாணன்; விப்ரசித்தி, அயோமுகன், த்விமூர்த்தன், காலநாபன், ப்ரஹேதி, ஹேதி, இவ்வலன், சகுனி, பூதஸந்த்ராஸன், வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன், விரோச னன், ஹயக்ரீவன், சங்கு, சிரன், கபிலன், மேகதுந்தபி, தாரகன், உக்ரத்ருக்கு, சும்பன், நிசும்பன், ஜம்பன், உத் கலன், அரிஷ்டன், அரிஷ்டநேமி, மயன், த்ரிபுராதிபன், இவர்களும், பெளலோமர், காலகேயர், நிவாதகவசர்

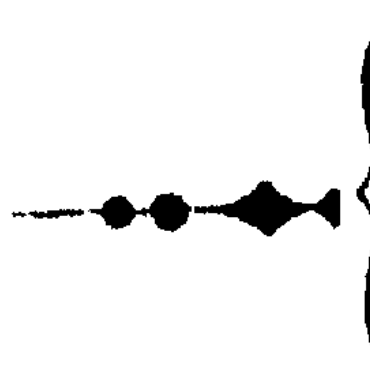
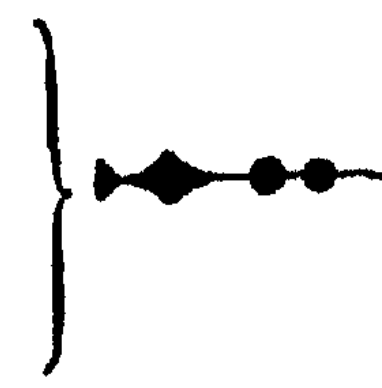
முதலிய மற்றவர்களும் தங்கள் தங்கள் வாஹனங்களில் ஏறிக்கொண்டு அந்தப் பலி சக்ரவர்த்தியைச் சுற்றியும் சூழ்ந்திருந்தார்கள். இவர்களெல்லோரும் அம்ருதத்தில் பாகம் நோப்பெறாமல் ஸமுத்ரங்கடைந்த வருத்தத்தை மாத்ரம் அடைந்தவர்களாகையால் யுத்தத்தில் முன் நின்று தேவதைகளைப் பலவாறு வென்றார்கள். அவர்கள் ஸிம்ஹநாதங்களைச் செய்து பெருங்கோஷமுடைய சங்கங்களை ஊதினார்கள். தேவேந்தரன் இங்ஙனம் சத்ருக்கள் கொழுத்திருப்பதைக் கண்டு மிகவும் கோபித்துத் திக்கஜமான ஜராவதத்தின் மேல் ஏறி அருவிகள் பெருகப்பெற்ற உதயபர்வதத்தின் மேல் ஏறின ஸூர்யன் போல ப்ரகாசித்தான். பல வகையான வாஹனங்களும் த்வஜங்களும் ஆயுதங்களுமுடைய தேவதைகளும் வாயு அக்னி வருணன் முதலிய திக்பாலகர்களும் தங்கள் தங்கள் கூட்டங்களோடுகூடி அவ்விந்த்ரனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். அந்தத்தேவதைகளும் அஸுரர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் ஸமீபத்தில் சென்று ஒருவரை யொருவர் பேர் சொல்லியழைத்து வெசவுகளால் அவமதித்து முன்னே சென்று இரண்டிரண்டு பேர்களாக யுத்தம் செய்தார்கள். பலி சக்ரவர்த்தி இந்த்ரனோடும், ஸுப்ரஹ்மண்யன் தாரகனோடும், வருணன் ஹேதியோடும், மித்ரன் ப்ரஹேதியோடும், யமன் காலநாபனோடும், விஸ்வகர்மன் மயனோடும். சம்பரன் த்வஷ்டாவோடும், விரோசனன் ஸவிதாவோடும், நமுகி பராஜிதனோடும், அஸ்விதேவதைகள் வருஷபர்வனோடும், ஸூர்யனொருவன் பாணன் முதலிய பலிபுத்ரர்கள் நூறுபேர்களோடும், ஸோமன் ராஹுவோடும், அனிலன் புலோமனோடும், மஹாபலமுடைய பத்ரகாளிதேவி சும்பன் நிகும்பன் இவர்களோடும், வருஷாகபி ஜம்பனோடும், விபாவ

ஸௌ மாரிஷ்னோடும், இல்வல வாதாபிகள் மரீசி முதலிய
 ப்ரஹ்மபுத்ரர்களோடும், துர்மர்ஷன் காமதேவனோடும்,
 உத்கலன் ப்ராஹ்மி முதலிய ஸப்தமாதாக்களோடும், ப்ரு
 ஹஸ்பதி சுக்ரனோடும், சனி நரகனோடும், மருத்துக்கள்
 நிவாதகவசர்களோடும், அஷ்டவஸுக்கள் காலகேயர்க
 ளோடும், விஸ்வதேவர்கள் பெளலோமர்களோடும், ருத்
 ரர்கள் க்ரோதவஸர்களோடும் கலந்து யுக்தம் செய்தார்
 கள். இங்ஙனம் யுத்தத்தில் அந்தத் தேவஸ்ரேஷ்டர்க
 ளும் அஸுரஸ்ரேஷ்டர்களும் இரண்டிரண்டு பேர்களா
 கக் கூட்டங்கூடி ஒருவரையொருவர் கிட்டிச் சண்டை
 செய்து ஒருவரையொருவர் வெல்ல விரும்பிக் கூரான
 பாணங்கள் கத்திகள் ஈட்டி முஸுண்டி சக்ரம் கதை
 ருஷ்டி பட்டஸம் சக்தி உல்முகம் ப்ராஸம் பரஸ்வதம்
 நிஸ்த்ரிம்சம் பல்லம் பரிகம் முத்கரம் பிண்டிவாலம் இவை
 களால் பலமுள்ளவளவு ஒருவரை யொருவர் அடித்துத்
 தலைகளையும் அறுத்தார்கள். யானைகளும் யானைக்காரர்
 களும் குதிரைகளும் குதிரைக்காரர்களும் தேர்களும்
 தேராளிகளும் காலாட்களும் மற்றும் பலவகை வாஹனங்
 ளும் முரிந்து விழுந்தன. ப்ராணிகள் அனைவரும் கை
 துடை கழுத்து கால் இவைகளும் த்வஜங்களும் தனுஸ்
 ஸுக்களும் கவசங்களும் ஆபரணங்களும் அறுப்புண்டு
 விழுந்தார்கள். அந்தத் தேவாஸுரர்களின் அடிவைப்
 புக்களாலும் தேர்ச்சக்ரங்களின் உறைச்சல்களாலும்
 யுத்தபூமியினின்று பெருந்துகள் கிளம்பித் திசைகளையும்
 ஆகாயத்தையும் ஸூர்யனையும் மறைத்தது. பிறகு ரக்
 தப் பெருக்குக்களால் நாற்புறத்திலும் நனைந்து அந்தத்
 தூள் முழுவதும் அடங்கிற்று. கிரீடங்களும் குண்டலங்
 களும் சிதறப்பெற்றுப் பரபரப்போடு கூடின கண்களுடை
 யவைகளும் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டிருப்பவைகளு

மான அறுப்புண்டு விழுந்த தேவாஸுரர்களின் தலைகளா
 லும் ஆபாணங்களும் ஆயுதங்களும் அமைந்த புஜதண்
 டங்களாலும் திரண்டுருண்ட துடைகளாலும் நிறைந்த
 அந்த யுத்தகளம் முழுவதும் ஒருவாறு திகழ்வுற்றிருந்
 தது. அந்த யுத்த பூமியில் கபந்தங்கள் அறுந்து
 விழுந்திருக்கிற தங்கள் முகங்களிலுள்ள கண்களால்
 பார்த்துக்கொண்டே புஜதண்டங்களில் ஆயுதங்களை
 ஏந்தி யுத்த வீரர்கள்போலச் சத்ருக்களை எதிர்த்தோ
 டக் கிளம்பின. பலிசக்ரவர்த்தி மஹேந்திரனைப் பத்து
 பாணங்களாலும் ஐராவதத்தை மூன்று பாணங்களா
 லும் அவ்வைராவதத்தின் பாதங்களைப் பாதுகாக்கும்
 நான்கு வீரர்களை நான்கு பாணங்களாலும், யானையை
 நடத்தும் பாசனை ஒரு பாணத்தினாலும் வருந்த அடித்
 தான். தனுர்வித்யையில் ஸமர்த்தனாகிய அத்தேவேந்த்
 ரன் அங்ஙனம் வருகின்ற அந்தப் பாணங்கள் வந்து தன்
 மேல் விழுவதற்கு முன்னமே கூரான அத்தனை பல்ல
 பாணங்களால் அவற்றைச் சிரித்துக்கொண்டே பிளந்
 தான். இந்தரன் செய்த ஸ்ராக்ஷமான அச்செயலைக்
 கண்டு பலிஅதைப் பொறுக்க முடியாமல் தான் மறைந்து
 கொண்டு அஸுரமாயையைப் படைத்தான். ப்ரபு! அத
 னால் தேவஸையத்தின் மேல் ஒருபர்வதம் வந்து தோன்
 றிற்று. அந்தப் பர்வதத்தினின்று காட்டுத் தீப்பற்றி
 யெரிகின்ற வருஷங்களும் கல்லுளிபோல் கூரான நுனி
 களையுடைய கற்களும் வந்து விழுந்து அஸுர சத்ருக்க
 ளான தேவதைகளின் ஸையத்தைச் சூர்ணஞ்செய்தன
 தேள்களும் கடிக்குத் தன்மையுடைய மஹாஸர்ப்பங்களும்
 ஸிம்ஹம் புலி பன்றி இவைகளும் மத்த கஜங்களும் கர்ஜித்
 துக்கொண்டு அந்தப் பர்வதத்தினின்றும் வெளிப்பட்டன.
 அரையிலாடையின்றிக் கையில் சூலாயுதத்தை யேந்தி

கொண்டிருக்கிற பலவாயிரம் ராஷ்டிரஸீகனும் அத்தகைய ராஷ்டிரஸீகனும் 'கிழி! பிள! வெட்டு! குத்து!' என்று மொழிந்துகொண்டு கூட்டங் கூட்டமாய்க்கினம்பிரார்கள். மற்றும், ஆகாயத்தில் மிகப்பெரிய மேகங்கள் தோன்றிக் கம்பீரமாகவும் கர்ணகடோரமாகவும் ஒலித்துக் காற்றினால் அடியுண்டு கர்ஜனைகள் செய்து நெருப்புத்துணுக்கைகளைப் பெய்தன. அஸுரர்ரேஷ்டனாகிய அந்தப் பலியினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட காற்றுடன்கூடின அக்னி, ப்ரளய காலாக்னிபோலப் பொறுக்கமுடியாத பெருங்கொடுமையுடன் தோன்றித் தேவதைகளின் ஸையத்தைத் தஹித்து விட்டது. அப்பால் தேவதைகளுக்கு நாற்புறத்திலும் பெரு மழைக்காற்றுகளால் அலைகளும் நீர்ச்சுழிகளும் கினம்ப்பெற்றுக் கரைபுரண்டு கிளர்ந்தெழுந்து மிகவும் பயங்கரமான ஸமுத்ரம் தோற்றிற்று. இங்ஙனம் பலியைப்போல மற்ற அஸுரர்களும் தங்கள் தங்கள கதி பிறர்க்குத் தெரியாதபடி மறைந்து பயங்கரர்களாகி மிகவும் பயங்கரமான மாயைகளைப் படைத்துக் கொண்டிருக்கையில், தேவஸையத்திலுள்ளவர் அனைவரும் வருத்தமுற்றார்கள். மன்னவனே! இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகள் அனைவரும் அந்த மாயைகளுக்குப் பரிஹாரம் இன்னதென்று தெரியாமல், உலகங்களுக்கெல்லாம் ரக்ஷகனான பகவானை த்யானிக்கையில், பீதாம்பரம் உடுத்தவனும் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களுடையவனும் ஆயுதங்களை யேந்தின எட்டுப் புலங்கள் அமைந்தவனும், ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீ கௌஸ்துபமணி விலையுயர்ந்த கிரீடம் குண்டலம் இவை திகழப் பெற்றவனுமாகிய அப்பகவான் கருடனுடைய தோள்மேல் தளிர்போன்ற தன் பாதங்களைத் தொங்க விட்டுக்கொண்டு அவர்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாய் வந்து

தோன்றினான். அவன் அவ்விடம் வந்து நுழைந்த மாத்
 ரத்தில் அஸுரர்களின் செயலாலுண்டான மாயைக்
 ளெல்லாம் மஹானுபாவனான அப்பகவானுடைய மஹி
 மையால், ஸ்வப்னத்தில் கண்ட வஸ்துக்கள் விழித்துக்
 கொண்ட பின்பு மறைவது போலப், பறந்து போயின. பக
 வாளை நினைத்த மாத்ரத்தில் ஆபத்துக்களெல்லாம் நீங்
 கிப்பேர்ம். அவன் நேரே புலப்படுவானாயின் ஆபத்துக்
 கள் நீங்குவதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? ஸிம்
 ஹத்தை வாஹனமாகவுடைய காலநேமியென்னும் அஸு
 ரன் அவ்வாறு யுத்தத்தில் பகவான் கருடவாஹனத்தின்
 மேல் வந்து தோன்றக்கண்டு சூலத்தைச் சுற்றி அவன்
 மேல் ப்ரயோகித்தான். மூன்று லோகங்களுக்கும் ப்ரபு
 வாகிய பகவான் கருடன் தலைமேல் விழவருகின்ற அந்தச்
 சூலத்தை அப்படியே பிடித்துக்கொண்டு அச்சூலத்தினு
 லேயே சத்ருவாகிய அந்தக் காலநேமியையும் அவனு
 டைய வாஹனமான ஸிம்ஹத்தையும் அடித்தான். அப்
 பால் மஹாபலிஷ்டர்களான மாலி ஸுமாலி யென்னும்
 இரண்டு அஸுரர்கள் பகவானை யெதிர்த்து அவனுடைய
 சக்ராயுதத்தினால் தலையறுப்புண்டு யுத்த பூமியில் விழுந்
 தார்கள். அவர்களில் மாலி யென்பவன் பகவானுடைய
 வாஹனமான கருடனைக் கூரான கதையால் நோக்கி
 அடித்தான். அடித்ததும் ஸந்தோஷத்தினால் கர்ஜனை
 செய்தான். ஆதி புருஷனாகிய பகவான் அது கண்டு
 சக்ராயுதத்தினால் அவனுடைய தலையை அறுத்தான்.
 பத்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

 தேவதைகள் அஸூரர்களை வதித்தலும்,
 நாரதர் வந்து யுத்தத்தைத் தடுத்த
 லும், சுக்ரன் அஸூரர்களைப்
 பிழைப்பித்தலும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அப்பால் இந்த்ரன் வாயு முதலிய தேவதைகள் அனைவரும் பரமபுருஷனுடைய பேரருளால் அஸூரர்களின் மாயைகளால் நேர்ந்த மனக்கலக்கம் தீர்ந்து முன்பு தாங்கள் எவரெவர்களால் த்வந்த்வுயுத்தத்தில் அடியுண்டார்களோ, அவ்வஸூரர்களை யெல்லாம் நன்றாக அடித்தார்கள். மஹாநுபாவனாகிய தேவேந்த்ரன் பெருங்கோபத்துடன் பலியின்மேல் ப்ரயோகிக்க வஜ்ராயுதத்தை யெடுத்து நோக்கினான். அப்பொழுது ப்ரஜைகள் ‘ஆ! ஆ!’ என்று இறைச்சி விட்டார்கள். வஜ்ராயுதத்தை யேந்தின இந்த்ரன் மஹா யுத்தத்தில் பெருங்கோபத்துடன் உலாவிக்கொண்டு சண்டை செய்யவேண்டுமென்னும் விருப்பத்துடன் எதிரே நிற்சின்ற பலியைப் பொருள் செய்யாமல் இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

இந்த்ரன் சொல்லுகிறான்:—மூடா! துர்ப்புத்தியுடைய ஒருவன் அறியாத பிள்ளைகளைக் கபடத்தினால் கண்கட்டி ஜயித்து அவர்கள் பணத்தைப் பறிப்பது போல, மாயையில் ஸமர்த்தர்களான எங்களை நீ மாயையால் ஜயிக்க விரும்புகின்றனை. சீழான பதவியினின்றும் மேல் பதவியை ஏறப்பார்க்கிறாய். மாயைகளால் ஸவர்க்கத்தைக் கைப்பற்ற முயற்சி செய்கிறாய். இத்தகையனான உன்னைத் துஷ்டஜந்துக்களைப்போல இப்பொழுது நான் வதிக்கின்றேன். துர்மாயைகளைக் கற்றறிந்து கொழுத்திருக்கின்ற உன் தலையை நூறு கணுக்களையுடைய வஜ்ராயுதத்தினால் அறுத்து விடுகிறேன். மந்தபுத்தியுடை

யவனே! நீ உன் ஜ்ஞாதிகளுடன் வந்து பலமுள்ளவள
வும் யுத்தஞ் செய்வாயாக.

பலி சொல்லுகிறான்:—யுத்தஞ்செய்ய முயன்றவர்கள்
அனைவர்க்கும் காலத்தினால் பரிபாக தசையை அடைந்த
பூர்வ கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி கீர்த்தி ஜயம் அபஜயம்
மரணம் இவை கர்மமாக விளைகின்றன. பண்டிதர்கள்
ஜயம் அபஜயம் புகழ் முதலிய பலன்களைப் பெறுகிற ஜனங்
களைப் பார்த்துக் காலத்தினால் பரிபக்வமான கர்மத்தின்
பலனை அனுபவிக்கிறார்களென்று நினைப்பார்கள் ஆகை
யால் அவர்கள் ஜயாதிகளைப்பற்றி ஸந்தோஷிக்கவும்
மாட்டார்கள்; அபஜயாதிகளைப் பற்றி வருந்தவுமாட்
டார்கள். உண்மை இப்படியிருக்க, ஜயித்தோமென்று
ஸந்தோஷிக்கிற நீங்கள் அறிவுடையவர்களாக மாட்டீர்
கள். நீங்கள் கர்மத்தினால் விளைகிற ஜயம் முதலிய பலன்
களைப் பற்றி உங்கள் தேஹத்தையே காரணமாக நினைக்
கிறீர்கள். நீங்கள் அறிஞர்களால் 'இப்படியும் சில
மூடர்கள் உண்டோ' என்று சோகிக்கத் தகுந்தவர்களா
யிருக்கிறீர்கள். ஆகையால் மர்மத்தில் உறுத்தும்படி
யான உங்கள் வார்த்தைகளை நாங்கள் நன்றென்று
கொள்ளமாட்டோம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—வீரர்களின் கொழுப்பை
அடக்குந்திறமையுடைய மஹாவீரனாகிய பலி இங்ஙனம்
மேன்மையுடைய தேவேந்தரனைப் பலவாறு வைது அவ்
வைதல்களால் அடியுண்ட அவனை மீளவும் காது நுனி
வரையில் இழுத்து விடப்பட்ட நாராசபாணங்களால்
அடித்தான். உண்மையை உரைக்கின்ற சத்ருவாகிய
பலியினால் இங்ஙனம் நிந்திக்கப்பட்ட தேவேந்தரன், மா
வெட்டியால் அடியுண்ட யானைபோல, அவன் சொன்ன
நிந்தனைகளைப் பொறுக்கமுடியாமல், எங்கும் தடைபடா

ததும் சத்ருக்களை அழிப்பதுமாகிய வஜ்ராயுதத்தை அவன்மேல் ப்ரயோகித்தான். அவ்வஸுரன் அதனால் அடிக்கப்பட்டு, இறகுகள் ஓடிந்த பர்வதம்போல விமானத்துடன் கீழே விழுந்தான். அப்பால், அந்தப் பலியின் நண்பனாகிய ஜம்பனென்பவன் தன் ஸ்நேஹிதனாகிய பலி அடியுண்டு பூமியில் விழுந்திருப்பதைக் கண்டு, அவன் மாண்டபின்பும் அவனுடைய ஸ்நேஹத்தை நினைத்து அதற்குரியபடி செய்யமுயன்று இந்த்ரனை எதிர்த்தோடினான். மஹா பலிஷ்டனான அந்த ஜம்பாஸுரனும் ஸிம்ஹ வாஹனத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு வந்து வேகத்துடன் கதையை யெடுத்து இந்த்ரனைக் கழுத்தடியில் அடித்து அவனுடைய யானையையும் அடித்தான். ஐராவதம் கதையின் அடியினால் மிகவும் வருந்தித் தழுதழுத்து முழந்தாள்களால்பூமியை ஊன்றிக்கொண்டு மூர்ச்சித்து விட்டது. பிறகு மாதலி, யானை மூர்ச்சித்ததைக் கண்டு பச்சை நிறமுடைய ஆயிரங் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற ரதத்தைக் கொண்டுவந்தான். இந்த்ரன் ஐராவதத்தை விட்டு மாதலிகொண்டு வந்த ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டான். அஸுர ஸ்நேஷ்டனான ஜம்பாஸுரன் இந்த்ர ஸாரதியான மாதலி ஸமயம் அறிந்து ரதன்கொண்டு வந்த செயலைக்கண்டு 'ஸாரதியென்பவன் இத்தகையனாயிருக்கவேண்டும்' என்று புருஷ்நுயுத்தத்தில் சிரித்துக் கொண்டே ஜ்வலிக்கின்ற சூலத்தினால் மாதலியை அடித்தான். மாதலி சூலத்தின் அடியாலுண்டான வருத்தம் பொறுக்க முடியாதிருப்பினும் தைர்யத்தை அவலம்பித்துப் பொறுத்திருந்தான். இந்த்ரன் பெருங்கோபமுற்று வஜ்ராயுதத்தினால் ஜம்பனுடைய தலையை அறுத்தான். அந்த ஜம்பனுடைய ஜ்ஞாதிகளான நமுசி பலன் பாகன் என்னும் மூன்று அஸுரர்களும் காரதர் மூலமாய் ஜம்பன்

மரணம் அடைந்தானென்று கேள்விப்பட்டு விரைந்து யுத்த பூமிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் கொடிய உரைகளால் இந்த்ரனை அவமதித்து, மேகங்கள் பர்வதத்தின்மேல் ஜலதாரைகளைப் பெய்வதுபோல, இந்த்ரனுடைய மர்மஸ்தானங்களில் பாணங்களைப் பெய்தார்கள். அவர்களில் பாணங்களை மிகவும் சீக்ரமாகத் தொடுத்து விடுந்திறமையுடைய பலன் யுத்தத்தில் இந்த்ரனுடைய ஆயிரம் குதிரைகளையும் இந்த்ரனையும் அத்தனை பாணங்களால் ஒரே தடவையில் அடித்தான். பாகாஸூரன் இறு நூறு பாணங்களை ஒரே தடவையில் எடுத்துத்தொடுத்து விடுத்து மாதலியையும் ரதத்தையும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் விடாமல் அடித்தான். ரதத்திலாவது மாதலியின் சரீரத்திலாவது ஓரிடத்திலுங்கூடப் பாணம் பொத்தாத இடமே யில்லை. அவன் ஒரே தடவையில் பாணங்களையெடுத்துத் தொடுத்து விடுத்ததும் ஒரு அவயவமும் தவறாமல் பாணங்களை நாட்டினதும் காண்டோர்க்கு மிக்க அற்புதமாயிருந்தது. நமூசிஸ்வர்ணமயமான பிடிகளையுடைய பதினைந்து பெரிய பாணங்களால் இந்த்ரனை அடித்து யுத்தத்தில் நீர்கொண்ட மேகம்போலக் கர்ஜனைசெய்தான். அப்பால் அவ்வஸூரர்களெல்லோரும் வர்ஷாகாலத்துஸூர்யனை மேகங்கள் மறைப்பதுபோல, ரதத்தோடும் ஸாரதியோடுங்கூடின இந்த்ரனை நாற்புறத்திலும் பாணங்களால் மறைத்தார்கள். அப்பொழுது அவ்விந்த்ரனைத் தொடர்ந்த தேவக்கூட்டங்களெல்லாம் அவனைக் காணாமல் மனம் தழதழத்து நாயகனற்று ஸமுத்ரத்தினிடையில் ஓடும் உடைந்து பிரிந்து வருந்துகிற வர்த்தகர்கள்போல முறையிட்டார்கள். பிறகு தேவேந்த்ரன் பாணங்களின் பிடிகளாகிற கூட்டினின்று குதிரை தேர் த்வஜம் ஸாரதி இவற்றுடன்

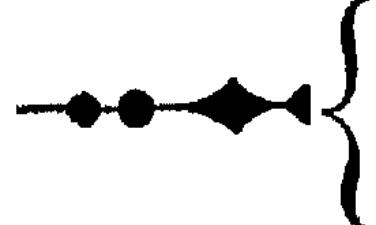
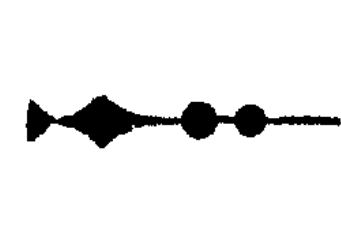
வெளிப்பட்டு விடியற்காலத்து ஸூர்யன்போலத் தன்
 னொளியினால் திசைகளையும் ஆகாயத்தையும் பூமியையும்
 ப்ரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு விளங்கினான். அவ்வஜ்ர
 பாணி தன் ஸைன்யம் அஸுரர்களின் பாணங்களால்
 வருந்துவதைக் கண்டு கோபங்கொண்டு சத்ருக்களைக்
 கொல்லவிரும்பி வஜ்ராயுதத்தை ஏந்தினான். அவன் பலன்
 பாகன் இவர்களின் தலைகளை அவர்களுடைய பந்துக்கள்
 பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அவர்களுக்குப் பெரும்
 பயத்தை விளைக்கொண்டு எட்டு நுனிகளையுடைய வஜ்ரா
 யுதத்தினாலேயே அறுத்தான். நமசி அவர்கள் மாண்
 டதைக் கண்டு சேகம் பொருமை கோபம் இவற்றுடன்
 இந்த்ரனைக் கொல்லவிரும்பிப் பெருமுயற்சிகொண்டான்.
 எஃகினால் இயற்றப் பட்டதும் பொன்னலங்காரம்செய்து
 சிறுமணிகள் கட்டப் பெற்றதுமாகிய சூலத்தையெடுத்துக்
 கோபாவேசத்துடன் இந்த்ரன்மேல் எதிர்த்தோடி
 மாண்டாயென்று மொழிந்து சூலத்தைச் சுழற்றி ஸிம்
 ஹம்போலக் கர்ஜனை செய்துகொண்டே அதைத் தே
 வேந்த்ரன்மேல் ப்ரயோகித்தான். தேவேந்த்ரனும்
 ஆகாயத்தில் பெருங்கொள்ளிபோல வருகின்ற அச்சூலத்
 தைப் பாணங்களால் ஆயிரம் துணுக்கைகளாக அறுத்
 துக் கோபத்துடன் அந்த நமசிசையைக் கழுத்தில் வஜ்ரா
 யுதத்தினால் நாற்புறத்திலும் பிளந்து அவன் தலையை
 அறுக்கத் தொடங்கினான். இந்த்ரனால் பலமுள்ளவளவும்
 ப்ரயோகிக்கப்பட்ட மிக்க உறுதியையுடைய அவ்வஜ்ரா
 யுதம் அந்த நமசியின் கழுத்துத் தோலையுங்கூட அறுக்க
 வல்லதாகவில்லை. மஹாவீர்யமுடைய வருத்ராஸுரனைக்
 கொன்ற வஜ்ராயுதம் நமசியின் கழுத்துத் தோலால்
 திரஸ்கரிக்கப் பட்டதென்பது மிகவும் ஆச்சர்யமாயிருந்
 தது. வஜ்ராயுதமும் தடைபட்டபடியால் சத்ருவாகிய

அந்த நமசிதத்தினின்று தேவேந்தரன் பயந்தான். அவன், 'எங்கும் தடைபடாத வஜ்ராயுதம் இப்பொழுது தடைபட்டதே. இது தெய்வாதீனமாய் நேர்ந்ததோ? அல்லது லோகவிமோஹனார்த்தமாக நேர்ந்ததோ? முன்பு பெரிய பர்வதங்கள் இறகுகளுடன் பறந்து வந்து பூமியில் ஆங்காங்கு இறங்கிப் பாரங்களால் ப்ரஜைகளைப் பாழ்செய்கையில், அவற்றின் இறகுகளை இந்த வஜ்ராயுதத்தினால் தான் நான் சேதித்தேன். மற்றும், த்வஷ்டாவின் தவப்பெறுக்கே ஒரு வடிவங்கொண்டு வந்ததோ வென்னும்படி மஹாவீர்யத்துடன் பிறந்த வருத்ராஸாரனை இந்த வஜ்ராயுதத்தினால் கொன்றேன். மற்றும், மற்ற ஆயுதங்களால் எவ்வளவு அடிக்கினும் தோலுங்கூட அழியப்பெறாத மஹா பலிஷ்டர்களான பலி ஜம்பன் பலன் முதலிய அஸூரர்களும் இந்த வஜ்ராயுதத்தினால் இப்பொழுது அடியுண்டு மாண்டார்கள். அப்படிப்பட்ட இந்த வஜ்ராயுதம் அத்தகைய நானே ப்ரயோகித்தும் அற்புதமான இந்த அஸூரனிடத்தில் தடைபட்டது. ததீச மஹர்ஷியின் ப்ரஹ்மதேஜோமயமான இவ்வஜ்ராயுதம் இப்பொழுது நிஷ்காரணமாக வெறுந்தடிபோலாய் விட்டது. இனி இவ்வஜ்ரத்தை நான் எடுக்கமாட்டேன்' என்று மனவருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், அசரீரி வாக்கு இந்த்ரனைக் குறித்து இவ்வஸூரன் 'உலர்ந்த வஸ்துக்களாலாவது நனைந்த வஸ்துக்களாலாவது வதிக் கத் தகுந்தவனல்லன். நனைந்தவைகளாலும் உலர்ந்தவைகளாலும் உனக்கு மரணம் இல்லையென்று இவனுக்கு நான் வரம் கொடுத்து விட்டேன். தேவேந்த்ரனே! ஆகையால் இந்தச் சத்ருவை வதிப்பதற்கு நீ வேறு உபாயத்தை ஆலோசிக்கவேண்டும்.' என்று மொழிந்தது. இங்ஙனம் கண்ணுக்குப் புலப்படாது மொழிந்த

தெய்வமொழியைக் கேட்டு இந்தரன் மனஞுக்கமுற்று உலர்ந்ததும் நனைந்ததுமாகாமல் இருவகையிலும் உட்பட்ட வஸ்து எதுவாயிருக்கலாமென்று தனக்குள் சிந்தித்து அவ்விருவகைப்பட்ட வஸ்து நுரையென்று சிச்சயித்தான். பிறகு உலர்ந்ததும் நனைந்ததுமாகாமல் இருவகைப்பட்டதாகிய நுரையைக் கொண்டு வஜ்ராயுதத்தின்மேல் பூசி அவ்வஜ்ராயுதத்தினால் நமுசியின் தலையை அறுத்தான். ஸமர்த்தனாகிய அந்தத் தேவேந்தரனை முனிவர்கள் கூட்டங்கூட்டமாய் சின்று துதித்தார்கள். புஷ்பங்களை அவன்மேல் இறைத்தார்கள். விஸ்வாவஸு பராவஸு என்னும் கந்தர்வஸ்ரேஷ்டர்கள் கானஞ்செய்தார்கள். தெய்வ துந்துபிவாத்யங்கள் முழங்கின. நாட்யப் பெண்கள் ஸந்தோஷமுற்று நாட்யமாடினார்கள். இந்தரனைப்போலவே வாயு அக்னி வருணன் முதலிய மற்றவர்களும் ஸிம்ஹங்கள், அற்ப ம்ருகங்களை வதிப்பதுபோலத் தங்களை யெதிர்த்த சத்ருக்களை அஸ்தர ஸமுஹங்களால் அடித்துக் கொன்றார்கள். இங்ஙனம் தேவதைகள் அஸுரர்களை வதித்துக் கொண்டிருக்கையில், ப்ரஹ்ம தேவன் அஸுரர்கள் அழிந்துபோவதைக் கண்டு இனி அஸுரர்கள் அடியோடு முடிந்துபோவார்களென்று நினைத்து நாரத மஹர்ஷியை அனுப்ப, அவர் வந்து இந்தரன் முதலிய தேவதைகளைத் தடுத்தார்.

நாரதர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய புஜங்களைப் பற்றியிருக்கிற நீங்கள் அம்ருதம் பெற்றீர்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி உங்களுக்கு மூன்று லோகங்களின் ஜஸ்வரயத்தைக் கொடுத்து வளர்த்தாள். ஆகையால் நீங்கள் இப்பொழுது கலஹத்தினின்றும் மீளுவீர்களாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இந்த்ரன்முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் நாரதமுனியின் வசனத்தைக் கேட்டு அதைக் கௌரவித்துக்கோபத்தையும் அதனால் ஏற்பட்ட யுத்தப் ப்ரயத்னத்தையும் சிறுத்தி அனுசரர்களால் பாடப் பெற்று ஸ்வர்க்கலோகம் போய்ச் சோந்தார்கள். அப்பால் அந்த யுத்தத்தில் அடிபட்டு மிகுந்த தானவர்களும் தைத்யர்களும்மிகிய அஸுரர்களைவரும் வஜ்ராயுதத்தினால் அடியுண்டு பூமியில் விழுந்திருக்கிற பலியை நாரதருடைய அனுமதியின்மேல் எடுத்துக்கொண்டு அஸ்தமய பர்வதத்திற்குப் போனார்கள். அங்குச் சுக்ராசார்யன் அவயவங்கள் அழியாமல் தலையோடிருக்கிற அஸுரர்களை ம்ருதபானஞ்சீவினியென்கிற தன்மந்த்ரவித்யையினால் பிழைப்பித்தான். பலியும் அந்தச் சுக்ராசார்யனுடைய ஸ்பர்சத்தினால் இந்த்ரியங்களும் நினைவும் மீண்டு வரப் பெற்று யுத்தத்தில் தான் தோல்வி யடைந்தானானும், உலகத்திலுள்ள ப்ராணிகள் அனைவரும் பரக்ருதி ஸம்பந்தமுடையவர்களாகையால் அவர்களுக்கு ஜய அப ஜயங்களும் ஸுகதுக்கங்களும் கர்மாதீனமாய் விளைகின்றனவென்று உலகத்தின் உண்மையை ஆராய்ந்தறிந்தவனாகையால் அதைப்பற்றி வருந்தவில்லை. பதினொன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

 மோஹினியின் அழகைக் கண்டு ருத்ரன்
 மதிமயக்கின வருத்தாந்தத்தைக்
 கூறுதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பகவான் பெண்ணுருவங் கொண்டு அஸுரர்களை மதிமயக்கித் தேவதைகளுக்கு அம்ருதபானஞ் செய்வித்தானென்ற வருத்தாந்தத்தை ருத்ரன் கேள்விப்பட்டுப் பார்வதியுடன் வருஷபவாஹனத்தின் மேலேறி ஸமஸ்த பூதகணங்களும் தொடர்ந்து

வரப்பெற்றுப் பகவானுடைய பெண்ணுருவத்தைப் பார்க்க விரும்பி, அம்மதுகுதனன் இருக்கின்ற விடத்திற்கு வந்தான். அவ்வுருத்திரன் உமையும் தானுமாகப் பகவானால் ஆதரவுடன் பூஜிக்கப்பெற்று ஸுகமாக உட்கார்ந்து தானும் பகவானைப் பூஜித்துப் புன்னகையுடன் அவனைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ருத்ரன் சொல்லுகிறான்:—தேவர்களுக்கும் தேவனே! உலகமெங்கும் நிறைந்திருப்பவனே! சேதனசேதனரூபமான ஜகத்திற்குள் புகுந்து நியமிப்பவனே! ஜகத் தெல்லாம் தானேயென்னும்படி அதைச் சரீரமாகவுடையவனே! சேதனசேதனரூபமான ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் நீயே அந்தராத்மா வாயிருக்கின்றனே. நீயே ஸகல ஜகத்காரணன். காரணவஸ்தையில் நாமரூப விபாகங்களுக்கிடமின்றி ஸஞ்ஜமமான சேதனசேதனங்களை நியமிப்பவன் நீயே. ஸஞ்ஜமசேதனசேதனங்களைச் சரீரமாகவுடைய உன்னிடத்தினின்றே இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் உண்டாயிற்று. இது உன்னிடத்திலேயே கடைசியில் மறைகின்றது. இதனுடைய ஸ்திதியும் உன்னால்தான் நடக்கின்றது. இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் நீயே. நீ இந்த ப்ரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் இயற்கையில் விலக்ஷணனாயிருப்பவன். நீ தனக்குத் தானே தோற்றுந் தன்மையுள்ள ஆத்மவஸ்துக்களையும் பிறர்க்கே தோற்றுந் தன்மையுள்ள அசேதனங்களையும் சரீரமாகவுடையவன். ஆயினும் அந்தச் சேதனசேதனங்களின் விகாரங்கள் தன் மேல் தீண்டப்பெறுதவன். ப்ரபஞ்சத்திற்குள்ள ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் உனக்குக்கிடையாது. நீ ஸ்வரூபத்தினாலும் ஸ்வபாவத்தினாலும் விகாரமற்றவன். என்றும் ஸங்கோசமின்றி அழியாத

தூம் அளவற்றதுமான ஜ்ஞானமுடையவன்; அத்தகைய ஜ்ஞானத்தையே ஸ்வரூபத்தினாலும் ஸ்வபாவத்தினாலும் அளவற்றவனாகையால் நீயே பரப்ராஹ்மமென்று வேதங்களில் கூறப்படுகின்றனை. ப்ரக்ருதி எப்பந்தத்தினின்று விநிபடுகையாகிற மோக்ஷமென்னும் நன்மையை விரும்புகிறவர்கள் இஹலோக ஸுகங்களிலும் பரலோகஸுகங்களிலும் பணப்பற்றைத் துறந்து வேறு ப்ரயோஜனத்தை விரும்பாமல் உன் ஸ்வரூபகுணவிபூதிகளை பன்னம் செய்துகொண்டு ஜகத்காரணான உன் பாதாரவிந்தங்களை உபாஸிக்கிறார்கள். எங்கும் நிறைந்திருப்பதும் ஸ்வரூபத்தினாலும் ஸ்வபாவத்தினாலும் விகாராற்றதும் சிறுமை பெருமை குறுமை முதலிய குணங்களற்றதும் சோகமற்றிரங்கை முதலிய எட்டுக்குணங்கள் அமைந்ததும் கேவலஜ்ஞானந்த ஸ்வரூபமுடையதும் விகாரங்களற்றதும், எல்லாவற்றிற்கும் காரணமும் எல்லாம் தனக்குச் சரீரமுமாகையால் ப்ரக்ருதி புருஷ ஸ்வரூபமான ஸமஸ்தப்ரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் வேறுகாததும் தனக்குச் சரீரமான ப்ரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருப்பதும் ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் காரணமுமாகிய பரப்ராஹ்மம் நீயே. உனக்கு நீயே நியாமகனன்றி வேறொரு நியாமகன் எவனுமே இல்லை. ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் இத்தகைய பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையொழிய மற்ற எதனாலும் நிறைவேற மாட்டாவாகையால் இத்தன்மைகளெல்லாம் அமைந்த நீயே அவற்றை நடத்துகின்றனையென்பது நிச்சயம். இந்தக் கல்யாண குணங்களெல்லாம் நிரை நிரையாய்மைந்தவனாயினும் நீ எதிலும் அபேக்ஷயற்றவன். ஜய்வார்யங்களெல்லாம் நிறைந்தவனாகையால் ப்ராஹ்ம

தேவன் முதல் பூச்சி புழு வரையிலுள்ள ஸமஸ்தமான ஜகத்தையும் த்ருணமாக நினைத்துப் பேசாதிருப்பவன். கார்யதசையை அடைந்து நாம ரூபவிபாகங்களுக்கிடமாகிச் சேதனாசேதனங்கள் இரண்டும் அடங்கியிருக்கிற இந்த ப்ரபஞ்சத்தைக்காட்டிலும் இதற்குக் காரணான நீ வேறுபட்டவனன்று. கார்யகாரணங்கள் இரண்டும் ஒன்றேயல்லவா? 'ஆனால் அவையிரண்டும் ஒன்றோடொன்று பேதப்படாதிருக்கவேண்டுமே. சேதனாசேதன ரூபமான ப்ரபஞ்சத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணான எனக்கு அதைக்காட்டிலும் வேறுகாமை எங்ஙனம் பெருந்தும்?' என்றால், நீ காரணதசையில் நாமரூபவிபாகத்திற்கிடமல்லாத ஸூக்ஷ்ம சேதனாசேதனங்களைச் சரீரமாகக்கொண்டு ஒருவனாயிருந்தனை. உன் கார்யமான ஜகத்து நாமரூபங்களுக்கிடமாகி ஸ்தூலதசையை அடைந்திருக்கையால் பேதப்பட்டிருக்கிறதேயன்றி மற்றப்படி பேதமில்லை. ஆகையால் கார்யகாரணங்களிரண்டுக்கும் வேறுபாடில்லை. ஸ்வர்ணம் கார்யகாரணவஸ்தைகளிரண்டிலும் ஒன்றேயல்லவா? அங்ஙனமே கார்யமான ஜகத்திற்கும் காரணமான பரப்ரஹ்மமென்று கூறப்படுகிற உனக்கும் வஸ்துபேதமில்லை. காரணதசையில் உன் சரீரமான சேதனாசேதனங்கள் ஸூக்ஷ்மமாயிருந்தன. கார்யதசையில் அவை ஸ்தூலமாயிருக்கின்றன. சிலர் ஜகத்தை உன்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதென்று நினைக்கிறார்கள். அது அவர்களுடைய அறிவின்மையின் கார்யமேயன்றி வேறன்று. ஸத்வாதிகுணங்களின் பரிணாமமான ப்ரபஞ்சம் ப்ரக்ருதி புருஷர்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணஸ்வரூபமான உனக்குச் சரீரமாயிருக்கின்றது. சரீரமும் ஆத்மாவும் வெவ்வேறாயினும் அந்தச் சரீராத்ம பாவரூபமான ஸம்பந்தத்

தைப் பற்றி அபேதமும் உண்டாகையால் உன்சரீரமான ஜகத்திற்கும் உனக்கும் பேதமேயன்றி அபேதமில்லையென்பது சேராது. ஜகத்து உனக்குச் சரீரமாயிருப்பதும், நீ அதற்கு அந்தராத்மாவாயிருப்பதும் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிறாஸங்களால் ஏற்பட்ட விஷயமாகையால் அதை அழிக்கமுடியாது. வேதாந்தங்களை ஒதியுணர்ந்தவர்களில் சிலர் உன்னை ப்ரஹ்மமென்றும், சிலர் தர்மமென்றும், சிலர் ப்ரக்ருதி புருஷர்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணாகையால் பரோசனென்று கூறப்படுகிறுனென்றும், சிலர் புருஷனென்றும், வேறு சிலர் விமலை உத்கர்ஷீணி முதலிய ஒன்பது சக்திகள் அமைந்தவனென்றும் இணையெதிரில்லாதவனென்றும் நிர்விகாரனென்றும் ஸ்வதந்த்ரனென்றும் மஹாபுருஷனென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ருத்ரனென்று பெயர் பெற்ற நான் நீண்ட வாழ்நாளுடைய ப்ரஹ்மதேவன் மரீசி முதலிய ரிஷிகள் ஆகிய ப்ராணிவர்க்கத்தில் சேர்ந்த நாங்கள் உன்னுடைய மாயையினால் ஜ்ஞானஸங்கோசத்தை அடைந்திருக்கிறோம். ஆகையால் உன்னால் படைக்கப்பட்ட இந்த ப்ரபஞ்சத்தையே உள்ளபடி அறியவல்லரல்லோம். இனி ஸ்வரூபத்தையும் அளவற்றவைகளான உனது ரூப குண விபூதிகளையும் எங்ஙனம் அறிவோம்? நாங்களே அறிய மாட்டோமாயின், ஸர்வகாலமும் ஜ்ஞானஸங்கோசத்திற்கிடமான அமங்களகார்யங்களில் ஊக்கமுற்ற தைத்யர் மனுஷ்யர் முதலிய மற்ற ப்ராணிகள் அறியமாட்டார்களென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபரூபாதிகளையுடையவனும் ஜ்ஞானஸ்வரூபனுமாகிய நீ உன்னால் படைக்கப்பட்ட இந்த ப்ரபஞ்சம்முழுவதிலும் அந்தராத்மாவாய்ப்புகுந்து, காற்று ஸமஸ்த சேதனசேதனங்களிலும் ஆகாசத்திலும் நிறைந்

திருப்பதுபோல சிறைந்து அவற்றையெல்லாம் ஸர்வ காலமும் அறிகின்றன. மற்றும், இந்த ப்ரபஞ்சத்தி னுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையும் ப்ராணி களின்சேஷ்டைகளையும் ஜகத்தின் ஸம்ஸாரபந்தத்தையும் மோக்ஷத்தையும் நீ யொருவனை அறிகின்றன. ஸர்வ ஜ்ஞத்வம்முதலிய கல்பாண குணங்களால் லீலாஸங்களை அனுபவிக்கிற உன்னுடைய வராஹாதி அவதாரங்கள் பலவற்றையும் பார்த்திருக்கிறேன். நீ இப்பொழுது ஏற் றுக்கொண்ட பெண்ணுருவத்தை நான் பார்க்கவில்லை. ஆகையால் அவ்வுருவத்தை நான் இப்பொழுது பார்க்க விரும்புகிறேன். எந்தப் பெண்ணுருவத்தைக்கொண்டு தைத்யர்களை மதிமயக்கித் தேவர்களுக்கு அம்ருதபானம் செய்வித்தனையோ, அப்படிப்பட்ட பெண்ணுருவத்தைப் பார்க்க நாங்கள் வந்திருக்கிறோம். அதைப் பார்க்க வேண்டுமென்று நாங்கள் ஆசைப்படுகிறோம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் சூலபாணிபா கிய ருத்ரனால் வேண்டப்பெற்ற பகவான் சிரித்து ருத்ர னைப் பார்த்துக் கருத்தறிய முடியாமல் கம்பீரமாயிரு க்குமாறு இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்:—அம்ருத கல்சத்தை அஸுரர்கள் பறித்துக்கொண்டு போகையில், தேவதை களின் கார்யத்தை சிறைவெற்ற முபன்று அதற்குரிய உபாயத்தை ஆலோசித்துக் காழகர்களால் வெகுமதிக் கத் தக்கதும் காமவிகாரத்தை விளைவிப்பதுமாகிய அற் புதமான பெண்ணுருவத்தை அஸுரர்களின் குதூஹ லத்திற்காக ஏற்றுக்கொண்டேன். தேவஸ்ரேஷ்டனே! அதை நீ பார்க்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றனையா கையால் உனக்குக் காண்பிக்கிறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— பகவான் இங்ஙனம்
 மொழிந்து அவ்விடத்திலேயே மறைந்தான். ருத்ரனோ
 வென்றால், பார்வதியும் தானுமாய் நாற்புறத்திலும்
 உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பால் ருத்
 ரன் அவ்விடத்தில் விசித்ரமான புஷ்பங்களும் சிவந்
 தழகிய தளிர்களும் அமைந்த வருஷங்கள் நிரம்பின
 உத்யாநவனத்தில் பருத்தழகிய நிதம்பத்தின் மேல்
 வெண்பட்டு வஸ்தரம் தரித்து அதன்மேல் அரைநாண்
 மாலை அணிந்து பந்தடித்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற
 ஒரு பெண்மணியைக் கண்டான். அவள் உயரக்களம்பு
 கிற பந்தை அடிக்கடி அடித்து விளையாடும்பொழுது
 நிமிர்வதும் வணங்குவதுமாயிருக்கையால் அசைகின்ற
 கொங்கைகளின் பாரத்தினாலும் அவற்றின்மேல் அணி
 ந்த ஹாரங்களின் பாரத்தினாலும் நுண்ணிய இடை
 முரிபவள் போன்று தளிர்போன்ற பாதங்களால் இங்கு
 மங்கும் உலாவிக்கொண்டிருந்தாள். நாற்றிசைகளிலும்
 கிளம்பிச் சுழன்று அசைந்து வருகிற பந்தைப் பார்த்து
 அடிக்கடி அடித்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கையால்
 நீண்டு சஞ்சலித்துக்கொண்டிருக்கிற அவளுடைய கண்க
 ளின் கருவிழிகள் சோர்வுற்றிருந்தன. காதுகளில் அணி
 ந்த அழகிய குண்டலங்களால் விளங்குகின்ற கபோலங்க
 ளாலும் கறுத்த முன்னெற்றி மயிர்களாலும் அவளுடைய
 முகம் மிகவும் அலங்காரமுற்றிருந்தது. அவள் அரை
 யில நழுவுகின்ற வெண்பட்டையும் தலையில் அவிழ்கின்ற
 மயிர்ச்சொருக்கையும் அழகிய இடக்கையினால் முடிப்பதும்
 அத்தகைய மற்ற வலக்கையினால் பந்தை அடிப்பதுமா
 யிருந்து தன் கபடச் செயலால் ஜகத்தை யெல்லாம் மதி
 மயங்கச் செய்து கொண்டிருந்தாள். ருத்ரன், இங்ஙனம்
 பந்தடிக்கும் விளையாட்டினால் சிறிது வெட்கமுற்று அத

னால் புன்னகை உள்ளடங்கப்பெற்ற அப்பெண்மணியின்
 கடைக்கண்ணோக்கத்தினால் வஞ்சிக்கப்பட்டு ஸர்வாங்க
 ஸுந்தரியான அவளைத் தான் பார்ப்பதனாலும் அவள்
 தன்னைத் திரும்பிப் பார்ப்பதனாலும் மனம் தழதழக்கப்
 பெற்றுத் தன்னையும் அருகிலிருக்கின்ற பார்வதியையும்
 ப்ருத்யர்களான ப்ரமதகணங்களையும் அறியப்பெறுதிருந்
 தான். இப்படியிருக்க, அவள் அடித்துக்கொண்டிருக்
 கும் பந்து அவள் கையினின்று தவறி வெகுதூரம் சென்
 றது. அப்பொழுது அந்தப் பந்தைத் தொடர்ந்து போ
 கின்ற அப்பெண்மணி அரையில் உடுத்திருந்த மெல்லிய
 தான ஆடையை அரைநாண்மாலையுடன் ருத்ரன் பார்த்
 துக் கொண்டிருக்கையில் காற்று பறித்துக்கொண்டு
 போயிற்று. இங்ஙனம் காற்றினால் அரையாடை பறியுண்
 டவனும் அழகிய கடைக் கண்களுடையவனும் பார்க்கப்
 பதினாயிரங்கண்கள் வேண்டும்படி பேரழகியும் மனத்திற்
 கினியனாகிய அப்பெண்மணியைக் கண்டு வெட்கமுற்
 றுக் கடைக்கண்ணோக்கங்களால் தன்னை நோக்குகின்ற
 அவளிடத்தில் மனவிருப்பங்கொண்டான். அம்மஹா
 தேவன் அம்மாதரசியின் கடைக்கண்ணோக்கத்தினால்
 விவேகம் பறியுண்டு மன்மதவிகாரம் தலைக்கொண்டுவெட்
 கம் பறந்தோடப்பெற்றுப் பார்வதி பார்த்துக்கொண்
 டிருப்பினும் அவளருகே சென்றான். அரையில் ஆடை
 யின்றியிருக்கிற அப்பெண்மணி அங்ஙனம் ருத்ரன் அரு
 கே வரக்கண்டு மிகவும் வெட்கமுற்று வருஷங்களில்
 மறைந்து சிரித்து ஓரிடத்தில் சிலைகொள்ளாதிருந்தாள்.
 ருத்ரன் காமனுக்கு உட்பட்டு இந்தரியங்களெல்லாம் கல
 ங்கப்பெற்று யானைக் கூட்டங்களில் தலைமையுள்ள ஆண்
 யானை காமவிகாரத்தினால் பெண்யானையைப் பின் பற்று
 வதுபோல, அங்ஙனம் மரங்களில் மறைவதும் வெளிப்

படுவதுமாகிக் கடைக்கண்களால் மனத்தைப் பறிக்கின்ற
அப்பெண்மணியைப் பின் றொடர்ந்து சென்றான். அவன்
வெகு வேகமாகச் சென்று அவள் விரும்பாதிருப்பினும்
அவளைத் தலைமயிர்ச் சொருக்கில் பிடித்துத் தன்னருகே
இழுத்துப் புஜங்களால் அணைத்துக் கொண்டான்.
பருத்த இடையின் பின் புறமுடையவனும் பகவா
னுடைய மாயையினால் ஏற்பட்டவளுமாகிய அப்பெண்
மணி ஆண்யாணையினால் அணைக்கப்பட்ட பெண்யாளை
போல் நுத்ராஸில் அணைக்கப்பெற்றுத் தலைமயிர்கள் கலை
ந்து இப்படியப்படி அசைந்து மெல்ல மெல்ல அந்தத்
தேவ தேவனுடைய மார்பினின்றும் தன்னைப் பலாத்கார
மாக விடுவித்துக்கொண்டு ஓடிப்போனாள். அந்தருத்ரன்
சத்ருவாகிய மன்மதனால் ஜரிக்கப்பட்டவன்போன்று
ஆச்சர்யமான செயல்களையுடைய ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின்
மாயையினால் ஏற்பட்ட அப்பெண்மணியின் பதவியை மீள
வும் தொடர்ந்து சென்றான். வீணாகாத வீர்யமுடைய
அத்தேவன் பெண்யாணையைத் தொடர்ந்தோடுகிற மத்த
கஜம்போன்று அப்பெண்மணியைத் தொடர்ந்தோடும்
பொழுது அவனுடைய வீர்யம் வெளியாயிற்று மஹானு
பாவனான அந்த நுத்ரனுடைய வீர்யம் எங்கெங்கு விழுந்
ததோ, அவ்விடங்களெல்லாம் பொன் வெள்ளி விளையு
மிடங்கள் ஆயின. மற்றும் நதி குளம் பர்வதம் எனம்
உபவனம் முதலிய எவ்வெவ்விடங்களில் அவனுடைய
ரேதஸ்ஸு விழுந்ததோ, ஆங்காங்கு அந்த நுத்ரனு
டைய ஸாந்தியம் உண்டாயிற்று. அதனால் அவளை
உபாஸிக்கும் ரிஷிகள் அவ்வெவ்விடங்களில் வாஸம் செய்
யத் தொடங்கினார்கள். இங்ஙனம் ரேதஸ்ஸு வெளி
யாகையில், நுத்ரன் தான் பகவானுடைய மாயையாகிய
மடந்தையினால் மதிமயங்கினதை அறிந்தான். மன்னவ

னே ! அப்பால் அவன் காமவிகாரத்தினின்று திரும்பி
னான். பிறகு, ஒருவராலும் அறியமுடியாத சேஷ்டைகள்
அமைந்தவனும் ஸகலஜகத்ஸ்வரூபனுமாகிய பகவானு
டைய மஹிமையை அறிந்த ருத்ரன் அப்பெண்ணுருவத்
தையும் அதன் சேஷ்டைகளையும் அற்புதமாக கிண்த்
தான். அனந்தரம் பகவான் தனக்கு அஸாதாரணமான
புருஷ உருவத்துடன் தோன்றி, வெட்கமின்றித் தைர்
யத்துடனிருக்கிற ருத்ரனைப் பார்த்து மிகவும் ஸந்தோ
ஷமுற்று இங்ஙனம் மொழிகதான்.

பகவான் சொல்லுகிறான்:— ஓ தேவப்ரேஷ்டனே !
நீ தெய்வாதீனமாய் ஸ்வயமாகவே காமவிகாரத்தினின்று
மீண்டு இயற்கையைப் பெற்றாய். ருத்ரனே ! ஒருவராலும்
கடக்கமுடியாத என்மாயையினால் நீ வெகுதூரம் மதிமய
ங்கப்பெற்றனையல்லவா? ஆயினும் அதினின்று நீ ஸ்வய
மாகவே மீண்டது அற்புதமே. உன்னைத் தவிரச்சப்தாதி
விஷயங்களில் மனவிருப்பமுற்ற மற்ற எவன் தான் என்
மாயையைத் தாண்டிப்போக வல்லனான்? என் மாயை,
இந்தரியங்களை வெல்ல முடியாத மூடர்களால் வருங்கியும்
கடக்கமுடியாத பற்பல தோஷங்களை விளைக்கும். ஆகை
யால் ஜிதேந்த்ரியர்களைத் தவிர மற்றவர்களால் அதை
வெல்ல முடியாது. இத்தகைய என் மாயை ஸத்வ ரஜஸ்
தமஸ்ஸுக்களென்கிற மூன்று குணங்களையே வடிவமாக
வுடையது. காலத்தைச் சரீரமாகவுடைய நான் ஸ்ரு
ஷ்டி முதலிய காலங்களுக்கு உரியபடி ரஜஸ்ஸு முதலிய
குணங்களின் அம்சத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அதில் நிறை
ந்திருப்பேன். இம்மாயை உன்னை மதியங்கச் செய்யா
திருக்கமாறு உனக்கு நான் அருள்புரிநேறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— இங்ஙனம் பகவானால்
அருள்புரியப்பெற்ற ருத்ரன் அவனிடம் விடைபெற்றுக்

கொண்டு அவனைப் ப்ரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்துப் ப்ரமதகணங்களுடன் தன் வாஸஸ்தானமான கைலாஸப்ர்வதம் போய்ச் சேர்ந்தான். ப்ரத வம்சாலங்காரணே! பிறகு மஹானுபாவனாகிய ருத்ரன் ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்கள் பலரும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில், தன் சரீரத்தின் பாதியாகிய பார்வதியைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ருத்ரன் சொல்லுகிறான்:—ப்ரதேவதையும் கர்மத்தினால் விளையும் பிறவி முதலிய விகாரங்களற்றவனுமாகிய பரமபுருஷனுடைய மாயையின் மஹிமையைக் கண்டனை யல்லவா? நான் ஸமஸ்த வித்யைகளுக்கும் அதிபதி; எதற்கும் உட்படாதவன். இப்படிப்பட்ட நானும் இம்மாயையினால் மதிமயங்கப்பெற்றேன். தம்மைத் தாமே அடக்கியாளுந்திறமையில்லாத மனுஷ்யர் தைத்யர் முதலிய மற்றவர்கள் இம்மாயையினால் மதிமயங்குவதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? பலவாயிரமாண்டுகள் தவம் புரிந்திருந்து கடைசியில் அந்தத் தவத்தினின்றும் திரும்பி யிருக்கின்ற என்னைப் பார்த்து 'நீ உபாஸிக்கும் வஸ்து எது' என்று வினவினாயல்லவா? நான் உபாஸித்த வஸ்து இதோ நேரே புலப்பட்ட இந்தப் புராண புருஷனே. இவனைக் காலம் தீண்டாது. இவன காலம் முதலிய ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் ஒரே தடவையில் ஸாக்ஷாத் கரிப்பவன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! சார்ங்கமென்னும் வில்லை ஏந்தி ஒருவராலும் வெல்லப்படாமல் அஜிதனென்று பெயர்பெற்ற பரமபுருஷனுடைய விக்ரமங்களை இங்ஙனம் உனக்கு மொழிந்தேன். இவன் ஸமுத்ரங்களையும் பொழுது ஆமையின உருவங் கொண்டு மந்தாமென்னும் மஹாப்ர்வதம் முழுகாத

படி அதை முதுகில் தாங்கிக் கொண்டிருந்தான். இந்த வழுத்ரங் கடைந்த வருத்தாந்தத்தை அடிக்கடி கீர்த்தனம் செய்பவனும் அதைக் கேட்பவனும் எந்த முயற்சிசெய்யினும் அதுஎக்காலத்திலும்எவ்விடத்திலும் வீணாகாது. பகவான் மேன்மையுடைய ப்ரஹ்மரூபி தேவதைகளாலும் புகழத்தகுந்த மேலான புகழுடையவன். அவனுடைய குணங்களைச் சொன்னால், அது ஸம்ஸாரத்தில் விளையக்கூடிய ஆத்யாத்மிகம் முதலிய ஸமஸ்தமான வருத்தங்களையும் போக்கும். பகவான் மாயப்பெண்ணுருவங்கொண்டு அஸூரர்களை மதிமயக்கி வஞ்சித்து ஸமுத்ரங் கடைந்தெடுத்த அம்ருதத்தைத் தன் பக்தர்களான தேவதைகளுக்குப் பானம் செய்வித்தான். இந்தரியங்களை வெல்ல முடியாத மூடர்களுக்கு அவனுடைய பாராவிர்த்தங்கள் எவ்விதத்திலும் எட்டமாட்டா. அவன் பக்தியினால் அடையத் தகுந்தவனேயன்றி மற்ற எதற்கும் விஷயமாக மாட்டான். தன்னைத் தொடரும் ப்ராணிகளின் ஈனவிருப்பங்களை யெல்லாம் நிறைவேற்றிக்கொடுப்பவன். அத்தகைய பரமபுருஷனை நான் நமஸ்கரிக்கின்றேன். பன்னிரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—● ஏழாம் மனுமுதல் மற்ற மனுக்களைக் கூறுதல். —●—●—●

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இப்பொழுது இருக்கும் மனு ஏழாவது மனு. இவன் விவஸ்வானுடைய புதல்வன்; ப்ரரத்ததேவனென்று பெயர் பெற்றவன். இவனுடைய பிள்ளைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. சத்ருக்களை ஆழிப்பவனே! இந்த ஏழாம் மனுவாகிய வைவஸ்

வத மனுவுக்கு இக்ஷ்வாகு, நபகன், த்ருஷ்டன், சர்யாதி, நரிஷ்யந்தன், நாபாகன், திஷ்டன், கருஷ்கன், ப்ருஷத்ரன், வஸுமான் என்று பத்துப்பிள்ளைகள். இந்தமன் வந்தரத்தில் ஆதித்யர்கள் வஸுக்கள் ருத்ரர்கள் விஸ்வ தேவர்கள் மருத்துக்கள் அஸ்வினர்கள் ருபுக்கள் ஆகிய இவர்கள் தேவதைகளாயிருக்கிறார்கள். புரந்தரனென்பவன் அவர்களுக்குப் ப்ரபுவான இந்த்ரனாயிருக்கிறான். கர்யபர், அத்ரி, வஸிஷ்ட்டர், விஸ்வரமித்ரர், கௌதமர், ஜமதக்னி, பரத்வாஜர் என்னுமிவர்கள் இம்மன் வந்தரத்து ரிஷிகளாக ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள். இம்மன்வந்தரத்திலும், பகவான் கர்யபரிடத்தினின்று அதிதிக்குப் பிள்ளையாக அவதரித்தான். இவன் விவஸ்வான் முதலிய ஆதித்யர்களுக்குப் பின்பிறந்தவன்; உபேந்த்ரனென்னும் பெயருடையவன். இவனே வாமன உருவங்கொண்டவன். இங்ஙனம் ஏழு மன்வந்தரங்களை உனக்குச் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். இனி மேல் வரப்போகிற மன்வந்தரங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. பகவானுடைய அவதாரங்கள் அமைந்தவையாகையால் அவையும் அவர்யம் கேட்கத் தகுந்தவைகளே. மன்னவனே! விவஸ்வானுடைய பத்னிகள் இருவர். அவர்கள் விஸ்வகர்மாவென்னும் ப்ரஜாபதியின் புதல்விகள். ராஜேந்த்ரனே! அவர்கள் ஸம்ஜ்ஞையென்றும் சாயையென்றும் பெயருடையவர்கள். உனக்கு நான் இவர்களை முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். அவனுக்குப் படபையென்று மூன்றும் பார்யையும் ஒருத்தி உண்டென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களில், யமனென்றும் ஸ்ரரத்ததேவனென்றும் ஸம்ஜ்ஞையின் பிள்ளைகள் இருவர். அவளுக்கு யமியென்று ஒரு பெண்ணும் உண்டு. அவள் தான் யமுநாதி. சாயையின் பிள்ளைகளையும் சொல்லுகிறேன்,

கேள். சராயைக்கு ஸாவர்ணியென்றும் சனைச்சரனென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள். தபதியென்று ஒரு பெண். இவளே ஸம்வரணனுடைய பார்வைய. அஸ்வினர்கள் படபையின் பிள்ளைகள். எட்டாவது அந்தரத்தில் ஸாவர்ணி மனுவாயிருக்கப் போகிறான். மன்னவனே ! ஸாவர்ணிக்கு சீர்மோஹன் விரஜஸ்கன் முதலிய பிள்ளைகள் பிறக்கப்போகிறார்கள். அந்த எட்டாவது மனுவின் அந்தரத்தில் ஸுதபர் விரஜர் அம்ருதப்ரபர் என்னுமிவர்கள் தேவதைகளாயிருக்கப்போகிறார்கள். விரோசனனுடைய பிள்ளையாகிய பவி இந்த்ரனாயிருக்கப் போகிறான். மூன்றடிகள் தரவென்று வேண்டுகிற வாமனரூபியான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்கு இந்தப் பூமண்டலத்தை முழுவதும் கொடுத்து அவனுடைய அனுக்ரஹத்தினால் நேர்ந்த இந்த்ரபதவியைச் சிலகாலம் அனுபவித்துத் துறந்து மோக்ஷஸித்தியைப் பெறப்போகிறான். மற்றும், இந்தப் பவி பகவானால் கட்டுண்டு மீளவும் ஸந்தோஷமுற்ற அந்தப் பகவானாலேயே ஸ்வர்க்கத்தைக் காட்டிலும் மேற்பட்டதாகிய ஸுதலமென்கிற அதோலோகத்தில் வஸிக்கும்படி நியமிக்கப்பட்டு இப்பொழுது இந்த்ரன் போல் இருக்கிறான். இந்த மன்னந்தரத்தில் காலவர், தீப்திமான், பரகராமர், அஸ்வத்தாமா, க்ருபாசார்யர், சூர்யஸ்ருங்கர், எங்கள் தந்தையாகிய வ்யாஸ பகவான் ஆகிய இவர்கள் தங்கள் தங்கள் யோகப்ரபாவத்தினால் ஸப்தரிஷிகளாயிருக்கப்போகிறார்கள். ராஜனே ! இவர்கள் இப்பொழுது தங்கள் தங்கள் ஆஸ்ரம ஸ்தானங்களில் இருக்கிறார்கள். இந்த மன்னந்தரத்தில் பகவான் தேவகுஹ்யரிடத்தினின்று ஸரஸ்வதியிடத்தில் அவதரித்து ஸார்வபௌமனென்று ப்ராஸித்தி பெற்று வல்லமையினால் ஏழாம் மன்னந்தரத்து இந்த்ரனாகிய புரங்

தரனிடத்தினின்று இந்த்ரபதத்தைப் பிடுங்கிப் ¹ பலிக்
குக் கொடுக்கப் போகிறான். வருணனுடைய பிள்ளை
யாகிய தக்ஷஸாவர்ணியென்பவர் ஒன்பதாம் மனுவாயி
ருக்கப் போகிறார். த்ருதகேது தீப்தகேது முதலியவர்
அவருடைய பிள்ளைகள் தாதாமரீசி கர்க்கன் முதலிய
வர் தேவதைகளாயிருக்கப் போகிறார்கள். ஸ்ருதனெ
ன்று பெயர் பெற்றவன் இந்த்ரனாயிருக்கப் போகிறான்.
த்யுகிமான் முதலியவர் ஸப்த ரிஷிகளாயிருக்கப்போகி
றார்கள். அந்த மன்வந்தரத்தில் பகவான் ஆயுஷ்மா
னென்பவர்க்கு அர்ப்பதாரை யென்பவனிடத்தில் ருஷப
னென்னும் பெயர்கொண்ட புதல்வனாக அவதரிக்கப்போ
கிறான் அப்பகவானால் பாதுகாக்கப்பட்ட மூன்று லோ
கங்களையும் ஸ்ருதனென்கிற தேவேந்தரன் அனுபவிக்கப்
போகிறான். பத்தாவது அந்தரத்தில் உபஸ்ஸோகரு
டைய புதல்வரும் மஹாகுணசாலியுமாகிய ப்ரஹ்மஸா

1 சாக்ஷுஷ்டமென்கூற ஆரவது மன்வந்தரத்தில் தூர்வாஸ
ரின் நாபத்தால் இந்தரன் ஐஸ்வர்யத்தை இழந்து அஜிதபகவானைச்
சரணம் அடைந்து அவனுடைய உதவியால் அம்ருதத்தைப் புசித்
துப் பலியை ஐபித்குத் தேவர்கூட்டத்துடன் மூன்றுலோகங்ளையும்
ஆண்டு வருகையில், பலி பார்க்கவர்களால் பலம் வளர்ப்பெற்று
இந்த்ரனை ஒட்டி ஸ்வர்க்கத்தைக் கைப்பற்றினான். அப்பொழுது
அதிதி பகவானை ஆராதிக்கப் பகவான் ஆதித்யர்களுக்குத் தம்பியாய்
வாமனாகப் பிறந்து பலரிடம் சென்று மூவடிவேண்டிக் கபடத்தி
னால் அவனிடத்தினின்று ஐஸ்வர்யத்தைப் பிடுங்கி இந்த்ரனுக்குக்
கொடுத்துப் பலியை அனுக்ரஹித்து “இப்பொழுது நீ ஸுதலமென்
னும் அதோலோகத்தில் இரு. ஸாவர்ணி மன்வந்தரத்தில் நீ இந்த்ர
பட்டத்தை அனுபவிப்பாய்” என்று மொழிந்து அவனை ஸுதலத்
தில் வைத்தான். எட்டாம் மன்வந்தரத்தில் அவன் மேல்வா அப்
பொழுது அவதரித்த ஸார்வபௌமனென்னும் பகவான் அவனுக்குப்
புரந்தரனிடத்தினின்று இந்த்ரபட்டத்தைக் கொடுக்கப்போகிறான்.
என்று கருத்து.

வர்ணியென்பவர் மனுவாயிருக்கப் போகிறார். பூரிஷே
 ணன்முதலியவர் அம்மனுவின் புதல்வர்கள். ஹவிஷ்மான்
 ஸுக்ருதி ஸத்யர் ஜடாமுர்த்தி முதலியவர் அப்பொழுது
 ஸப்த ரிஷிகளாயிருக்கப்போகிறார்கள். ஸுவாஸனர் விபு
 த்தர் முதலியவர் தேவதைகளாயிருக்கப்போகிறார்கள்.
 சம்புவென்பவன் இந்த்ரனாயிருக்கப்போகிறான். ஸமர்த்
 தனாகிய பகவான் விஸ்வஜித்தென்பவருடைய பார்மையா
 கிய விஷ்ணுவென்பவனிடத்தில் தன்னுடைய அம்சத்தி
 னால் அவதரித்து இந்த்ரனாகிய சம்புவுடன் ஸ்னேஹம்
 செய்யப்போகிறான். சிறந்த மனமுடைய தர்மஸாவர்ணி
 யென்பவர் பதினென்றும் மனுவாயிருக்கப்போகிறார்.
 அவருக்கு ஸத்யன் தர்மன் முதலிய பத்துப் பிள்ளைகள்
 பிறக்கப்போகிறார்கள். விஹங்கமர் காமகமர் நிர்வாணர்
 ருசிகள் என்னுமிவர்கள் தேவதைகளாயிருக்கப் போகி
 ரார்கள். த்ருவனென்பவன் இந்த்ரனாயிருக்கப் போகிறான்.
 அருணர் முதலியவர் ஸப்தரிஷிகளாயிருக்கப்போகிறார்
 கள். அந்த மன்வந்தரத்தில் பகவான் ஆர்யகருக்கு
 அவருடைய பார்மையாகிய வைத்ருதையென்பவனிடத்
 தில் பிள்ளையாக அவதரித்துத் தர்மஸேதுவென்று ப்ர
 ஸித்தனாயிருக்கப் போகிறான். அவன் மூன்று லோகங்
 களையும் பாதுகாக்கப்போகிறான். ராஜனே! ருத்ராஸா
 வர்ணியென்பவர் பன்னிரண்டாம் மனுவாயிருக்கப் போ
 கிறார். தேவவான் உபதேவன் தேவஜ்யேஷ்ட்டன் முதலி
 யவர் அவருடைய பிள்ளைகள். ருதுதாமாவென்பவன்
 அந்த மன்வந்தரத்தில் இந்த்ரனாயிருக்கப் போகிறான்.
 ஹரிதர் முதலியவர் தேவதைகளாயிருக்கப்போகிறார்
 கள். தபோமூர்த்தி தபஸ்வி ஆக்னீத்ரகர் முதலியவர்
 ஸப்த ரிஷிகளாயிருக்கப் போகிறார்கள். அப்பொழுது
 பகவான் ஸத்யஸஹஸ்ஸுக்கு ஸுன்ருதையிடத்தில்

பிள்ளையாகப் பிறந்து ஸ்வதாமனென்று பெயர்பெற்றுத்
தன் திறமையினால் அந்த மன்வந்தரத்தை நடத்தப்போ
கிறான். சிறந்த மனமுடைய தேவஸாவர்ணியென்பவன்
பதின்மூன்றாம் மனுவாயிருக்கப்போகிறான். சித்ராஸே
னன் விசித்ரன் முதலியவர் அம்மனுவின் பிள்ளைகள்.
ஸுகர்மர் ஸுத்ராமர் என்பவர் தேவதைகளாயிருக்கப்
போகிறார்கள். திவஸ்பதியென்பவன் இந்த்ரனாயிருக்கப்
போகிறான். அப்பொழுது கிரீமோகர் தத்வதர்சர் முத
லியவர் ஸப்த ரிஷிகளாயிருக்கப் போகிறார்கள். அப்பொ
ழுது பகவான் தேவதேஹாத்ரனுடைய பார்யையாகிய
ப்ரஹ்மதீபத்தில் யோகேஸ்வரனென்னும் பெயர் பூண்டு
பிறந்து இந்த்ரனாகிய திவஸ்பதியின் இஷ்டங்களை நிறை
வேற்றப்போகிறான். இந்த்ரஸாவர்ணியென்பவன் பதி
னான்காம் மனுவாக வரப்போகிறான். ஒரு கம்பீரன்
வஸு முதலியவர் அவனுடைய பிள்ளைகள். பவித்ரர் சா
க்ஷுஷர் என்பவர்கள் தேவதைகளாயிருக்கப் போகிறார்
கள். சுசியென்பவன் இந்த்ரனாயிருக்கப்போகிறான்.
அக்னி பாஹு சுசி சுக்ரர் மாகதர் முதலியவர்கள் ஸப்த
ரிஷிகளாயிருக்கப் போகிறார்கள். அப்பொழுது பகவான்
ஸத்ராணனுக்கு விதாண்மீடத்தில் பிள்ளையாகப் பிற
ந்து ப்ரஹ்மபாணுவென்று பெயர் பெற்று யஜ்ஞ கர்மங்
களைப் பரவும்படிச் செய்யப்போகிறான். ஓ மஹாராஜனே!
கீழ்நடந்த ஆறுமன்வந்தரங்களையும் இப்பொழுது நடக்
கிற மன்வந்தரத்தையும் மேல்வரப்போகிற ஏழு மன்வந்த
ரங்களையும் உனக்கு நான் சொன்னேன். இந்தப் பதி
னான்கு மன்வந்தரங்களே ஒரு கல்பமாம் ; ஆயிரம்யுகங்
கள் அடங்கினது. இந்தக் கல்பமே ப்ரஹ்மதேவனுக்கு
ஒரு அஹோராத்ரம். பதின்மூன்றாவது அத்யாயம்
முற்றிற்று.

—●—●—●— { மனு முதலியவர்களுக்கு ஏற்பட்ட
செயல்களை விவரித்துக் கூறுதல். } —●—●—●—

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான் :—மஹானு
பாவரே ! மன்வந்தரத்தில் சொல்லப்பட்ட இந்த மனு
முதலியவர்களில் எவரெவர் எந்தெந்த வ்யாபாரத்தில்
யாவரால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்களோ, அவற்றையெல்
லாம் விவரித்துச் சொல்லீராக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—மன்னவனே ! மனுக்கள்
மனுபுத்ரர்கள் ஸப்தரிஷிகள் இந்த்ரர்கள் தேவதை
கள் ஆகிய இவர்கள் அனைவரும் யஜ்ஞாதி அவதாரங்
களைச் செய்த பரமபுருஷனால் தத்தம் வ்யாபாரங்களில்
நியமிக்கப் படுகிறார்கள். மன்னவனே ! பரமபுருஷனு
டைய அவதாரங்களான யஜ்ஞன் முதலியவர்களை மொழிந்
தேனல்லவா? மனுமுதலியவர்கள் அந்த யஜ்ஞன் முதலி
யவர்களால் தூண்டப்பட்டு உலகத்தின் போஷணத்தை
நடத்துகிறார்கள். காலக்ரமத்தில் அத்யயனம் செய்பவ
ரில்லாமையால் அழிந்துபோன வேத ஸமுஹங்களைத்
தங்கள் யோகப்ரபாவத்தினால் ஸப்த ரிஷிகள் ஸாக்ஷாத்
கரித்துப் ப்ரசாரம் செய்கிறார்கள். அந்த வேதங்களே
ஸனாதனமான தர்மத்தை அறிவிக்கின்றன. மன்னவனே!
பிறகு மனுக்கள் யஜ்ஞாதி ரூபியாய் அவதரித்த பகவா
னால் நியமிக்கப்பட்டு மனலுக்கமுற்று அந்த வேதத்தி
னால் அறிவிக்கப்பட்ட தர்மத்தைத் தத்தம் காலத்தில்
ப்ரஜைகளுக்கு உபதேசித்துப் பூமியில் பாவச்செய்கிறார்
கள். மனுக்களின் புதல்வர்கள் அந்தந்த மன்வந்தரம்
முடியும் வரையில் தத்தம் பிள்ளை பேரன் முதலியவரிசை
யாக வர்ணஸ்ரம தர்மங்கள் அழியாதபடிப் ப்ரஜைகளைப்
பாதுகாக்கின்றார்கள். ரிஷிகள் பித்ருக்கள் பூதங்கள்
மனுஷ்யர்கள் இவர்களுடன் யஜ்ஞாதி கர்மங்களில்

தேவதைகள் ஹவிர்ப்பாகங்களைப் புசிக்கின்றார்கள். இந்த்ரன் யஜ்ஞரூபியான பகவானால் கொடுக்கப்பட்ட நிலைசின்ற த்ரைலோக்ய ராஜ்ய ஸம்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு ப்ராஜைகளுக்கு வேண்டியவளவு மழை பெய்து மூன்று லோகங்களையும் பாதுகாக்கின்றான். யஜ்ஞ ரூபியாய் அவதரித்த ஸர்வேஸ்வரன் மனு முதலிய வர்களை நியமித்துக்கொண்டு கபிலர் முதலிய ஸித்த உருவங்களைக்கொண்டு யுகங்களுக்குத் தகுந்தபடி ஜ்ஞானத்தை உபதேசிக்கிறான்; மரீசி முதலிய ப்ராஜாபதிகளாய் ஸ்ருஷ்டியை நடத்துகிறான்; ராஜஸ்வரூபியாய் துஷ்டஜந்துக்களை வதிக்கிறான்; மீளவும் காலரூபியாய் ஸமஸ்தீவஸ்துக்களுடைய நாசத்திற்கும் காரணமாயிருக்கிறான்; ஸ்ருஷ்டிமுதலிய கார்யங்களுக்குத் தகுந்தபடி தனித்தனியே குணங்களை ஏற்றுக்கொள்கிறான். இவ்வுலகத்திலுள்ள ப்ராணிகள் பற்பல நாமரூபங்களுக்கிடமான மாயையினால் மதிமயங்கி ஜ்ஞானமே வடிவாகப் பெற்று ஒருவாரூயிருக்கின்ற ஜீவாத்மாக்களை 'இவன் தேவன், இவன் மனுஷ்யன்' என்று பலவாறு ப்ரமித்துச் சாஸ்த்ரங்களால் உன்னை நிரூபிக்கிறார்களன்றி உன்னைக் காணவல்லராசுறதில்லை. பழய வருத்தாந்தங்களை அறிந்த பெரியோர்கள் ஒரு அவாந்தர கல்பத்திற்குப் பதினான்கு மன்வந்தரங்கள் ப்ரமாணமென்று கூறுகிறார்கள். பதினான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று

— வாமனாவதார வருத்தாந்தம். பவி விஸ்வ ஜித்யாகம் செய்து ஸ்வர்க்கத்தை ஜயிக்கையில் தேவதைகள் பயந்துமறைதல். —

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—ஸர்வேஸ்வரனாகிய ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு தான் உ'வாப்தஸமஸ்தகாம

வைகளும் வண்டிகள் தேன்களைப் பருகி மதித்துப் பாடிக்
கொண்டிருக்கப் பெற்றவைகளுமான நந்தனம் முதலிய
பற்பல உபவனங்களும் உத்யானங்களும் அமைந்து அழ
காரியிருக்கும். அவ்வுத்யானங்களிலும் உபவனங்களிலும்
தளிர் பூ காய் பழம் முதலியவற்றால் பெரும்பாரமுடைய
கிளைகள் அமைந்த கல்ப வ்ருக்ஷங்கள் நிறைந்திருக்கும்.
மற்றும், அங்கு ஹம்ஸம் ஸாரஸம் சக்ரவாகம் நீர்க்
காகம் முதலிய ஜலபக்ஷிகள் பலவும் இளநீர்மாயி
ருக்கப்பெற்ற தாமரையோடைகள் ஏற்பட்டிருக்கும்.
அவ்வோடைகளில் தெய்வமடந்தையர்கள் தத்தம்
காதலருடன் இறங்கி விளையாடிக்கொண்டிருப்பார்கள்.
தீரிக்ரமாவதாரம் செய்த பகவானுடைய பாதாரவிந்
தத்தினின்றுண்டான கங்காநதி அந்நகரை அகழி
போலச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும். மற்றும், அந்நகரம்
ஸ்வர்ணமயமாகையால் அக்னிபோல ஜ்வலிப்பதும் யுத்
தங்களுக்காகக் கட்டின மேற்கட்டடங்கள் அமைந்து
உயர்ந்திருப்பதுமாகிய ப்ராகாரம் அமையப் பெற்றி
ருக்கும். மற்றும், அந்நகரத்தில் உள்வாசல்கள் பொன்
பட்டம் கட்டின கதவுகள் அமைந்திருக்கும். கோபு
ரங்கள் ஸ்படிகரத்னமயமாயிருக்கும். ராஜமார்க்கங்கள்
தனித்தனியே பிரிக்கப்பட்டிருக்கும். அந்நகரம் விஸ்வ
கர்மாவென்னும் தேய்வத்தச்சனால் இயற்றப்பட்டது ;
ஸபைகளாலும் முற்றங்களாலும் கிளைவீதிகளாலும்
அழகாரியிருக்கும். அங்கு ஏழிக்கு மெத்தைகள் அள
வற்றிருக்கும். மற்றும், அங்கு நாத்சந்திவீதிகள்
இந்தரநீலமணிகளால் இயற்றப்பட்டு வஜ்ரமணிகளாலும்
பவழங்களாலும் இயற்றின திண்ணைகள் அமைக்கப்பெற்
றிருக்கும். யௌவனவயது ஸௌகுமார்யம் இவை மாறா
திருக்கப்பெற்றவர்களும் யௌவனவயதின் இடையில்

இருப்பவர்களும் சிர்மலமான ஆடைகள் உடுத்திருப்ப
வர்களும் சிறந்த ஸௌந்தர்யமுடையவர்களுமாகிய
மடந்தையர்கள் ஜ்வாலையோடு கூடின அக்னிகள்
போல அந்நகரத்தில் திகழ்வுற்றிருப்பார்கள். காற்று
தெய்வப்பெண்களின் தலைச்சொருக்கினின்று நழுவின
புதிய செங்கழுநீர்ப் பூமாலையின் பரிமளத்தை முகந்து
கொண்டு பொற்சாளரங்களினின்று வெளிவருகின்ற
அகிற்புகையின் வாஸனையோடுகூடி மார்க்கத்தில் வீசிக்
கொண்டிருக்கும். அந்நகரில் தெய்வமடைந்தையர்கள்
வெள்ளைத் துணி விரிக்கப்பெற்ற மார்க்கத்தில் நடப்பார்க
ளேயன்றி வெறுந்தரையில் நடக்கமாட்டார்கள். முத்
துக்களால் இயற்றின மேற்கட்டுக்களும், ஸ்வர்ணத்
தினால் இயற்றி ரத்னங்கள் இழைக்கப் பெற்ற த்வஜங்
களும் பலவகைப் பதாகைகளும் அங்கு வரிசைவரிசை
யாய்க் கட்டப்பட்டிருக்கும். மயில் புரு வண்டு முதலிய
பறவைகளின் கோஷங்கள் எப்பொழுதும் அமைந்திருக்
கும். விமானத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற மடந்தையர்களின்
பாடல்களால் மங்களமுற்றிருக்கும். மத்தளம் சங்கம் கன
கத்தம்பட்டம் துந்துபி தாளம் வீணை மூரஜம் வேணு
முதலிய வாத்திய கோஷங்களாலும் மற்றும் பலவாத்தியங்க
ளோடு கூடின அப்ஸரஸ்தரீகளின் ஆடல்களாலும்
கந்தர்வாதிகளின் பாடல்களாலும் அந்நகரம் மனத்திற்
கினிதாயிருக்கும். தன்னழகால் ஒன்றான திவ்யகீதங்
களின் அகிஷ்டான தேவதையை வென்றிருக்கும்.
அதன் அழகை மற்ற எந்த நகரமும் ஜயிக்கவல்லதன்று.
அந்நகரத்தின் ஒளியினால் ஸூர்யன்முதலிய க்ரஹங்க
ளின் ஒளியும் மழுங்கிப்போகும். அதர்மிஷ்டர்களும் தூர்ப்
புத்தியுடையவர்களும் பூதங்களுக்கு த்ரோஹம் செய்ப
வர்களும் மூர்க்கர்களும் அஹங்காரமுடையவர்களும்

காமுகர்களும் லோபமுடையவர்களும் அந்நகரத்தை அணுகமாட்டார்கள். இந்தத் தோஷங்களற்றபுருஷர்களே அதை அடைவார்கள். பெருஞ் சேனையோடு சென்ற அந்தப் பவி இத்தகையதான அந்த அமாவதி யென்னும் தெய்வநகரத்தைக் கிட்டித் தன்னே நிரிசூல் அதை நாற்புறத்திலும் தகைந்து, இத்தரனுடைய மடந்தைகளுக்குப் பயத்தை விளைவித்துக்கொண்டு சுகராசார்யன் கொடுத்த பெருங்கோஷமுடைய சங்கத்தை எடுத்து ஊதினான். இத்தான் பலியினுடைய அப்பெரிய முயற்சியைக் கண்டு ஸமஸ்த தேவகணங்களுடன் ப்ருஹஸ்பதியை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

இத்தான் சொல்லுகிறான்:—பேரறிவுடையவரே! முன்பு நம்மால் தோல்வி யடைந்து நம்மேல் விரோதம் கொண்டிருக்கிற பவி இப்பொழுது செய்கிற இப்பெரு முயற்சியை நம்மால் பொறுக்க முடியாதென்று நினைக்கிறேன். இவனுக்கு இப்படிப்பட்ட திறமை எங்ஙனம் உண்டாயிற்று? இவன் சத்ருக்களை வெல்லுவதில் நிலை நின்ற திறமை அமைந்திருக்கிறான். இந்தப் பலியை எவனும் எந்த உபாயத்தினாலும் வெல்ல முடியாது. இவன் வாயினால் ஜகத்தையெல்லாம் பருகுபவன் போலவும், பத்துத் திசைகளையும் நக்குபவன் போலவும், கிளர்ந்தெரிகின்ற ப்ரளயாக்னிபோலக் கண்ணோக்கங்களால் ஆகாயத்தை எரிப்பவன் போலவும் திகழ்கிறான். என் சத்ருவாகிய பலிக்கு இங்ஙனம் பிறரால் எவ்வகையிலும் வெல்ல முடியாதிருக்கும் பெருமை எந்தக்காரணத்தினால் உண்டாயிற்று? இவன் இத்தீரியபலம் மனோபலம் தேஹபலம் தேஜஸ்ஸம் இவையெல்லாம் அமைத்து பெரிய முயற்சி கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் யாதோ அதை எனக்குச் சொல்லீராக.

ப்ருஹஸ்பதி சொல்லுகிறார்:—இந்த்ரனே! உன் சத்ருவாகிய இந்தப் பலிக்கு இப்படிப்பட்ட மேன்மை உண்டானதற்குக் காரணம் நான் அறிவேன். வேதங்களை ஓதியுணர்ந்த சுக்ரன் முதலியவர்கள் தங்கள் சிஷ்யனாகிய பலிக்குத் தேஜஸ்ஸை விளைவித்தார்கள். பலிக்கு இந்தப் பெருமை யெல்லாம் ப்ராஹ்மதேஜஸ்ஸினால் உண்டாயிற்று. ஆகையினால் பகவானைத் தவிர உன்னைப்போன்ற மற்ற எவனாவது அல்லது நீயேயாவது இவனெதிரில் ஒரு க்ஷணமும் நிற்கமுடியாது. நீங்கள் எல்லாரும் ஸ்வர்க்கத்தைத் துறந்து எங்காயினும் போய்க் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்து சத்ருவுக்குத் தோல்வி நேரும்படியான காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பீர்களாக. இவன் இப்பொழுது ப்ராஹ்மதேஜோ பலத்தினால் செய்யும் செயல்களெல்லாம் பயன்பெறும்படியான காலம் நேரப்பெற்று விலைநின்ற பராக்ரமமுடைய வனாயிருக்கிறான். மீளவும் இவன் அந்த ப்ராஹ்மணர்களுையே அவமதித்துக் குடும்பத்துடன் அழியப்போகிறான். அந்தக் காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பீர்களாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—தேவதைகள் அந்தந்த ஸமயங்களில் செய்யத்தகுந்த கார்யங்களை அறிந்த ப்ருஹஸ்பதியுடன் தாங்கள் செய்யவேண்டிய கார்யத்தைப் பற்றி நன்றாக ஆலோசித்துக் கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தைத் துறந்து காமரூபிகளாகையால் நினைத்தபடி வடிவங்களைக் கொண்டு போனார்கள். இங்ஙனம் தேவதைகள் மறைகையில், பலி அமராவதி பட்டணத்தைக் கைப்பற்றி மூன்று லோகங்களையும் தன் வசமாக்கிக் கொண்டான். பிறகு லோகங்களையெல்லாம் வென்றிருப்பவனும்தம்மைத் தொடர்ந்த சிஷ்யனுமாகிய பலியைக்கொண்டு அவனிடத்

தில் வாத்ஸல்யமுடைய ப்ருசுக்கள் ப்ராப்தமான இந்த்ர பதவியை நிலைப்படுத்திக்கொள்ளும்பொருட்டு நூறு அஸ்ர வமேத யாகங்களைச் செய்வித்தார்கள். பிறகு அந்தப் பலி நூறு யாகங்கள் செய்த ப்ரபாவத்தினால் மூன்று லோகங்களிலும் எல்லாத்திசைகளிலும் புகழ் பரவப் பெற்றுச் சந்த்ரன்போல விளங்கினான். நீண்ட ஸங்கல்பத் தையுடைய அந்தப் பலிசக்ரவர்த்தி தன்னை ப்ரமோஜனங்களெல்லாம் கைகூடப் பெற்றவன்போல நினைத்து ப்ராஹ்மணர்களால் கைகூடுவிக்கப்பட்ட ஸம்ருத்தியை யுடைய ஸம்பத்தை அனுபவித்து வந்தான். பதினைந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

அதிதி தன் புதல்வர்களான தேவதைகள் ஐஸ்வர்யத்தை இழந்து காணாதுபோன மைக்கு வருந்தித் தன் கணவரான சுர்யபரிட்சித்தில் அதன் பரிஹாரத்தை வேண்ட அவர் பயோவ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கும்படி உபதேசித்தல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—அப்பொழுது தேவதைகளின் தாயான அதிதி தன் புதல்வர்கள் காணாதுபோய், தைத்யர்கள் ஸ்வர்க்கத்தைக் கைப்பற்றிவருகையில், நாதனற்றவள் போலப் பரிதபித்தாள். இப்படியிருக்கையில் வெகுகாலமாய் ஸமாதியினின்று ஓய்ந்திருக்கின்ற ஜ்ஞான திகரான சுர்யபமுனிவர் உத்ஸவங்களும் அதற்குக்காரணமான ஸந்தோஷமூழ்ந்துச் சூன்யம்போலிருக்கிற அந்த அதிதியின் ஆஸ்ரமத்திற்கு ஒருகால்வந்தார். குருகுலாலங்காரனே! அம்முனிவர் விதிப்படி பூஜை செய்யப்பெற்று, ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து முகம் வாடிநிற்கிற தன் பத்னியான அதிதியை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தார்.

கர்யபர் செரல்லுகிரூர் :—மங்கள ஸ்வபவமுடைய
 வளே ! இப்பொழுது இவ்வுலகத்தில் ப்ராஹ்மணர்க
 ளுக்காவது பசுக்களுக்காவது தர்மத்திற்காவது ம்ருத்
 யுவின் இச்சையை அனுஸரித்திருக்கிற மற்ற ஜனங்
 களுக்காவது ஒரு கெடுதியும் இல்லையே? என் அநமுடைய
 வளே ! நமது அகத்தில் தர்மத்திற்காவது அர்த்தத்
 திற்காவது காமத்திற்காவது ஏதேனும் கெடுதி நேரிட்
 டிருக்கின்றதா என்ன? இந்த இல்லறவாழ்க்கையில்
 இந்திரியங்களை வெல்லமுடியாத மூடர்களே வருந்து
 வார்களன்றி உன்னைப் போன்ற ஜிதேந்திரியர்கள்
 மனப்பற்றைக் கொள்ளமாட்டார்கள். நீ குடும்பகார்யத்
 தில் ஊக்கமுற்றிருக்கையில், அதிதிகள் வந்து எதிர்
 கொள்வது முதலியன செய்து உன்னால் பூஜைசெய்யப்
 பெருமல் நம் க்ருஹத்தினின்று திரும்பிப் போனார்களா
 என்ன? அநிதிகள் வந்து ஜலத்தினாலுங்கூடப் பூஜை
 செய்யப்பெருமல் திரும்பிப்போவார்களாயின், அவ்விடு
 கள் நரிகள் வஸிக்கும் பாழிகள் போன்றவைகளேயாம்.
 பதிவ்ரதையே ! நல்லீயற்கையுடையவளே ! நான் புறப்பட்
 டிப்போனபின்பு நீ மனவருத்தமுற்றுத் தகுந்தகாலங்
 களில் ஆஹவனீயம் முதலிய அக்னிகளில் ஹவிஸ்ஸாக்
 களால் ஹோமம் செய்யாமல் தவறிப்போயினையா என்ன?
 அக்னி உரியபடி பூஜிக்கப்பட்டு வருமாயின், எல்லாவிருப்
 பங்களையும் கறக்கும். க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்திலிருக்கும்
 புருஷன் அந்த அக்னியின் பூஜையினால் புண்யலோகங்
 களைப் பெறுவான். ப்ராஹ்மணனையும் அக்னியையும்
 ஸமஸ்த தேவதாஸ்வரூபனான பகவானுக்கு முகமென்று
 ஸ்ருதிகள் கூறுகின்றன. ஆழ்ந்த மனமுடையவளே !
 உன் புதல்வர்கள் அனைவரும் க்ஷேமமாயிருக்கின்றா
 ர்களல்லவா? உன் முகக்குறிகளால் உன்மனம் அஸ்வஸ்த

மாயிருப்பதுபோலத் தோற்றுகின்றது. அதற்குக் காரணம் இன்னதென்று தெரியவில்லையாகையால் உன்னை வினவுகின்றேன், சொல்வாயாக.

அதிதி சொல்லுகிறான்:—ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டரே! ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் பசுக்களுக்கும் தர்மத்திற்கும் இவ்வுலகத்திலுள்ள மற்ற ஜனங்களுக்கும் க்ஷேமமே. என் அகமுடையவரே! தர்ம அர்த்த காமங்களுக்கு விளைகிலமாகிய க்ருஹஸ்தாஸ்ரமம் பூஜையை விரும்புகிற அக்னிகள் அதிதிகள் ப்ருத்யர்கள் பிச்சைக்காரர்கள் ஆகிய இவையெல்லாம் உம்முடைய நன்மனத்தினால் குறைவற்றிருக்கின்றன. மஹானுபாவரே! நீர் ப்ராஜைகளுக்குப் ப்ரபுவாயிருந்து இத்தகைய தர்மங்களை உபதேசித்து அனுஷ்டிக்கும்படி. செய்வித்துக் கொண்டிருக்கையில், நான் விரும்பும்விரும்பம் எதுதான் எனக்குக் கைகூடாது. ‘ஆனால் ஏன் மனவருத்த முற்றிருக்கிறது?’ என்றால் சொல்லுகிறேன். மரீசி மஹர்ஷியின் புதல்வரே! ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களில் ஒவ்வொன்று தலையெடுக்கப் பெற்றிருக்கிற தேவர் தைத்யர் முதலிய இந்தப் ப்ராஜைகளெல்லாம் உம்முடைய மனத்தினின்றும் சரீரத்தினின்றும் உண்டாயினவாகையால், அவை யெல்லாவற்றையும் நீர் துல்யமாகப் பார்க்குந்தன்மையுடையவர். ப்ரபூ! ஆயினும் மஹேஸ்வரராகிய உம்மை நீர் ப்ரீதியுடன் பணி நிறுவர்களிடத்தில் பக்ஷபாத முடையவரல்லவா? ஆகையால் உம்மை ப்ரீதியுடன் பணி நின்ற எனக்கு நன்மை உண்டாகும் உபாயத்தை ஆலோசிக்கவேண்டும். நல்ல வ்ரதமுடையவரே! சத்ருக்களால் ஐஸ்வர்யமும் வாஸஸ்தானமும் பறிக்கப்பெற்று வருந்துகின்ற எங்களைப் பாதுகாக்கவேண்டும். நீர் எல்லாத் திறமைகளும் அமைந்தவரல்லவா? உம்முடைய பத்னியாகிய நான் எவ்

விதத்திலும் துக்கம் நோக்கூடாதவளாயினும் இப்பொழுது தைத்யர்களால் இருப்பிடத்தினின்று தூரத்தப்பட்டு துக்கஸாகரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கிறேன். இப்பொழுது ப்ரபலர்களாயிருக்கிற தைத்யர்களால் என்னுடைய ஐஸ்வர்யம் ஸம்பத்து புகழ் வாஸஸ்தானம் இவையெல்லாம் பறிக்கப்பட்டன. பிறர் கார்யங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுக்குக் கிறமையுடையவரே ! என் புதல்வர்கள் இவற்றை லெல்லாம் மீளவும் முன்போலவே எந்த உபாயத்தினால் பெறுவார்களோ, அதை உம்முடைய மங்களமான புத்தியினால் ஆலோசித்து நடத்தவேண்டும். நீர் பிறர்க்குக் க்ஷேமத்தை விளைவிப்பவர்களில் சிறந்தவரல்லவா ?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—இங்ஙனம் அத்தியினால் வேண்டப்பெற்ற கர்யபரஜாபதி புன் சிரிப்புடன் அத்தியை நோக்கி மேல்வருமாறு மொழிந்தார்.

கர்யபர் சொல்லுகிறார் :—நல்லவளே ! ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு வினுடைய மாயையின் பலம் அளவற்றது. அந்த மாயையினால் மதியங்கி யல்லவோ இவ்வுலகமெல்லாம் புத்ராதி களிடத்தில் ஸநேஹமாகிற பாசத்தினால் கட்டுண்டிருக்கின்றன ? ப்ருதிவி முதலிய பஞ்சபூதங்களின் பரிணாமமான தேஹம் என்கே ? ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஆத்மா என்கே ? இங்ஙனம் ஒன்றை விட ஒன்று வெவ்வேறான தேஹம் ஆத்மா இவ்விரண்டில் கணவன் பிள்ளை முதலியவர் எதைச் சேர்ந்தவர்கள் ? தேஹத்தோடு ஸம்பந்தமுடையவர்களா ? ஆத்மாவோடு ஸம்பந்தமுடையவர்களா ? ஆத்மாவுக்குப் பிள்ளைபெண்டிர் கவணன் முதலியவர்களோடு ஸம்பந்தம் தேஹத்தின் மூலமாய் உள்ளதேயன்றி நேரே கிடையாது. தேஹம் வளர்தல் குறைதல் முதலிய விகாரங்களுக்கிடமாகையாலும் பஞ்சபூதங்களின் பரிணாமமாகையாலும் நித்யமன்

ஸூகையால் அதைப்பற்றி ஏற்பட்ட பிள்ளை முதலியவர்களிடத்தில் ஸ்நேஹம் உண்டாவதற்குக் காரணம் தேஹாத்மப்ரமமே யோழிய வேறன்று. ஆகையால் தேஹாத்மப்ரமத்தைத் துறந்து அந்தத் தேஹத்தைத் தொடர்ந்த பிள்ளை முதலியவர்களிடத்தில் ஸ்நேஹத்தை மாற்றிக்கொண்டு அவர்களைப்பற்றிச் சிந்திக்காதிருக்கவேண்டும். உனக்கு இவ்விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் பிடிவாதம் உள்ளதாயின், வாஸுதேவனை ஆராதிப்பாயாக. அவன் தன்னை ஆராதிக்கும் ஜனங்களுக்கு ஹிதம் செய்பவன்; அவன் ஸமஸ்தப்ராணிகளின் ஹ்ருதயங்களில் வாஸம்செய்பவன்; நன்மையை விரும்பும் ஜனங்களால் வேண்டப்பெற்றவன்; ஷாட்குண்ய பூர்ணன்; அபாரமாகக்கொடுக்குந் தன்மையுடையவன். தன்னைப் பற்றினவர்களுடைய வருத்தங்களைப் போக்குந் தன்மையன்; தீனர்களிடத்தில் தயைசெய்பவன். ஷாட்குண்ய பூர்ணனும் அவாப்தஸமஸ்தகாமனுமாகிய பரமபுருஷனுடைய ஸேவை வீணாகாததென்பது என் அபிப்ராயம். அவன் உன் விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுபான்.

அதிதிசொல்லுகிறாள்:—மஹானுபாவரே! நான் பகவானை எவ்விதத்தில் ஆராதிக்கவேண்டும்? நான் எப்படி ஆராதித்தால், ஸத்ய ஸங்கல்பனான பகவான் என் மனோரதத்தை நிறைவேற்றுவான்? அந்தணர்தலைவரே! பிள்ளைகளுடன் வருந்துகின்ற என் விஷயத்தில் எந்தவிதத்தில் சீக்ரமாக ஸந்தோஷம் அடைவானோ, அவ்விதத்தை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்.

கர்யபர் சொல்லுகிறார்:—நான் ப்ராஜைகளை விரும்பி, ப்ராஹ்மதேவனை வேண்டுகையில், அவர் எனக்கு ஒரு வ்ரதத்தை உபதேசித்தார். அதை நான் உனக்குச்

சொல்லுகிறேன். அந்த வ்ரதம் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்
கும் ப்ரபுவான பரமபுருஷனைச் சீக்ரத்தில் ஸந்தோஷம்
அடையச் செய்யும். பால்குனமாதத்தில் சுகல்பக்ஷத்
தில் ப்யோவ்ரத மென்னும் வ்ரதத்தைப் பன்னிரண்டு
நாள்கள் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். அந்த வ்ரதத்தினால்
மாறாத பக்தியுடன் தாமரைக்கண்ணனாகிய கண்ணனை
ஆரதிக்கவேண்டும். அமாவாஸ்யையினன்று கிடைக்கு
மாயின் காட்டுப்பன்றிகள் தோண்டின மண்ணால் உடம்
பைப் பூசினதில் 'பூமிதேவி! உன்னை யதாஸ்தானத்தில்
நிலைநிறுத்தவிரும்பிப் பகவான் ஆதிவராஹ உருவங்கொ
ண்டு உன்னைப் பாதாளத்தினின்றும் எடுத்தான். உனக்கு
நமஸ்காரம். என் பாதத்தைப் போக்குவாயாக' என்னும்
இம்மந்த்ரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு ஸ்நானஞ் செய்ய
வேண்டும். பிறகு ஸந்த்யாவந்தனம் முதலிய நியமங்களை
முடித்துக்கொண்டு பூமியில் ஓரிடத்தை அலங்கரித்து
அவ்விடத்திலும் கும்பஜலத்திலும் ஸூர்யமண்டலத்தி
லும் அக்னியிலும் குருவினிடத்திலும் மனவூக்கத்துடன்
பகவானை ஆரதிக்கவேண்டும். பரமபுருஷனே! நீ ஷாட்
குண்ய பூர்ணன். நீ அபாரமாகக் கொடுக்குந் தன்மை
யுடையவன்; ஸமஸ்த பூதங்களிடத்திலும் வாஸஞ்செய்
பவன்; அதைப்பற்றியே உன்னை வாஸுதேவனென்று
கூறுகிறார்கள். நீ ஸமஸ்த சேதனசேதனங்களையும்
ஸாக்ஷாத்கரித்துக் கொண்டிருப்பினும் அவற்றின்
குணங்கள் தீண்டப்பெறாதவன். புருஷஸூக்தத்தில்
நிரூபிக்கப்படும் மஹாபுருஷன் நீயே. இத்தகைய
உனக்கு நமஸ்காரம். நீ கண்முதலிய இந்த்ரியங்களுக்கு
விஷயமாகாதவன். அணுஸ்வரூபமான ஜீவனிடத்திலும்
உட்புகுந்திருப்பவனாகையால் நீ ஜீவனைக்காட்டிலும் ஸூ
க்ஷ்மன். ஜீவனுக்குள் புகுந்து நிறைந்திருப்பதுபோல

ப்ரக்ருதியிலும் புகுந்து நிறைந்திருக்கின்றனையாகையால் உன் ஸ்வரூபத்தை அளவிடமுடியாது. நீ இருபத்து நான்கு தத்வங்களும் சரீரமாயிருக்கப்பெற்று அவற்றின் ஸ்வரூபத்தை நன்றாக உணர்ந்தவன். ஸத்வாதி குணங்களின் பரிணாம ரூபமான அவ்விருபத்து நான்கு தத்வங்களுக்கும் நீயேகாரணன். உனக்கு நமஸ்காரம். யஜ்ஞாதி கர்மங்களை வெளியிடுவதும் யஜ்ஞ புருஷனாகிய ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவை நன்றாக எடுத்துரைப்பதும்¹ இரண்டு தலைகளும் மூன்று பாதங்களும் நான்கு கொம்புகளும் ஏழு ஹஸ்தங்களும் அமைந்த ஒரு அற்புத வருஷபம்போன்ற துமாகிய வேதவித்யையைச் சரீரமாகவுடையவன். அத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம். உன்பாதத்தினின்று நழுவின கங்காஜலத்தைச் சிரத்தில் தாங்கினமையால் பரிசுத்தனாகிச் சிவனென்று பெயர் பெற்றவனும் பிறந்தவுடனே அழுதமையால் ருத்ரனென்று பெயர் பெற்றவனும் எல்லாவித்யைகளுக்கும் நிர்வாஹகனும் பூதங்களுக்கு ப்ரபுவும் உமாபதியுமாகிய சங்கரன் உனக்குச் சரீரமாகி உன்னால் தூண்டப்பட்டு ஸம்ஹாரத்தை நடத்துகிறான். ஆகையால் அதுவும் உன்செயல்தான். நீயே ப்ரஹ்மதேவனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து உலகங்களைப் படைக்கின்றனை. ஸமஸ்த பூதங்களும் உன்னால் தான் பிழைத்திருக்கின்றன. ப்ராண

1. ப்ரவ்ருத்திரிமித்தம் அதற்கு இடமான வஸ்து இவைகளை இரண்டு தலைகளாகவும், இரந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலமென்கிற மூன்று காலங்களை மூன்று பாதங்களாகவும், நாமம் ஆக்யாதம் நிபாதம் உபஸர்க்கம் என்று நான்கு வகைப்பட்ட சப்தங்களை நான்கு கொம்புகளாகவும், ஏழு வேற்றுமைகளை ஏழு ஹஸ்தங்களாகவும் சொல்லுகிறது. உலகத்தில் புலப்படும் வருஷபங்களுக்கு இரண்டு கொம்புகளும் நான்கு பாதங்களும் ஒருதலையும் உள்ளவை. ஆகையால் இந்தவேதமாகிற வருஷபம் விலக்ஷணமென்று நிரூபிக்கப்படுகிறது.

வாயுவும் நீயே. நீ ப்ரஹ்மதேவன் முதலாகப் பூச்சி புழு
வரைநிலுமுள்ள ஸகலமான ஜகத்கிற்கும் அந்தராத்
மாவாயிருக்கின்றனை. நீயே யோக ஸ்ப்ருதிகளை வெளி
யிட்டு அந்த யோகைஸ்வர்யத்தை நிர்வஹிப்புகின்றனை.
இத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம். நீயே முதலமையான
தேவன்; தேவர்களுக்கும் தேவன். நீயே நாராயணன்;
எல்லாமறிந்தவன். நீ நரநாராயணரிஷிகளாய் அவத
ரித்தவன். நீ உன்னைப் பற்றினவர்களுடைய மனவருத்
தங்களைப் போக்குத் தன்மையுடையவன். உனக்கு நமஸ்
காரம். நீ இந்த்ரநீலம்போலக் கரிய கிருமேனியுடைய
வன்; ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியால் அணைக்கப்பெற்றவன்.
ப்ரஹ்ம ருதர்களுக்கு அந்தர்யாமியாகி வருஷ்டி
ஸபஹாரங்களை நீயே நிர்வஹிப்புகின்றனை. நீ கேசவாதி
த்வாதச மூர்த்திகளாய் அவதரித்தவன்; பீதாம்பர
முடித்தவன். உனக்கு நமஸ்காரம். வரோண்யா! வரங்
கொடுப்பவர்கள் அனைவரிலும் சிறந்தவன் நீயே.
ஆகையால் தான் பண்டிதர்கள் தங்கா நன்மை நிறை
வேறும்பொருட்டு உன் பாத தூளியை உபாஸிக்கிறார்கள்.
ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும் தேவதைகளும் உன் பாதாபிநதங்
களின் வாஸணையை விரும்பினவர்கள் பேரன்று உன்னை
அனுஸரிக்கிறார்கள். வாஸுதேவனே! ஷாட்குண்ய பூர்
ணாகுத்ய அப்படிப்பட்ட நீ எனக்கு அருள்புரிவாயாக'
என்ற இம் மந்த்ரங்களால் பகவானே ஆவாஹனம் செய்து
அப்பகவானுக்கு ஆஸனமளித்து அர்க்யம் பாத்யம் முத
லிய உபசாரங்களும்செய்து ஸ்ரத்தையுடன் ஆராதிக்க
வேண்டும். இங்ஙனம் ஆரதித்த பின்பு கந்தீபுஷ்பங்க
ளோடுகூடின ஸ்ரீரத்தினாலும்சுத்தஜலத்தினாலும்வாஸு
தேவபகவானுக்கு ஸ்நானம்செய்வித்து, வஸ்த்ரம் யஜ்
நோபவீதம் ஆபரணம் பாத்யம் ஆசமனம் இவைகளால்

ஆராதித்துக் கந்தம் புஷ்பம் முதலிய உபசாரங்களும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு உபசாரம் செய்யும் பொழுதும் த்வாதசாஷ்டாமந்த்ரத்தை உச்சரிக்கவேண்டும். மீளவும் அம்மந்த்ரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டே, விபவம் உள்ளதாயின், ¹ சால்யன்னத்தை நெய்யும் வெல்லமும் சேர்த்துப் பாலில் பக்வஞ்செய்து நைவேத்யம் கொடுத்து த்வாதசாஷ்டாமந்த்ரத்தினால் ஹோமம் செய்து நிவேதனம்செய்த அந்தப் பாயஸான்னத்தைக், கிடைப் பானாயின், புசிக்கக்கூடிய ப்ராஹ்மணனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். நேராதபக்ஷத்தில் தானாவது புசிக்கவேண்டும். இங்ஙனம் ஆரதித்த பின்பு ஆசமனம் கொடுத்துத் தாம்பூலம் ஸமர்ப்பித்து, அப்பால் த்வாதசாஷ்டாமந்த்ரத்தை நூற்றெட்டுத்தரம் ஜபித்துப் பகவானை ஸ்தோத்ரங்களால் துதிக்கவேண்டும். அப்பால் ப்ரதக்ஷிணம் செய்து தண்டம் போல் பூமியில் விழுந்து ஸந்தோஷத்துடன் நமஸ்கரிக்கவேண்டும். பகவானுக்கு ஸமர்ப்பித்த புஷ்பம் முதலியவற்றைக் களைந்து சிவஸித் தரித்துக்கொண்டு அப்பால் பகவானை உத்வாஸனம் செய்யவேண்டும். பிறகு இரண்டுபேர்களுக்குக் குறையாமல் ப்ராஹ்மணர்களைப் பாயஸான்னத்தினால் விதிப்படி புஜிப்பிக்கவேண்டும். பிறகு நன்குபூஜிக்கப்பட்ட அந்த ப்ராஹ்மணர்களால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்று இஷ்ட பந்துக்களுடன் அவர்கள் புசித்து மிகுந்த அன்னத்தைப் புசிக்கவேண்டும். அப்பால் அன்றையதினம் ராத்ரி ப்ராஹ்மசர்யத்துடன் படுத்திருக்கவேண்டும். இங்ஙனம் முதனாள் கழிசையில் மற்றைநாள் விடியற்காலையில் எழுந்து ஸ்நானம் செய்து பரிசுத்தனாகி மனலுக்கத்துடன் முதனாள் செய்த ப்ரகாரமாகவே பகவானை ஆவாஹனம்

1. செம்பா அரிசியின் அன்னம்.

செய்து பாலாலும் சுத்த லலத்தாலும் ஸ்நானம் செய்
வித்துக் கந்தம்புஷ்பம் தீபம் அர்க்யம் பாத்யம் ஆசமனம்
முதலியவற்றால் ஆரதிக்கவேண்டும். இங்ஙனமே வ்ரதம்
முடியும்வரையில் தினந்தோறும் ஆரதிக்கவேண்டும்.
பாலையே ஆஹாரமாகப் புசித்துக்கொண்டு பகவானை
ஆரதிப்பதில் மிக்க விருப்பமுற்று இந்த வ்ரதத்தை
அனுஷ்டிக்கவேண்டும். முதனாள் போலவே அக்னியில்
ஹோமஞ்செய்து ப்ராஹ்மணர்களையும் புசிப்பிக்கவேண்
டும். இங்ஙனம் தினந்தோறும் பன்னிரண்டுநாள் வரையில்
பாலையே புசித்துக்கொண்டிருந்து பகவானை ஆரதித்
தல் ப்ராஹ்மணர்களைப் புசிப்பித்தல் அவர்களைப் பூஜித்
தல் ப்ராஹ்மசர்யம் தவருதிருத்தல் வெறுந்தரையிற்
படுத்தல் மூன்று காலமும் ஸ்நானம் செய்தல் ஆகிய
இவற்றையெல்லாம் சுசீலபக்ஷப்ரதமை தொடங்கி த்ர
யோதசுவரையில் தவறாமல் நடத்தவேண்டும். வீண்பேச்
சுக்களையும் பலவகையான போகங்களையும் துறக்க
வேண்டும். அஸத்துக்களோடு பேசலாகாது. ஸமஸ்த
பூதங்களுக்கும் ஹிம்ஸை செய்யாமல் வாஸுதேவனையே
அனுஸந்தித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இங்ஙனம்
பன்னிரண்டு தினங்கள் கடந்த பின்பு த்ரயோதசியி
னன்று சாஸ்த்ரங்களை உணர்ந்த நான்கு ருத்விக்குக்
களைக்கொண்டு சாஸ்த்ரத்திற் சொன்ன விதியின்படி
பஞ்சாம்ருதங்களால் பகவானுக்கு ஸ்நானம் செய்விக்க
வேண்டும். பணத்தில் லோபமின்றி ஸமஸ்த உபசாரங்
களும் அமைந்திருக்குமாறு பகவானுக்குப் பெரிய
பூஜை செய்யவேண்டும். மிகுந்த ஒளியுடைய ஸ்ரீமஹா
விஷ்ணுவைக் குறித்துப் பாலில் ஹவிஸ்ஸைப் பக்வம்
செய்து மனலுக்கத்துடன் புருஷஸூக்த மந்த்ரங்களைச்
சொல்லி ஹோமம் செய்து பாமபுருஷனை ஆரதிக்க

வேண்டும். அப்பால் அப் பரமபுருஷனுக்கு ப்ரீதியை விளைப்பதும் அறுசுவை அமைந்ததுமாகிய நைவேத்யத் தை அவனுக்கு நிவேதனம் செய்யவேண்டும். பிறகு, ஜ்ஞானம் அனுஷ்டானம் இவை நன்றாகவுடைய ஆசார் யனையும் ருத்விக்குக்களையும் தன் சக்திக்குத் தகுந்தபடி ஆடை ஆபரணம் பசு இவைகளால் ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டும். அதுவே ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்கு மிகுந்த ப்ரீதியை விளைவிக்கவல்ல ஆராதனமாம். பரிசுத்தமான புன்னகை யமைந்தவளே! அறுசுவையமைந்த மேலான அன்னத்தினால் அந்த ருத்விக்குக்களையும் அங்கு வந்தி ருந்தவர்களும் புசிப்பிக்கத்தகுந்தவர்களுமான மற்ற ப்ராஹ்மணர்களையும் புசிப்பிக்கவேண்டும். அப்பால் ஆசார்யனுக்கும் ருத்விக்குக்களுக்கும் தன் பணத்திற் குத் தகுந்தபடி தக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டும். அங்கு வந்திருக்கின்ற சண்டாளன் வரையிலுமுள்ள அனைவ ரையும் அன்னம் முதலியவற்றால் ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டும். இங்ஙனம் தீனர் அந்தர் க்ருபணர் முதலிய அனைவரும் புசித்த பின்பு அதெல்லாம் பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைப்பதே யென்று பரிதித்துத் தானும் பந்துக்களோடு புசிக்கவேண்டும். முதலானும் கடைசிரானும் இடையில் பன்னிரண்டு நாட்களுமாகச் சேர்ந்த பதினான்குநாள்களில் தினந்தோறும் ஆடல் பாடல் வரத்யம் ஸ்தோத்ரம் ஸ்வஸ்திவாசனம் இவைக ளாலும் பகவானுடைய கதைகளாலும் அவனைப் பூஜிக்க வேண்டும். பரமபுருஷனுடைய ஆராதனங்களிற்சிறந்த இந்தப் பயோவ்ரதமென்னும் வ்ரதத்தை எனக்கு ப்ராஹ்மதேவன் சொன்னான். அதை நான் உனக்குச் சொன்னேன். மிகுந்த பாக்யமுடையவளே! நீயும் இந்தப் பயோவ்ரதத்தை நன்றாக அனுஷ்டித்து இதனால்,

பரிசுத்தமான பக்தியையுடைய மனத்தினால் பணியத்
தகுந்த பகவானை ஆராதிப்பாயாக. இந்த வ்ரதம் ஸர்வ
யஜ்ஞமென்னும் பேருடையது. இந்த ஒரு வ்ரதமே
ஸமஸ்த யஜ்ஞ வ்ரதங்களுக்கும் சிகராயிருக்கும். மங்கள
ஸ்வபாவமுடையவளே! இது எல்லாத் தவங்களிலும்
சிறப்புடையது. இதை அனுஷ்டித்தால் எல்லாத்
தானங்களும் செய்தாற்போலாகும். ஏனென்றால், இந்த
வ்ரதம் ஸர்வேஸ்வரனான பரமபுருஷனுக்கு மேலான
த்ருப்தியை விளைவிக்கவல்லது. எந்த சியமங்களாலும்
யாகங்களாலும் பகவான் ஸந்தோஷம் அடைவானே,
அந்த சியமங்களே சிறந்த சியமங்களாம். அந்த
யாகங்களே சிறந்த யாகங்களாம். மற்றவை யெல்லாம்
பயனற்றவைகளே. மங்கள ஸ்வபாவமுடையவளே!
ஆகையால் நீ மனஞக்கமுற்று ஸ்ரத்தையுடன் இந்த
வ்ரதத்தை அனுஷ்டிப்பாயாக. இதனால் பகவான் ஸந்
தோஷம் அடைந்து உனக்கு வரங்களைக் கொடுப்பான்.
பதினாறுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

அதிதி பயோவ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்
கையில், பகவான் அவளுடைய விருப்
பத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு
அவளுக்குப் பின்னையாகப் பிறந்தல.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் தன் பர்த்தா
வாகிய கர்யபரால் வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கும்படி உபதே
சிக்கப்பட்ட அவ்விதி சோம்பலி ள்றி மனஞக்கத்துடன்
பன்னிரண்டுநாள் அந்தப் பயோவ்ரதத்தை அனுஷ்டித்
தாள். அவள் புத்தியாகிற ஸாரதியைக்கொண்டு மனத்
தினால் இந்த்ரியங்களாகிற துஷ்டக் குதிரைகளை அடக்கி
மற்றொன்றிலும் செல்லாத புத்தியினால் மஹாபுருஷனும்
ஸர்வேஸ்வரனுமாகிய வாஸுதேவனையே சிந்தித்துக்

கொண்டிருந்து படோவ்ரதத்தை அனுஷ்டித்தாள். அவள், ஸர்வாந்தராத்மாவும் ஷாட்குண்யபூர்ணனுமாகிய வாஸுதேவனிடத்தில் மனத்தை மற்ருன்றி லும் செல்லாதபடி புத்தியினால் நிலைநிறுத்தி வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கையில், பீதாம்பரம் உடுத்திச் சதார்ப்புஜனாய்ச் சங்கம் சக்ரம் கதை இவை தரித்துத் திகழ்கின்ற ஆதிபுருஷனாகிய வாஸுதேவபகவான் அவளுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாய் வந்து தோன்றினான். அவ் வதிதி அங்ஙனம் கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்ற வாஸுதேவபகவானைக் கண்டு விரைந்தெழுந்து ப்ரீதியினால் தழதழத்துச் சரீரத்தைத் தண்டம்போல் பூமியில் சாய்த்து நமஸ்கரித்தாள். அவள் எழுந்து கைகடப்பிக் கொண்டு வெறுமனே நின்றிருந்தாளன்றி, ஆனந்த நீர்க ளால் கண்கள் கலங்கி உடம்பெல்லாம் மயிர்க்குச்சம் நிறைந்து அந்தப் பகவானுடைய காட்சியாகிறமேறாத் ஸவத்தினால் சரீரத்தில் நடுக்கம் உண்டாகப்பெற்று ஸ்தோத்ரம் செய்யமுடியாதிருந்தாள். குருகுலாலங் காரணே! அனந்தரம் அவ்வுதிதி, ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கும் யஜ்ஞாங்களுக்கும் உலகங்களுக்கும் நாதனாகிய பகவா னைக் கண்டு கண்களால் பருகுபவன்போன்று ப்ரீதி யினால் தழதழத்த உரையுடன் மெல்லமெல்லத் துதி செய்யத் தொடங்கினான்.

அதிதி சொல்லுகிறாள்:—யஜ்ஞாங்களுக்குப் ப்ரபுவே! யஜ்ஞங்களில் கொடுக்கிற ஹவிஸ்ஸைப் புசிப்பவனே! தன் னைப் பற்றினவர்களைக் கைவிடாதவனே! கங்கர்தி புண்ய தீர்த்தங்களுக்கு வினேநிலமான பாதாவிந்தங்களும் பரிசுத்தமான புகழும் கேட்ட மாத்ரத்தில் மங்களத்தை வினைக்கவல்ல நாமங்களும், வருந்திச் சரணம் அடைந்த வர்களின் துக்கங்களைப் போக்கவல்ல தோற்றங்களும்

உடையவனே! என்னைப்போன்ற தீனர்களுக்கு நீ நாதனா யிருக்கின்றனை யல்லவா? ஆகையால் எங்களுக்கு ஸுகத் தை விளைப்பாயாக. நீ ஜகத்தையெல்லாம் சரீரமாக வுடையவன். ஆகையால் தான் நீ இவ்விடத்தில் எனக் குத் தோன்றினை. தன்னைப் பற்றினவர்களுடைய துக் கங்களைப் போக்குந்தன்மையுள்ள உனக்கு நமஸ்காரம். ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கு நீயே காரணன். அவற்றை நிறைவேற்றும்பொருட்டுப் பல வாறு பரிணமிக்குந்தன்மையுடைய மாயையின் குணங் களான ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களை உன்னிச்சையினால் ஏற்றுக்கொள்கின்றனை. நீ ஸூக்ஷ்மர்களான ஜீவாத் மாக்களிடத்திலும் அந்தராத்மாவாய் வ்யாபித்திருக் கின்றனை. நீ ப்ரபஞ்சமாகப் பரிணமிக்கினும் விகாரங்க ளெல்லாம் உன் சரீரமான ப்ரக்ருதி புருஷர்களைச் சேர்ந் தவைகளேயன்றி உன்னைச் சேர்ந்தவைகளன்று. ஆகை யால் என்றும் வேறுபாடின்றி ஸ்வரூபத்தினாலும் குணங் களாலும் நீ ஒரேவிதமாயிருப்பவன். மற்றும், நீ ஸர்வ காலமும் தோற்றுவதும் கல்யாணகுணங்க ளெல்லாம் நிறைந்திருப்பதும் அளவிறந்த ஆனந்தமே வடிவாயி ருக்கப்பெற்றதுமாகிய உன் ஸ்வரூபத்தை எப்பொழுதும் உள்ளபடி. அறிந்தனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றனை யாகையால் ஜீவாத்மாக்களுக்குள்ள அஜ்ஞானம் உன க்கு ஒருகாலும் கிடையாது. இங்ஙனம் நித்யஜ்ஞான நந்தஸ்வரூபனாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். அனந்தனே! ஸந்தோஷமுற்றிருக்கின்ற உன்னிடத்தினின்று ப்ராணி களுக்கு மேலான ஆயுஸ்ஸு, இணையில்லாத அழகு பலம் முதலியவை அமைந்த சரீரம், நினைத்த போக ங்களை அனுபவிக்கும்படியான செல்வப்பெருக்கு, ஸ்வர்க் கம், பூமி, பாதாளம், அணிமாதியான ஸமஸ்தயோ

கஸித்திகள், தர்ம அர்த்த காமங்கள், ஸம்சயமில்லாத ஞானம் ஆகிய இவையெல்லாம் ஸுலபமாக உண்டாகின்றன. சத்ருஜயம் முதலிய மற்றவர்கள் உண்டாவதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! செந்தாமரைக் கண்ணாடிய பகவான் இங்ஙனம் அதிதியால் துதி செய்யப்பெற்று ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய மனோபாவத்தையும் அறிந்தவனாகையால் மேல்வருமாறு மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—தேவதைகளின் தாயே! சத்ருக்களாகிய தைத்யர்களால் செல்வம் பறியுண்டு வாஸஸ்தானத்தினின்றும் துரத்தப்பெற்று வருந்துகின்ற புதல்வர்களுக்கு முன்போல ஐஸ்வர்யம் வரவேண்டுமென்று நீ நெடுநாளாய் விரும்பியிருப்பது எனக்குத் தெரியும். கொடிய மதமுடைய அஸுரவீரர்களை யுத்தத்தில் வென்று ஜயத்தையும் செல்வத்தையும் பெற்ற புதல்வர்களுடன் ஓரிடத்தில் வஸிக்கவிரும்புகின்றனை. இத்தரனை முதன்மையாகவுடைய உன்பிள்ளைகளால் யுத்தத்தில் அடியுண்ட சத்ருக்களின் மடந்தையர்கள் யுத்தபூரிக்கு வந்து வருந்திக் கண்ணீருடன் கதறுவதைக் காண ஆசைப்படுகின்றனை. புகழையும் செல்வத்தையும் சத்ருக்களிடத்தினின்றும் மீட்டுக்கொண்டு பெரிய ஐஸ்வர்யத்துடன் ஸவர்க்கத்தில் வீற்றிருந்து விளையாடுகின்ற புதல்வர்களைப் பார்க்க விரும்புகின்றனை. தேவீ! இப்பொழுது அந்த அஸுரவீரர்கள் காலஸ்வரூபமான ஈஸ்வரன் அனுகூலனாயிருக்கப்பெற்ற அந்தணர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். ஆகையால் அவர்கள் பெரும்பாலும் ஜயிக்க முடியாதவர்களென்றே எனக்குத் தோன்றுகின்றது. அவர்களிடத்தில் இப்பொழுது நாம்

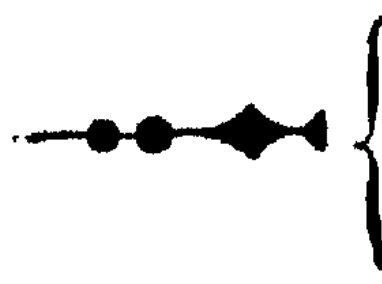
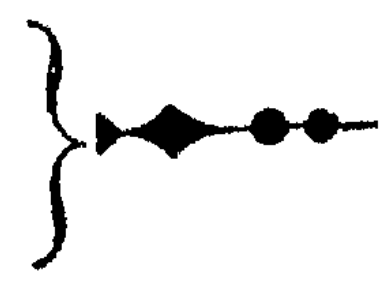
பராக்ரமத்தை உபயோகப் படுத்துவோமானால், அது
 நமக்கு ஸுகத்தை விளைவிக்காது. ஆயினும் உன்னுடைய
 வ்ரதாநுஷ்டானத்தினால் ஸந்தோஷம் அடைந்த நான்
 இவ்விஷயத்தில் ஏதேனும் ஒரு உபாயத்தை ஆலோசிக்க
 வேண்டும். ஏனென்றால், என்னைக் குறித்துச் செய்த ஆரா
 தனம் வீணாவதற்குரியதன்று. செய்தவர்களின் ஸ்ரத்
 தைக்குரியபடி அவரவர்கள் விரும்பும்பலன்களைக் கொடுத்
 தே தீரவேண்டும். நீ உன் பிள்ளைகளின் பாதுகாப்பை
 விரும்பிப் பயோவ்ரதத்தினால் என்னை நன்றாகப் பூஜித்
 தனை; நன்றாகத் துகித்தனை. ஆகையால் நான் உன்
 விருப்பத்தை சிறைவேற்றியே தீரவேண்டும். மற்றும்,
 நான் கர்யபருடைய தவத்திற்குப் பலன் கொடுக்க
 வேண்டியவனா யிருக்கிறேன். இரண்டுக்கும் பொருந்
 துமாறு நான் என்னுடைய அம்சத்தினால் உனக்குப்
 பிள்ளையாகப் பிறந்து உன் பிள்ளைகளைப் பாதுகாக்கி
 றேன். மங்கள் ஸ்வபாவமுடையவளே! ஆகையால் நீ
 உன் பர்த்தாவும் பாபமற்றவருமான கர்யப ப்ராஜாபதி
 யை அனுஸரிப்பாயாக. பர்த்தாவின் மூலமாக நீ திவ்ய
 உருவங்கொண்ட என்னைக் கர்ப்பத்தில் தரிப்பாய். நான்
 சொன்ன இந்தத்தேவரஹஸ்யத்தை நீ வருந்தியும் பிறர்க்
 குச் சொல்லலாகாது. தேவி! தேவரஹஸ்யங்களெல்
 லாம் நன்றாக மறைத்து வைத்துக்கொண்டிருந்தால்
 தான் பயன் பெறும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பகவான் இவ்வளவு மாத்
 தமே மொழிந்து அவ்விடத்திலேயே அந்தர்த்தானம்
 அடைந்தான். அதிதியும் துர்லபமான பகவானுடைய
 அவதாரம் தன்னிடத்தில் நேரப்பெற்றுத் தன் ப்ரயோ
 ஜனம் கைகூடினதாகப் பாவித்து ஸ்ரத்தை யமைந்த
 மேலான பக்தியுடன் பர்த்தாவை அனுஸரித்திருந்தாள்.

வீணுகாத ஞானக்கண்னுடைய அந்தக் கர்யபப்ராஜாபதியும் அவ்வதிதி தன்னை அனுஸரிப்பதன் காரணத்தையும் பகவானுடைய அம்சம் தன்னிடத்தில் ஆவேசித்திருப்பதையும் யோக த்ருஷ்டியினால் அறிந்தார். மன்னவனே! காற்று எல்லா இடங்களிலும் துல்யமாகவே வீசிக் கொண்டிருப்பினும் மரங்களின் கிளைகளில் வீசும்பொழுது ஒன்றோடொன்று உறையும்படி செய்து காட்டுத்தீயைக் கிளப்புவதுபோல, அந்தக் கர்யபர் தான் பின்னேகளிடத்தில் ஸமமாயிருப்பவராயினும் தவமஹிமையால் நெடுநாளாய் ஸம்பாதித்திருப்பதும் தைத்யர்களை அழிப்பதுமாகிய வீர்யத்தை மனவிருப்பத்துடன் அதிதியிடத்தில் ஆதானம்செய்தார். அப்பால் ப்ராஹ்மதேவன், அதிதியின் கர்ப்பத்தில் ஆதிதேவனாகிய பரமபுருஷன் ப்ரவேசித்திருப்பதை அறிந்து அருகாமையில் வந்து ப்ராஹ்மமென்று கூறப்படுகிற அப்பகவானுடைய அஸாதாரணமான குணங்களை வெளியிடுகிற நாமங்களால் ஸ்தோத்ரம் செய்தான்.

ப்ராஹ்மதேவன் சொல்லுகிறான்:—பகவானே! மேன்மையுடையவர்களால் பாடப்பெற்றவனே! நீ எல்லாரிலும் மேன்மையுற்றிருப்பாயாக, நீ அதிதிக்குப் புதல்வனாகப் பிறந்து மூன்று அடிகளால் உலகங்களை யெல்லாம் அளக்கப் போகின்றனை. அதனால் நீ உருக்ரமெனன்று பெயர் பெறப் போகின்றனை. உனக்கு நமஸ்காரம். ப்ராஹ்மணர்களுக்கு அனுகூலர்களாகி அவர்களுக்கு ஹிதம் செய்யுந்தன்மையுள்ளவர்களுக்கு நீ ப்ரபுவாயிருப்பவன். நீ இயற்கையாகவே ப்ராஹ்மணர்களின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுத்து அதனால் மனக்களிப்புற்றுப் பேரொளியுடன் ப்ரகாசிப்பவன். உனக்கு நமஸ்காரம். ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கு வேண்டிய ரஜஸ் ஸத்வ தமோ

குணங்களை நீ நியமித்துக்கொண்டிருக்கின்றனை. உனக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். இந்த அதிதியே முன்ஜன்மத்தில் ப்ருஸ்னியென்னும் பெயர் பூண்டு பிறந்திருந்தாள். அப்பொழுது நீ அவளுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தனை. அத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம். வேதங்கள் உன்னிடத்தினின்றே வெளியாயின. உன்னையே அவை முழுவதும் கூறுகின்றன. ஆகையால் அவ்வேதங்களுக்குக் கர்ப்பம் போன்றிருக்கின்றனை. நீயே உலகங்களை யெல்லாம் படைக்கின்றனை. மூன்று லோகங்களும் உன் நாபியில் இருக்கின்றன. நீ மூன்று லோகங்களுக்கும் அப்புறத்திலிருக்கின்ற பரமபதத்தில் வாஸம் செய்பவன். நீ ஜீவாத்மாக்களுக்குள் அந்தர்யாமியாய்ப் புகுந்திருக்கின்றனை. நீ எங்கும் நிறைந்திருப்பவன். உனக்கு நமஸ்காரம். இந்தப் ப்ரபஞ்சத்தின் ஆதி நடு அந்தங்களுக்கு நீயே காரணன். உன்னையே அளவிறந்த சக்திகளையுடைய பரம புருஷனென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆழமுள்ள ப்ரவாஹம் தன்னிடத்தில் விழுந்த த்ருணம் முதலியவற்றை அடித்துக் கொண்டு போவதுபோல, நீயே காலத்தைச் சரீரமாக வுடையவனாகி உலகங்களை யெல்லாம் தூண்டுகின்றனை; ப்ரஜைகளையும் ப்ரஜாபதிகளையும் மற்றுமுள்ள ஜங்கமஸ்தாவரங்களையும் நீயே படைத்துப் பாதுகாக்கின்றனை. இத்தகைய நீ ஜீவனைப்போல் கர்மத்தினால் ஜன்மாதிகளைப் பெறுபவனல்லே. ப்ரஜைகளின் க்ஷேமத்திற்காகவே நீ உன் ஸங்கல்பத்தினால் அவதரிக்கின்றனை. தேவனே! ஜலப்ரவாஹத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு முழுகிறவனுக்கு ஓடம்போல, ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் நழுவி வருந்துகின்ற தேவதைகளுக்கு நீயே மேலான கதி. ஆகையால் அந்தத் தேவதைகளை முன் போலவே ஸ்வர்க்கத்தில் ஸ்தாபிப்பாயாக. பதினேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

 { பகவான் வாமனனாக அவதரித்துப்
 பலியின் யாக பூமிக்குப்போக அவன்
 பகவானே ஸத்கரித்தல் }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— இங்ஙனம் ப்ரஹ்மதேவ
 னால் துதிக்கப்பட்ட செயல்களும் ப்ரபாவங்களுமுடைய
 வனும் கர்மத் தினால் விளையும் மரணம் பிறவி இவை யற்ற
 வனும் மோகஷம் கொடுப்பவனுமாகிய பகவான் நான்கு
 புலங்கள் அமைந்து சங்கம் கதை தாமரைமலர் சக்ரம்
 இவை தரித்துப் பீதாம்பரம் உடுத்துத் தாமரையிதழ்
 போல் மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட கண்கள் விளங்
 கப்பெற்று அந்நிபிடத்தில் ஆவிர்ப்பனித்தான். அப்பரம
 புருஷன் கறுத்து சிர்மலனாகிக் காதுகளில் அணிந்த மகர
 குண்டலங்களின் சேரையால் ஒளிப்பெருக்குடன் திகழ்
 கின்ற முகரவிதழும் மார்பில் ஸ்ரீவத்ஸமேன்னும் கிரு
 மருவும் திகழ்கின்ற கைவளை தேர்வளை கிரீடம் அரை
 நாண்மலை முத்துமலை சிலம்பு தண்டை இவைகளும்
 திகழ்ப்பெற்றிருக்கான். வண்டினங்கள் மூலப்பெற்றதும்
 தனக்கு அஸாதாரணமாயி ருப்பதும் மிக்க அழகு பொ
 ருந்தியதுமாகிய வனமாலையால் விளக்க முற்ற ஸர்வஜ்ஞ
 னாகிய அப்பரமபுருஷன் கர்மபப்ரஜாபதியின் க்ருஹத்தி
 லுள்ள அந்தகாரதையெல்லாம் தன்னுடைய தேஹ
 கரந்தியால் போக்கிக் கொண்டு கழுத்தில் அணிந்த கௌ
 ஸ்துபமணி புடன் ப்ரகாசித்தான். அப்பொழுது திசை
 களும் ஜலங்களும் ப்ராணிகளின் மனங்களும் தெளிந்தன.
 ப்ரஜைகள் ஸந்தேதாஷம் அடைந்தன. வர்ஷருது முதலிய
 ருதுக்கள் தத்தம் குணங்கள் அமைந்திருந்தன. த்யுலோ
 கம் அந்தரிக்ஷலோகம் பூலோகம் ஆகிய மூன்றுலோகங்
 களும் தேவதைகளும் அக்னிஜ்வாலைகளும் பசுக்களும்

ப்ராஹ்மணர்களும் பர்வதங்களும் ஸந்தோஷம் அடைந்தன. பாத்ரபதமாஸத்தின் சுகல்பக்ஷத்தில் த்வாதசியினன்று ஸ்ரவண நக்ஷத்ரத்தில் அபிஜிததென்கிற முஹூர்த்தத்தில் ஸர்வேஸ்வரன் அதிதியிடத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தான். அஸ்வினி முதலிய ஸமஸ்தநக்ஷத்ரங்களும் குருசுக்ரன் முதலிய க்ரஹங்களும் அந்தப் பகவானுடைய ஜன்மத்தை மேன்மை பெறும்படி செய்தன. அந்த த்வாதசியினன்று பகலில் பகவான் ஆவிர்ப்பவிக் கும்பே முது ஸூர்யன் ஆகாயத்தின் இடையில் வந்திருந்தான் என்று பகவான் அவதரித்தானென்று சொல்லுகிறார்களோ அந்த த்வாதசிதி விஜயையென்று கூறப்படுகின்றது. அப்பொழுது சங்கம் துந்தாரிபருதங்கம் பணவம் ஆனகம் முதலிய பல வாத்யங்கள் முழங்கின. நானாவிதமான வாத்யங்களின் த்வணிகள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து பெருங்கோஷம் உண்டாயிற்று. அப்ஸரமடைந்தையர்கள் மனக்களிப்புற்று ஆடினார்கள். சிறப்புடைய கந்தவர்கள் பாடினார்கள், முனிவர்களும் தேவர்களும் மனுக்களும் பித்ருக்களும் அக்னிகளும் ஸித்தர் விதயாதார் கிப்புருஷர் கினரம் சாரணர் யக்ஷர் நாக்ஷஸ்ர ஸுபர்ணர் நாகர் ஆகிய இவர்களும் கூட்டங்கூட்டமாயிருந்து ஸந்தோத்ரம் செய்தார்கள். உபதேவதைகள் ஆடல் பாடல்களைச் செய்து அந்தப் பரமனைப் புகழ்ந்தார்கள். ஆதித்யர்கள் அந்த ஆஸ்ரமம் முழுவதும் புஷ்பங்களால் இறைத்தார்கள். அதிதி அங்ஙனம் தன் கர்ப்பத்தினின்று உண்டான் அனதப் பரமபுருஷனைக் கண்டு வியப்புற்று ஸந்தோஷம் அடைந்தான். தன்னுடைய ஆச்சர்யமான சக்தியோகத்தினால் திவ்யமங்களவிக்ரஹம் கொண்டிருக்கிற பகவானைக் கண்டு ப்ராஹ்மதேவனும் வியப்புற்று 'ஜய விஜயீபவ' என்றான். கௌஸ்துபம் முதலிய ஆபரணங்களோடும்

சங்கு சக்கரம் முதலிய ஆயுதங்களோடும் கூடின எந்த உருவம் தனக்கு அஸாதாரணமாய்த் திகழ்கின்றதோ, ப்ரக்ருதி புருஷர்களைச் சரீரமாகவுடைய அந்தப் பகவான் எந்த வருவத்தை நித்யவிபூதி முதலிய இடங்களில் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறானோ, அப்படிப்பட்ட உருவத்துடனே தோன்றின அப்பரமன் தாய் தந்தைகள் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கையில், கூத்தாடி ஒரு வேஷத்தைக் களைந்து மற்றொரு வேஷம்பூண்டு வருவதுபோல, அவ்வருவத்தை மறைத்து வாமன வடிவாய்த் தோன்றினான். வாமன ரூபியான அந்தப் பகவானைக் கண்டு மஹர்ஷிகள் ஸந்தோஷம் அடைந்து கர்யபப்ரஜாபதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஜாதகர்மம் முதலிய கர்யங்களை நடத்தினார்கள். அந்த வாமனனுக்கு உபநயன ஸம்ஸ்காரம் நடக்கையில் ஸூர்யன் ஸாவித்ரியை உபதேசித்தான். லோகநாதனும் அழிவற்றவனுமாகிய அந்த வாமனனுக்கு ப்ருஹஸ்பதி¹ ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தையும், கர்யபர் மேகலையையும், பூமி தேவி க்ருஷ்ணாஜினத்தையும், வனங்களுக்குப் ப்ரபுவாகிய சந்த்ரன் தண்டத்தையும், தாய் கௌபீனம் வஸ்தாரம் இவைகளையும், த்யுதேவதை குடையையும், வேதகர்ப்பர் கமண்டலுவையும், ஸப்தர்ஷிகள் குசங்களையும், ஸரஸ்வதி அக்ஷமாலையையும் கொடுத்தார்கள். இங்ஙனம் உபநயனம் செய்யப்பெற்ற வாமனனுக்குக் குபேரன் பிஷாபாத்ரம் கொடுத்தான். பதிவ்ரதையும் மஹானுபாவையும் உமை அம்பிகையென்று பெயர்பெற்றவளுமாகிய பார்வதி தானே நேரில் வந்து பிஷை கொடுத்தாள். இங்ஙனம் வெகுமதிக்கப்பெற்றவனும் மேன்மைக்கிடமுள்ளவனுமாகிய ப்ரஹ்மசாரி வாமனன் ப்ரஹ்ம தேஜஸ்ஸினால் ப்ரஹ்மரிஷிகள் கீறைந்த அந்த ஸபையை மிகவும்

விளங்கச் செய்தான். ஸமர்த்தராகிய கர்யபர் ஜ்வலித்
 துக் கொண்டிருக்கிற உபநயனாக்னியை நுஜுவாக்கிப்
 பரிஸ்தரணம் இட்டு நன்கு பூஜித்து ஸமித்துக்களால்
 ஹோமம் செய்தார். பிறகு மஹானுபாவனாகிய அவ்வா
 மனன், பலிசக்ரவர்த்தி ப்ருகுவம்சத்தவர்களைக்கொண்டு
 அஸ்வமேத யாகங்கள் செய்கிறுனென்றும், பிறரால் எதிர்
 க்க முடியாமல் மஹாபலிஷ்டனாயிருக்கிறுனென்றும் கேள்
 விப்பட்டு எல்லாப் பலங்களும் சிறைந்து பாரத்தினால் பூமி
 யை அடிக்கடி வணங்கச் செய்துகொண்டு அவ்விடம்
 சென்றான். நர்மதா நதியின் வடகரையில் ப்ருகுவத்ஸ
 மென்னும் க்ஷேத்ரத்தில் யாகங்களிற் சிறந்த அஸ்வமேத
 யாகத்தை நடத்துகின்ற பலியின் ருத்விக்குகள், அருகா
 மையில் உதித்த ஸூர்யன் போல் வருகின்ற வாமன பக்
 வானைத் தூரத்திலேயே கண்டார்கள். மன்னவனே!
 யஜமானனும் ருத்விக்குகளும் ஸபையிலுள்ள மற்றவர்க
 ளும் வாமனனுடைய தேஜஸ்ஸினால் ஒளி புறிக்கப் பெற்
 றவர்களாகி, 'ஸூர்யன் வருகிறானா? அல்லது அக்னி
 வருகிறானா? அல்லது ஸனத்குமாரர் யாகத்தைப் பார்க்க
 விரும்பி வருகிறாரா?' என்று பலவாறு ஸந்தேஹித்தார்
 கள். இங்ஙனம் அசார்யர்களாகிய ப்ருகுக்களும் சிஷ்ய
 னாகிய பலியும் ஸந்தேஹித்துக்கொண்டிருக்கையில், அந்த
 வாமனபகவான் தண்டத்தையும் குடையையும் ஜலம் நிறை
 ந்த கமண்டலுவையும் தரித்துக்கொண்டு அஸ்வமேத
 யாகம் நடக்கும் இடத்திற்குள் நுழைந்தான். முஞ்சப்
 புற்களால் பின்னிய மேகலையை அரையில் தரித்து உப
 ஶீதத்தின்மேல் க்ருஷ்ணாஜினத்தை உத்தரீயமாகப்
 போர்த்து ஜடைகளும் குடுமியும் அமைந்து மாயையினால்
 மாணிக்கூற்றொருவங்கொண்ட பகவான் யஜ்ஞபூமியில்
 நுழைந்துவரக் கண்டு யஜமானனாகிய பலியும் யாகம் செய்

விக்கிற ப்ருகுக்களும் அக்னிகளுடன் அந்தப் பகவானுடைய தேஜஸ்ஸினால் ஒளி மழுங்கப்பெற்று எழுந்து அவனை ஸத்கரித்தார்கள். யஜமானனாகிய பவி, உருவத்திற்குத் தகுந்த அவயவங்கள் அமையப்பெற்றவனும் மனத்திற்கினியனும் ஆயிரங்கண்கள் கொண்டு காணத்தகுந்தவனுமாகிய வாமரூபியான பகவானைக் கண்டு அவனுக்கு ஆஸனம் கொண்டு வந்தான். அப்பால் பவி அவ்வாமனை நல்வரவாவென்று விசாரித்து அவனுடைய பாதங்களை அலம்பிப் பற்றற்ற யோகிகளின் மனத்தில் விளையாடுபவனாகிய அந்தப் பகவானை ஆராதித்தான். தன்னுடைய தர்மத்தை அறிந்த பவி கலிதோஷங்களை யெல்லாம் போக்குந் திறமையுள்ளதும் மிக்க மங்களமுமாகிய அந்தப் பகவானுடைய பாதாபவிந்தங்களின் பாக்ஷாளன ஜலத்தைத் தன் தலையில் தரித்தான். தேவர்களுக்கும் தேவனாகிய ப்ரஹ்மதேவனும் சந்த்ரமௌலியாகிய ருத்ரனும் பெரிய பக்தியுடன் அவனுடைய பாதங்களை அலம்பிப் பெருகின ஜலமாகிய கங்கையைச் சிரஸாவஹித்தார்கள். ஆகையால் தேவதேவர்களாலும் தலைமேல் தாங்கி வெகுமதிக்கத் தகுந்த அந்தப் பகவானுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைப் பவி சிரத்தில் தரித்தது ஒரு பெருமையன்று. பவி இங்ஙனம் பூஜித்து அவனைக் குறித்து மேல் வருமாறு கூறினான்.

பவி சொல்லுகிறான்:—ப்ரஹ்மணே ! உனக்கு நல்வரவா ? உனக்கு நமஸ்காரம். உனக்கு நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் ? உன் ப்ருத்யர்களாகிய எங்களைக் கொண்டு உன் கார்யத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வாயாக. சிறந்த உருவமுடைய உன்னைக் கண்டால் ப்ரஹ்மர்ஷிகளின் தவமே இங்ஙனம் ப்ரத்யக்ஷமாக ஒரு வடிவங்கொண்டு வந்ததோ என்று தோற்றுகிறது. மஹானுபாவனாகிய நீ எங்

கள் க்ருஹம் தேடி வந்தனையாகையால் எங்கள் பித்ருக்
கள் த்ருப்தி அடைந்தார்கள். குலமும் பரிசுத்தமா
யிற்று. இந்த யாகமும் விதிப்படி அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
தாயிற்று. இப்பொழுது என்னுடைய அக்னிகளும் விதி
யின்படி கன்கு ஹோமம் செய்யப்பெற்றன. ப்ராஹ்மண
குமாரனே! உன் பாதங்களை அலம்பின ஜலத்தினால் பா
பங்களெல்லாம் தொலையப்பெற்ற என்னுடையதாகிய இப்
பூமியும் சிறியவைகளான. உன்னடிகளால் பரிசுத்தமா
யிற்று. ப்ராஹ்மண குமாரனே! நீ ஏதோ ஒன்றை யா
சிக்க வந்தவன்போலத் தோற்றுகின்றனை. மாணீ! ஆகை
யால் பசு ஸுவர்ணம் எல்லாக்குணங்களும் அமைந்த
வீடு அறுசுவையும் அமைந்த அன்னம் கன்னிகை செல்
வப் பெருக்குடைய க்ராமங்கள் குதிரைகள் யானைகள்
மேலான ரதங்கள் ஆகிய இவற்றுள் நீ எதை விரும்பு
கின்றனையோ அதை என்னிடத்தினின்று பெற்றுக்கொள்
வாயாக. பூஜிக்கத்தகுந்தவர்களில் சிறந்தவனே! மற்றும்
நீ எதை விரும்புகின்றனையோ அதையெல்லாம் நான்
கொடுக்க ஸித்தமாயிருக்கின்றேன். வேண்டிப் பெற்றுக்
கொள்வாயாக. பதினெட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●— { பகவான் மூன்றடி பூமி வேண்டதலும், பலி } —●—●—●—
கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளச் சுகரன்
வேண்டாமென்று தடைசெய்தலும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இவ்வாறு தர்மம் அமை
ந்து உண்மையும் மதுரமுமாக மொழிந்த பலி சுகரவர்த்தி
யின் வசனத்தைக் கேட்டுப் பகவான் ஸந்தோஷம் அடை
ந்து அவனைப் புகழ்ந்து இதை மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—ஓ மன்னவனே! உன் வசனம் உண்மையும் ப்ரியமுமாயிருக்கின்றது. மற்றும், இது உன் குலத்தின் பெருமைக்குப் பொருந்தித் தர்மம் அமைந்து புகழையும் விளைக்கவற்றாயிருக்கின்றது. நீ பா லோகஸாதனமான தர்மத்தின் நிர்ணயத்திற்காக உன் பாட்டனும் உன் குலத்தில் வயது முதிர்ந்தவனும் மிக்க சாக்தனுமாகிய ப்ரஹ்லாதனையே ப்ரமாணமாகக் கொண் டிருக்கின்றனை. ப்ரஹ்லாதனுடைய ஆசாரத்தினாலேயே அவனுடைய வம்சத்தில் பிறந்த உன்னுடைய ஆசாரமும் நன்றாயிருக்குமென்று தெரிகின்றது. இந்த உன் வம்சத் தில் யாசிக்கும் ப்ரஹ்மனனுக்கு இல்லையென்றுசொல்லு கிற நிஸ்ஸத்வனாவது கொடுக்கிறேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்து கொடாதிருக்கிற க்ருபணனாவது இது வரையில் பிறந்ததும் இல்லை. இனி பிறக்கப்போகிறதும் இல்லை. இப் பொழுது பிறந்திருக்கிறுனென்பதும் இல்லை. மன்னவனே! தானம் செய்யவேண்டிய காலத்தில் யாசகன் கேட்டபின்பு கொடுக்கிறவனும் யுத்தத்தில் பின் வாங்குகிறவனும் ஸ்வ தந்த்ர மில்லாதவர்களும் இந்த வம்சத்தில் மூன்று தலை முறையாகக் கிடையாது. ஆகாயத்தில் சந்த்ரன்போல், இந்த வம்சத்தில் ப்ரஹ்லாதன் மிக்க புகழுடன் ப்ரகாகித் துக் கொண்டிருக்கிறுனல்லவா? இந்த வம்சத்தில் பிறந்த ஹிரண்யாக்ஷன் தானொருவனே கதையை ஆயுதமாகக் கொண்டு திக்விஜயத்திற்காக இந்தப் பூமி யெல்லாம் திரிந்தும் தன்னோடெதிர்த்துச் சண்டை செய்யும் வீரன் எனும் கிடைக்கப்பெறவில்லை. மஹாஜலத்தில் பூமியை மேலுக்கெடுப்பதற்காக வராஹ உருவங்கொண்ட மஹா விஷ்ணு அவனை மிகவும் பரயாஸப்பட்டுக் கொண்டு தான் ஜயித்ததாக நினைத்தான். ஆகையால் அந்த ஹிரண்யாக்ஷனுடைய வீர்யம் அளவற்றதென்று அறிவாயாக. இங்

னனம் இந்த வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள் யுத்தவீரர்களாகி
 ப்ராணாபத்திலும் பின் வாங்கமாட்டார்கள். அந்த ஹிர
 ண்யாக்ஷனுடைய வதத்தைக் கேட்டு அவனுடைய ப்ரா
 தாவாகிய ஹிரண்யகசிபு முன்பு கோபாவேசம் கொண்டு
 தன் ப்ராதாவைக் கொன்ற விஷ்ணுவை வதிக்கும் பொ
 ருட்டு அவ்விஷ்ணுவின் ஸ்தர்னத்திற்குச் சென்றான்.
 அம்மஹாவிஷ்ணுவும் சூலத்தைக் கையிலேந்தி ம்ருத்யு
 வைப்போல் வருகின்ற அந்த ஹிரண்யகசிபுவைக் கண்டு
 இவனை வெல்ல முடியாதென்று நினைத்து மாயாவிகளில்
 சிறந்தவனும் அந்தந்த ஸமயங்களுக்குத் தகுந்த ப்ரயோ
 ஜனங்களை அறிந்தவனுமாகிய அவ்விஷ்ணு 'நான் எங்
 கெங்குப் போகிறேனோ அங்கங்கெல்லாம் இந்த ஹிரண்ய
 கசிபு ப்ராணிகளுக்கு ம்ருத்யுவைப்போன்று வந்து நிற்
 கின்றான். ஆகையால் இப்பொழுது வெளியில் புலப்படு
 கிற நான் இவனுடைய ஹ்ருதயத்தில் ப்ரவேசிக்கிறேன்'
 என்று சிந்தித்தான். அஸுரஸ்ரேஷ்டனே! அவ்விஷ்ணு
 இங்ஙனம் நிச்சயித்துக்கொண்டு அதற்காக அங்கு ஸஞ்
 சரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஹிரண்யகசிபுவின் சரீரத்தில்
 ப்ரவேசித்தான். அதிலும் ஹ்ருதயத்தில் ப்ரவேசித்தால்
 நம்மை இவன் தெரிந்துகொள்வானென்று நிச்சயித்து
 அவனுடைய மூச்சுக்காற்றில் மறைந்து ஸஞ்ஜீவ சரீர
 முடையவனாகி மனநடுக்கமுற்று மூக்குரந்தரத்தில் உள்
 ளும் புறமும் உலரவிக்கொண்டிருக்கிற காற்றோடு காற்றா
 யிருந்தான். அப்பால் தைத்யராஜனாகிய அந்த ஹிரண்ய
 கசிபு சூன்யமாயிருக்கிற அந்தப் பகவானுடைய க்ருஹம்
 முழுவதும் தேடியும் அவனைக் காணாமல் கோபித்து நான்
 ஜயித்தேனென்று ஸம்ஹநாதம் செய்தான். மீளவும் அவ்
 வீரன் பூமியிலும் ஸ்வர்க்கத்திலும் திசைகளிலும் அந்த
 ரிஷித்தினும் அதலம் முதலிய விவரங்களிலும் ஸமுத்

ரங்களிலும் விஷ்ணுவைத் தேடியும் காணவில்லை. இங்ஙனம் காணப்பெறாத அவ்வஸுரராஜன் 'உலகமெல்லாம் தேடினேன். என் ப்ராதாவைக் கொன்றவன் எங்கும் புலப்படவில்லை. எங்குப் போனவர் மீண்டு வருகிறதில்லையோ, அவ்விடத்திற்கே அவன் போனான். மரணம் அடைந்தான். இது நிச்சயம். இவ்வுலகத்தில் ப்ராணிகளுக்கு ஒருவர்க் கொருவர் த்வேஷம் உண்டாயிருக்குமாயின், அது மரணம் வரையில் தொடர்ந்துவருமேயன்றி அதற்கு மேல் தொடராது. ஏனென்றால், கோபம் தேஹத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அறியாமையால் உண்டாகின்றது. தேஹாத்மாபிமானத்தினால் வெளியாகின்றது. தேஹம் தொலைந்த பின்பு கோபமும் தொலைந்து போகின்றது. ஆகையால் அதை உபேக்ஷிக்கவேண்டுமேயன்றி இனித் தொடரலாகாது' என்று அவன் நிச்சயித்துக் கோபத்தை மாற்றிக்கொண்டிருந்தான். ப்ராஹ்மாதனுடைய பிள்ளையும் உன் தந்தையுமாகிய விரோசனன் தந்தைபாட்டன்மார்களுடைய நடத்தையை அறிந்து ப்ராஹ்மணர்களிடத்தில் ப்ரீதியுடையவனாயிருந்தான். அவன் ப்ராஹ்மணவேஷம் தரித்து யாசகர்களாய் வந்த தேவதைகளுக்குத் தன் ஆயுஸ்ஸை மனவிருப்பத்துடன் கொடுத்தான். நீ, க்ருஹஸ்தர்களான ப்ருகுக்கள் முதலிய ப்ராஹ்மணர்களும் உன் குலத்தில் பிறந்த பெரியோர்களான விரோசனன் முதலியவர்களும் பெரும்புகழுடையவர்களும் சூரர்களுமான மற்றவர்களும் அனுஷ்டித்து வந்த தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கின்றனை. தைத்யஸ்ரேஷ்டனே! அப்படிப்பட்ட வம்சத்தில் பிறந்து தர்மிஷ்டனுமாகிய உன்னிடத்தில் நான் என்காலால் அளக்கப்பட்ட மூன்றடியளவுள்ள சிறிது பூமியை வேண்டுகிறேன். நீ விரும்பின

1824. வாமனபகவான், பலியின் யாகபூமியில்
சென்று மூன்றடி பூமி வேண்டதல்

வரங்களைக் கொடுப்பவர்களில் சிறந்தவன். ஆகையால் உனக்கு இது ஒரு பொருளன்று. ராஜனே! நீ உலகங்களுக் கெல்லாம் ப்ரபுவாயிருக்கின்றனை. மற்றும் தாராளமாய்க் கொடுக்குந் தன்மையும் அமையப்பெற்றிருக்கின்றனை. ஆயினும் உன்னிடத்தினின்று நான் இவ்வளவுமாத்ரமே விரும்புகிறேனன்றி, மற்றொன்றும் விரும்பவில்லை. புண்யபாபங்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்த அறிஞன் தனக்கு எவ்வளவு பொருள் வேண்டுமோ அவ்வளவுமாத்ரமே விரும்புவானாயின் அவன் அதனால் பாபத்தை அடையமாட்டான். அதற்குமேல் விரும்புவானாயின், பாபிஷ்டனாவான்.

பலி சொல்லுகிறான்:—ஓ ப்ராஹ்மண குமாரனே! உன் வார்த்தைகள் வருத்தர்களாலும் புகழத் தகுந்தவைகளாயிருக்கின்றன. ஆயினும் நீ பாலனாயிருக்கின்றனை. உன் புத்தி ஒன்றுமறியாத மூடர்களின் புத்தியைப்போன்றிருக்கின்றது. ஆகையால் உன் ப்ரயோஜனத்தை நீ உள்ளபடி அறியமாட்டாதிருக்கின்றனை. உலகங்களுக்கெல்லாம் தனியாளனாகிய என்னைப் பெரியோர்களும் புகழும்படியான வார்த்தைகளால் அருள் புரிவித்து மிகவும் சிறியதான உன் பாதத்தினால் மூன்றடியளவுள்ள பூமியை வேண்டுகின்றனை. ஜம்பூத்வீபம் முதலிய த்வீபத்தையுங்கொடுக்கவல்ல என் பெருமையை அறியாமல் இங்ஙனம் வேண்டுகின்றனையாகையால் நீ மூடபுத்தியனென்று தோற்றுகிறது. என்னிடம் வந்து யாசித்த புருஷன் மீளவும் மற்றொருவனிடம் ஒன்று யாசிக்க உரியவனல்லன். ஓ மாணியே! ஆகையால் உன்னிஷ்டப்படி பெரிய ஜீவனத்தை விளைக்கும்படியான பூமியை என்னிடத்தினின்று பெற்றுக்கொள்வாயாக.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—மன்னவனே! மூன்று லோகங்களிலும் எவ்வளவு தேசங்கள் இருக்கின்றனவோ, அவை யெல்லாவற்றையும் பெற்றுக்கொள்ளினும், அவையும் இந்தரியங்களை வெல்லமுடியாமுடர்களை நிரம்பி நவர்களாகச்செய்ய வல்லவையாகமாட்டா. மூன்று அடிகளால் ஸந்தோஷப்படாத மனிதன் ஒன்பது கண்டங்கள் அமைந்த ஜம்பூத்வீபத்தைப் பெற்றபின்பும், சிறப்புடையவைகளான ஏழு த்வீபங்களும் வேண்டுமென்னும் விருப்பம் உண்டாகப்பெற்று அவ்வளவில் த்ருப்தி அடைய மாட்டான். ப்ருது கயன் முதலிய மன்னவர்கள் ஏழு த்வீபங்களுக்குப் ப்ரபுக்களாயிருந்தும் அர்த்தகாமங்களில் மேன்மேலும் ஆசை உண்டாகப்பெற்று அவ்வாசைக்கு முடிவு நேரப் பெறாமலே யிருந்தார்களென்று எங்களுக்குக் கேள்வி. தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்ததைக் கொண்டு ஸந்தோஷமுற்றிருப்பவன் ஸுகமாயிருப்பான். இந்தரியங்களை வெல்லமுடியாமையால் கிடைத்ததைக் கொண்டு ஸந்தோஷம் அடையாமல் மேன்மேலும் விரும்புகிறவன் மூன்று லோகங்களைப் பெற்றாலும் ஸுகமாயிருக்கமாட்டான். அர்த்தகாமங்களில் தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்ததைக் கொண்டு த்ருப்தி அடையாதிருப்பானாயின், அந்த அக்ருப்தி அவனுக்கு மேன்மேலும் ஸம்ஸாரபந்தத்திற்கு ஹேதுவாம். தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்ததைக் கொண்டு த்ருப்தி அடைந்திருப்பானாயின், அது மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவாம். இங்ஙனம் பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ப்ராஹ்மணன். தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்ததைக் கொண்டு த்ருப்தி அடைந்திருப்பானாயின், அவனுக்குத் தேஜஸ்ஸு வளர்ந்துவரும். அங்ஙனம் த்ருப்தி அடையாமல் மேன்மேலும் ஆசைப்படுவானாயின், ஜலத்தினால் அக்னி அணைவதுபோல

அவனுக்கு உள்ள தேஜஸ்ஸும் நசித்துப்போம். வரங் கொடுப்பவர்களில் சிறந்தவனே! ஆகையால் மூன்று அடியளவுள்ள பூமியையே நான் வேண்டுகிறேன். நான் இவ்வளவில் ப்ரயோஜனம் கைகூடப்பெறுகிறேன். எந்த வஸ்துவும் தன் ப்ரயோஜனத்திற்குப் போதுமானவளவா யிருந்தால் தான் ஸுகத்தைக் கொடுக்கும்; அதிகமா யிருந்தால் துக்கத்திற்கிடமாம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட பவி சிரித்துக்கொண்டே ‘ஆனால் உனக்கு இஷ்டமான வளவு பெற்றுக்கொள்வாயாக’ என்று மொழிந்து வாமன னுக்குப் பூமியைக் கொடுக்க ஜலபாத்ரத்தை எடுத்தான். அப்பொழுது வாமனனுக்குப் பூமியைக் கொடுக்க முயன் றிருக்கிற சிஷ்யனாகிய அஸுர ப்ரேஷ்டனைக் கண்டு விஷ்ணுவின் அபிப்ராயத்தை அறிந்த சுகரன் மூன்று காலங்களையும் அறிந்தவர்களில் சிறந்தவனாகையால் இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

சுகரன் சொல்லுகிறான்:—விரோசனீபுத்ரனே! இவ் வாமனன் ஷாட்குண்ய பூர்ணனும் அழிவற்றவனுமாகிய ஒன்றான விஷ்ணுவே. தேவதைகளின் கார்யத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு அவ் விஷ்ணுவே கர்யபரிடத் தினின்று இங்ஙனம் வாமனனாய் அவதரித்தான். இவன் மூன்றடிகளென்னும் வ்யாஜத்தினால் மூன்று லோகங்களை யும் வாங்கித் தேவதைகளுக்குக் கொடுக்கப்போகிறான். இத்தகையனாகிய இவ்வாமனனுக்கு நீ உனக்கு வரப் போகிற கெடுதியை அறியாமல் மூன்றடி பூமி கொடுக்கி றேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தனை. இது எனக்கு யுக்த மாய்த் தோற்றவில்லை. இதனால் தைத்யர்களுக்குப் பெரிய அநீதி வந்துவிட்டது. மாயையினால் ப்ரஹ்மசாரியின் உரு வந் தரித்திருக்கிற இவ்வாமனன் உன்னுடைய ஸ்தானம்

ஐஸ்வர்யம் ஸம்பத்துதேஜஸ்ஸு என்கும் நிறைந்திருகின்ற
புகழ் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் உன்னிடத்தினின்று
பிடுங்கி இந்த்ரனுக்குக் கொடுக்கப்போகிறான். இவன்
விஸ்வரூபனாகி மூன்றடி-களால் மூன்றுலோகங்களையும்
அளக்கப்போகிறான். அளந்துகொண்டு போகட்டுமே
யென்கிறாயோ? மூடா! ஸொத்தையெல்லாம் விஷ்ணுவுக்
குக் கொடுத்துவிட்டு நீ எப்படி இருக்கப்போகிறாய்?
ஆயினும் ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றவேண்டுமே யென்
கிறாயோ? ஓரடியினால் பூமியையும் மற்றோரடியினால் த்யு
லோகத்தையும் அளந்து பெரிய சரீரத்தினால் அந்த
நிஷைத்தையெல்லாம் வ்யாபிக்கப்போகிற இந்தப் பகவா
னுடைய மூன்றாவது அடிக்கு என்ன கதி; மூன்றாவது
அடிக்கு இடமில்லாமையால் நீ கொடுத்தும் உன் ப்ரதிஜ்
ஞை நிறைவேறுதா. ப்ரதிஜ்ஞை செய்ததைக் கொடுக்க
முடியாத உனக்கு நரகமே கதியென்று எனக்குத் தோற்று
கிறது. ஆயினும் ஸொத்தையெல்லாம் கொடுத்ததனால்
எனக்குக் கீர்த்தி உண்டாகுமென்கிறாயோ? எந்த தானத்
தினால் தன்னுடைய ஜீவனமே அழிந்துபோகுமோ, அப்
படிப்பட்ட தானத்தைப் பொரியோர்கள் புகழமாட்டார்
கள். ஜீவனமுடைய புருஷன் செய்யும் தானம் யஜ்ஞம்
தவம் மற்றுமுள்ள நற்செயல் இவையெல்லாம் தர்மாத்
களுக்கு ஹேதுவாமேயன்றி, ஜீவனமில்லாதவன் செய்கிற
தானாதிகளெல்லாம் தர்மாதிகளுக்கு ஹேதுவாகமாட்டா.
அறிஞனே! ஆகையால் பணத்தை, தர்மம் யசஸ்ஸு
அர்த்தம் காமம் பந்துக்கள் ஆகிய ஐந்து ப்ரயோஜனங்
களையும் குறித்து ஐந்து வகையாகப் பிரித்து உபயோகப்
படுத்தும் புருஷனே இஹலோகத்திலும் பரலோகத்தி
லும் ஸந்தோஷமுற்றிருப்பான். ஆனால் ப்ரதிஜ்ஞை
செய்த பின்பு இல்லையென்று எங்ஙனம் பொய்சொல்வே

னென்று சங்கிப்பாயாயின், இன்னது பொய்யென்றும்
 இன்னது மெய்யென்றும் பஹ்வருசர்கள் ரிச்சயித்திருக்
 கிறார்கள். அஸூர ஸ்ரேஷ்டனே ! அதைச் சொல்லு
 கிறேன் ; கேள். ஆகட்டுமென்று அங்கீகாரத்துடன்
 சொல்லும் வார்த்தையே மெய்யாம். முதலே ஒப்புக்கொள்
 ளாமல் இல்லையென்று சொல்லும் வார்த்தையே பொய்
 யாம். தேஹமாகிற வருஷத்திற்கு அந்த மெய்யென்பது
 புஷ்பம் பலம் இவைகளைப் போன்றிருக்கு மென்று உணர
 வேண்டும். இங்ஙனம் ஸ்ருதி சொல்லுகின்றது. அந்தத்
 தேஹமாகிற வருஷம் ஜீவித்திராத பஷுத்தில் மெய்யா
 கிற புஷ்பபலங்கள் உண்டாகமாட்டா. தேஹமாகிற அந்த
 வருஷத்திற்குப் பொய்யே வேர்போன்றிருக்கும். பொய்
 யில்லாமல் ஜீவித்திருக்கமுடியாது. வேரைப் பிடுங்கின்
 வருஷம் உலர்ந்து சீக்ரத்தில் கீழேவிழுந்து போகின்றது.
 இங்ஙனமே பொய்யே பேசாதிருக்கும் தேஹம் உடனே
 உலர்ந்துபோம் ; ஜீவிக்கமாட்டாது. இவ்விஷயத்தில்
 ஸந்தேஹமில்லை. ஆகட்டுமென்று அங்கீகரித்து எல்
 லாவற்றையுங் கொடுக்கிறேனென்று ஒப்புக்கொண்டதற்
 குச் சிறிது கொடுக்கிறேனென்பது கருத்தாகவேண்
 டும். ஸொத்தையெல்லாம் கொடுப்பானாயின், ஜீவனமே
 இல்லாமற் போமாகையால் தேஹம் நசித்துக் கொடுக்
 கிறவனுக்கு ஆபத்து நேரிடும். ஆகையால் தானம்
 பயன் படாமற்போம். ஆகட்டுமென்று அங்கீகரித்த
 தற்கு எல்லாவற்றையும் கொடுக்கிறேனென்பதாகக் கரு
 த்து கொள்ளலாகாது. கொஞ்சம் கொடுக்கிறேனென்
 பது கருத்தென்று கொள்ளின் தான் கொடுக்கிறவன்
 மிகுவான். யாசகனுக்குத் தன் ஸொத்தையெல்லாம்
 கொடுக்கிறேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்வானாயின், எல்லா
 வற்றையும் கொடுத்துத் தான் ஜீவித்திருக்க வல்லனாகமாட்

KAHAMAHOPADHYAYA

DR. U. V. S. IYER LIBRARY

டான். ஆகையால் தன்ஜீவனத்தை அழித்துக்கொள்ளாமல் சிறிதுமாத்ரமே கொடுக்கவேண்டும். ஒன்றுமேயில்லையென்னும் வார்த்தை முழுப்பொய்யாம். அதனால் பிறனுடைய ஸொத்தையும் தான்ப்றித்துக்கொள்வான். ஆனால் அதை அம்ருதம்போல் ஸர்வகாலமும் உபயோகப்படுத்தலாமேயென்றால், அது கூடாது. ஒன்றுமேயில்லையென்று சொல்லுகிறவன் அபகீர்த்தியைப் பெறுவான். ஒன்றுமேயில்லையென்கிறவன் பிழைத்திருந்தும் செத்தவனைப்போன்றவன். ஆகையால் கொஞ்சம் கொடுக்கவேண்டும். ஸ்த்ரீகளை உத்ஸாஹப்படுத்துங் காலத்திலும் பரிஹாஸத்திலும் விவாஹத்திலும் ஜீவனத்திற்காகவும் ப்ராணஸங்கடத்திலும் பசுக்கள் ப்ராஹ்மணர் இவர்களின் ஹிதத்திற்காகவும் ஒருவனுக்குப் ப்ராணாபத்து நேரும்பொழுதும் பொய் பேசுவது நிர்தைக்கிடமாகாது. ஆகையால் நீ ப்ரதிஜ்ஞை செய்தபோதிலும் ஜீவனத்திற்காகப் பொய் பேசுவது பிசகாகாது. பத்தொன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பலி விஷ்ணுவின் கபடத்தை அறிந்தும்
பொய்பேசப் பயந்து ப்ரதிஜ்ஞை செய்த
படி கொடுக்கையும், பகவான் வளர்ந்து
உலகங்களை அளத்தலும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—மன்னவனே! யாகம்செய்கின்ற பலி தன்குலாசார்யனாகிய சுக்ரனால் இங்ஙனம் சொல்லப்பெற்றுக் க்ஷணகாலம் ஒன்றும் பேசாதிருந்து தான் செய்ய நினைத்ததையே நிச்சயித்துக்கொண்டு சுக்ராசார்யனை நோக்கி மொழிந்தான்.

பலி சொல்லுகிறான் :—நீர் சொன்னது வாஸ்தவமே. இது க்ருஹஸ்தர்களின் தர்மந்தான். இது க்ருஹஸ்தர்

களின் அர்த்தம் காமம் புகழ் ஜீவனம் இவைகளை எவ்விதத்திலும் அழிக்காது. பாதுகாத்துக்கொடுக்கும் நானும் க்ருஹஸ்தனே. ஆயினும் ப்ராஹ்மாதனுடைய பிள்ளையாகிய நான் கொடுக்கிறேனென்று ப்ரதிஜ্ঞைஞசெய்து இப்பொழுது பொருளாசையால் தூர்த்தன்போல ப்ராஹ்மணனை எப்படி கிராகரிப்பேன்? இந்தப் பூமிதேவி 'அஸத்யத்தைக்காட்டிலும் வேறு அதர்மம் கிடையாது' என்று மொழிந்தாள். 'பொய் பேசும் புருஷனைத் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் நான் தரிப்பேன்' என்று நினைத்தாள். 'மேரு மந்தராதி பர்வதங்களைத் தாங்குவதுங்கூட எனக்கு வருத்தமன்று. பொய்பேசும் புருஷனைத் தரிப்பது எனக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை' என்பது பூமியின் கருத்து. ஆகையால் நான் எப்படிப் பொய்சொல்லுவேன்? மற்றும், நான், நரகம் ஏழ்மை, ஸமுத்ரம்போல் கடக்கமுடியாதபெருந்துயரம், ஸ்தானத்தினின்று நழுவுதல், மாணம் ஆகிய இவற்றுள் எதினின்றும் பயப்படவில்லை. ப்ராஹ்மணனை ஏமாற்றுகையாகிற இம்மஹாபாபத்தினின்றும் நான் பயப்படுகிறேன். பூமி முதலிய எல்லாப்பொருள்களும், புருஷன் மாணம் அடைந்த பின்பு அவனை இவ்வுலகத்திலேயே துறக்கப்போகின்றனவல்லவா? அத்தகைய பொருள்களைப் புருஷன் தான் ஜீவித்திருக்கும்பொழுதே ஏன் கொடுக்கலாகாது. எதைக் கொடுத்தால் ப்ராஹ்மணன் ஸந்தோஷம் அடைய மாட்டானோ, அப்படிப்பட்ட வஸ்துவைக் கொடுப்பதனால் என்ன உபயோகம்? அவன் ஒன்று கேட்க, நாம் மற்றொன்றைக் கொடுத்தால் அவனுக்கு எப்படி ஸந்தோஷம் உண்டாகும்? அவன் ஸந்தோஷம் அடையாவின, அந்தக் கொடை வீண். ததீசர் சிபி முதலிய பெரியோர்கள் துறக்கமுடியாத ப்ராணன்களாலும் ப்ராணிகளுக்கு

நன்மையைச் செய்தார்கள். இனிப் பூமி முதலிய மற்ற வஸ்துக்களைப் பற்றி விசாரிக்கவேண்டுமோ? ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டரோ! அஸூரஸ்ரேஷ்டர்களான எங்கள் முப்பாட்டன் முதலியவர்கள் யுத்தத்தில் பின்வாங்காத மஹாவீரர்களாயிருந்து இப்பூமியை ஆண்டுவந்தார்கள். அவர்களுடைய போகங்களை மாத்திரம் காலமானது பாழ்செய்து விட்டதேயன்றி, அவர்கள் புகழைப் பாழ்செய்யவில்லை. அது இப்பொழுதும் தொடர்ந்து வருகின்றது. ப்ராஹ்மர்ஷீ! யுத்தத்தில் பின்வாங்காமல் தேஹத்தைத் துறப்பவர்கள் பலரும் ஸூலபமாகக் கிடைக்கக்கூடியவர்கள் தான். அத்தகையர் பலர் உண்டாயிருந்தார்கள். ஆனால், ஸத்பாத்ரம் நேரும்பொழுது தம்முடைய ஸோத்தையெல்லாம் ஸ்ரத்தையுடன் கொடுத்தவர்கள் எவருமே இல்லை. இது ஒருவராலும் செய்யமுடியாத காரியம். ஆகையால் இதை நான் அவஸ்யம் செய்யவேண்டும். யாசகர்களின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதனால் ஏழ்மை உண்டாகுமாயின் விவேகியும் மன இரக்கமுடைய வனுமாகிய ஸாதாணபுருஷனுக்கும் அது கேஷமந்தான். ப்ராஹ்மவித்துக்களான உம்மைப்போன்வறர்களுக்கு அது கேஷமென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? ஆகையால் இந்த ப்ராஹ்மசாரியின் விருப்பத்தைக் கொடுப்பது எனக்கு யுக்தமே. வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட யஜ்ஞாதி கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதில் ஸமர்த்தர்களான உம்மைப்போன்ற பெரியோர்கள் ஸோமயாகங்களாலும் அல்லாத யாகங்களாலும் எவனை மிக்க ஆதரவுடன் ஆரதிக்கிறார்களோ; அப்படிப்பட்ட ஒன்றான பகவான் தானே இங்ஙனம் ப்ராஹ்மசாரி வேஷம் பூண்டு வந்திருப்பின், அவன் எனக்கு இப்பொழுது வரங் கொடுப்பவனாயினும் ஆகட்டும்; அல்லது சத்ருவாயினும் ஆகட்டும். முனிவரே! நான் இவன் விரும்பும் பூமியை

இவனுக்குத் தடையின்றிக் கொடுக்கப் போகிறேன். 'மூன்றாமடிக்கு இடமில்லாமையால் உன்னை இவன் பந்தனம் செய்வானே' என்றால், ஸொத்தையெல்லாம் கொடுத்து கிரபராதியான என்னை இவன் அதர்மத்தினால் பந்தனம் செய்தாலும் செய்யட்டும். அது எனக்குப் பொருளன்று. அதற்காக நான் ப்ராஹ்மண உருவங் கொண்ட இவனை வதிக்கமாட்டேன். ஒருகால் இவன் உத்தம ஸ்லோகனாகிய விஷ்ணுவாயிருப்பானாயின், என் ஸொத்தையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு என்னைப் பந்தனம் செய்கையாகிற பாபகர்மத்தினால் தன்புகழைப் பாழ் செய்ய விரும்பமாட்டான். ஆனால் என்ன செய்வானென்றால், என்னை யுத்தத்தில் வதித்து இந்தப் பூமியைப்பறித்துக்கொண்டுபோவான். என்னைவதிக்கவல்லமையற்றிருப்பானாயின், என்னால் அடியுண்டு பூமியில் சயனிப்பான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—சுகரன் தன் சிஷ்யனாகிய பவி இங்ஙனம் தன் கட்டளையில் ஸ்ரத்தையின்றி அதை ஏற்றுக்கொள்ளாதிருக்கையில், தெய்வத்தினால் தூண்டப்பெற்று, ஸத்யம் தவறலாகாதென்னும் மனவுறுதியுடையவனும் விவேகியுமாகிய அந்தப்பலியைச் சபித்தான்.

சுகரன் சொல்லுகிறான் :—நீ தன்னைத் தானே பண்டிதனாகப்பாவித்துக் கொண்டிருக்கின்றனை. இது நிச்சயம். உண்மையில் நீ ஒன்றும் தெரியாத மூடன். ஆகையால் தான் ஸொத்தெல்லாம் அழிந்து போகும்படியான ஸமயத்திலும் திறமையற்றிருக்கின்றனை. நீ உன் குருவாகிய என்னை உபேக்ஷித்து என் கட்டளையைக் கடந்தனையாகையால் சீக்ரத்திலேயே மூன்று லோகங்களுக்கும் ப்ரபுவாயிருக்கிற ஜஸ்வர்யத்தினின்றும் நழுவப் போகின்றனை.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் தன் குருவனால் சபிக்கப்பெற்றும் ஸத்யத்தினின்று தவறாமல் தன் ஸங்கல்பம் உறுதியாயிருக்கப் பெற்ற மஹானுபாவனாகிய பலிவாமனைப் பூஜித்து உதக தாரபூர்வமாக அவனுக்கு இப்பூமியைக் கொடுத்தான். முத்துக்களாலியற்றின ஆபரணம் அணிந்த வந்த்யாவளியென்னும் பேருடைய பலியின் பார்வை அப்பொழுது பாதப்ரக்ஷாளனத்திற்காக ஜலம் நிறைந்த பொற்குடம் கொண்டுவந்தாள். அப்பால் யஜமானனாகிய பலி மனக்களிப்புடன் அந்தப் பகவானுடைய அழகான பாதங்களைக் கழுவி உலகங்களையெல்லாம் புனிதம் செய்யவல்ல அந்த ஜலத்தைத் தன் தலையில் தறித்தான். அப்பொழுது தேவதைகளும் கந்தர்வர் வித்யாதாரர் ஸித்தர் சாரணர் முதலியவர்களும் நிர்ப்பயமாக ஆகாயத்தில் நின்று மனக்களிப்புடன் அவன் செய்யும் தானத்தைப் புகழ்ந்து அஸ்ரஸ்ரேஷ்டனாகிய அவன்மேல் ப்ரீதியுடன் பூமழை பொழிந்தார்கள். அனேகமாயிரம் துந்துபி வாத்யங்கள் அடிக்கடி முழங்கின. கந்தர்வர்களும் கிம்புருஷர்களும் கின்னரர்களும் 'ஆழ்ந்த மனமுடைய இந்தப் பலி செய்யும் கார்யம் மற்ற எவராலும் செய்யமுடியாதது. இவன் தெரிந்தும் த்ரிவிக்ரமனான பகவானுக்கு மூன்று லோகங்களையும் கொடுத்தான்' என்று அவன் செயலைப்பற்றிப் பாடினார்கள். அப்பொழுது அவ்வாமனனுடைய உருவம் வளர்ந்தது. அங்ஙனம் வளர்ந்த பகவானுடைய அவ்வுருவம் ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ் ஸுக்களென்கிற முக்குணங்களின் பரிணாமமான இவ்வுலகளெல்லாம் தன்னில் அடங்கப் பெற்றிருந்தது. மற்றும் பூமி ஆகாயம் ஸ்வர்க்கம் திசைகள் அதலம் முதலிய அதோலோகங்கள் ஸமுத்ரங்கள் திரயக்குகள் மனுஷ்யர் தேவர் முனிவர் ஆகிய எல்லாம் அவ்வுருவத்தில் இருந்தன.

1834. திருவிக்ரமாவதாரம்

அப்பொழுது ருத்விக்குகள் ஆசார்யர்கள் ஸபிகர்கள்
 இவர்களோடு கூடிய பலி அளவிறந்த ஜஸ்வர்யமுடைய
 அந்தப் பகவானுடைய ஜகத்திற்கெல்லாம் ஆதாரமான
 அவ்வுருவத்தில் ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களின்
 பரிணாமமும் பஞ்சபூதங்கள் இந்த்ரியங்கள் சப்தாதி
 விஷயங்கள் அந்தக்கரணம் ஜீவாத்மாக்கள் ஆகிய
 இவற்றோடு கூடின ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் கண்டான்.
 பலி, ஜகத்தெல்லாம் தனக்குச் சரீரமாகப் பெற்ற
 வனும் மஹாபுருஷனுமாகிய அந்தப் பகவானுடைய
 உள்ளங்காலில் அதோ லோகத்தையும், பாதங்
 களில் பூலோகத்தையும், கணைக்கால்களில் பர்வதங்
 களையும், முழங்கால்களில் பக்ஷிகளையும், துடைகளில்
 காற்றுத் தொகுதியையும் கண்டான். மற்றும், அவன்,
 எங்கும் நிறைந்திருப்பவனான அந்தப் பகவானுடைய
 வஸ்த்ரத்தில் ஸந்த்யாகாலத்தையும், ஜகனத்தில் தன்னை
 முதலாகவுடைய அஸுரர்களையும், நாபியில் அந்தரிக்ஷத்
 தையும், வயிற்றில் ஏழு ஸமுத்ரங்களையும், மார்பில் நக்ஷ
 த்ரங்களின் வரிசையையும் கண்டான். 'ஓ மன்னவனே!
 மற்றும், அந்தப் பகவானுடைய ஹ்ருதயத்தில் தர்மத்
 தையும், ஸ்தனங்களில் ஸத்யத்தையும், மனத்தில் சந்த்
 ரனையும், வக்ஷஸ்தலத்தில் கையில் தாமரை மலரோந்தின
 ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியையும், கண்டத்தில் ஸாமவேதங்களை
 யும் மற்றும்முள்ள ஸமஸ்த சப்தங்களையும், புஜங்களில்
 இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளையும், காதுகளில் திசை
 களையும், சிரஸ்ஸில் த்யுலோகத்தையும், தலைமயிர்களில்
 மேகங்களையும், மூக்கில் ப்ரவாஸவாயுவையும், கண்களில்
 ஸூர்யனையும், முகத்தில் அக்னியையும், வாக்கில் வேதங்
 களையும், ரஸனேந்த்ரியத்தில் வருணனையும், புருவங்களில்
 நிவ்ருத்திசாஸ்த்ரம் ப்ரவ்ருத்தி சாஸ்த்ரம் இவைகளையும்,

இமைமயிர்களில் பகல் இரவுகளையும், நெற்றியில் கோபத்
தையும், கீழுதட்டில் லோபத்தையும், த்வகிந்த்ரியத்தில்
காமத்தையும், ரோதஸ்ஸில் ஜலத்தையும், முதுகில் அதர்
மத்தையும், அடிவைப்புக்களில் யஜ்ஞத்தையும், நிழலில்
ம்ருத்யுவையும், சிரிப்பில் மாயையையும், ரோமங்களில் ஓஷ
திவகைகளையும், நரம்புகளில் நதிகளையும், நகங்களில்
சிலைகளையும், புத்தியில் ப்ரஹ்மதேவனையும், இந்த்ரியங்க
ளில் தேவதைகளையும் நிஷிகளையும் கண்டான். ஆயிரம்
சொல்லியென்ன ? அந்தப் பகவானுடைய சரீரத்தில் ஒன்
றுக்கொன்று விலக்ஷணங்களும் ஜங்கமஸ்தாவரரூபங்களு
மான ஸமஸ்த பூதங்களையும் கண்டான். ஸமஸ்த லோ
கங்களுக்கும் ஆதாரனான பகவானிடத்தில் இங்ஙனம்
உலகத்தை யெல்லாம் கண்ட அஸூரர்கள் அனைவரும்
இஃதென்னவென்று வியப்புற்றார்கள். பிறரால் பொ
றுக்க முடியாத ஒளியுடைய ஸூதர்சனசக்ரமும், மே
கத்தின் கர்ஜனம்போன்ற கோஷமுடைய சார்ங்கமென்
னும் வில்லும், மேகத்தின் கோஷமுடைய பாஞ்சஜன்ய
மென்னும் சங்கமும், மிகுந்த பலமுடைய கௌமோதகி
யென்னும் கதையும் வித்யைக்கு ஆதாரமாய் வித்யாதர
மென்றும் நந்தகமென்னும் பேருடைய கத்தியும், சந்த்ரன்
போன்ற பல மண்டலங்கள் நிறைந்த கேடயமும், அழி
யாத பாணங்களையுடையவையாகையால் அக்ஷயஸாயகங்
களென்கிற சிறந்த இரண்டு அம்பருத்தூணிகளும், ஸூ
நந்தர் முதலிய பாரிஷதர்களும், லோகபாலர்களும் அந்
தப் பகவானுக்கருகில் தங்கள் தங்கள் இடங்களில்
இருந்தார்கள். மன்னவனே ! மூன்றடிகளால் உலகங்
களை யெல்லாம் அளக்கமுயன்ற அந்தப் பகவான், திகழ்
கின்ற கிரீடம் தோள்வளை மகரகுண்டலம் ஸ்ரீ வத்ஸமென்
னும் அடையாளம் ரத்னங்களில் சிறந்த கௌஸ்துபம்

அரைநாண்மலை பீதாம்பரம் வண்டினங்கள் நிறைந்த
வனமலை ஆகிய இவைகளால் அலங்காரமுற்று விளங்கி
னான் . அவன், பலி ஆண்டுவருகின்ற பூலோகத்தை ஒரு
பாதத்தினாலும் அந்தரிஷ்வேலோகத்தைச் சரீரத்தினாலும்
திசைகளைப் புஜங்களாலும் ஆக்ரமித்தான். இரண்டா
வது பாதத்தினால் த்யுலோகத்தை ஆக்ரமிக்கின்ற அந்தப்
பகவானுடைய மூன்றாவது அடிக்குப் பலியினுடைய
பொருள் ஒரு அணுமாத்ரமும் மிகுந்திருக்கவில்லை.
அப்பால் அந்தத்ரினிக்ரமனுடைய இரண்டாம் பாதம் த்யு
லோகத்தைக் கடந்து மேன்மேலும் சென்று மஹர்லோ
கம் ஜனலோகம் தபோலோகம் ஆகிய இவ்வுலகங்களுக்
கெல்லாம் அப்புறத்திலிருக்கின்ற ஸத்யலோகம் போய்ச்
சேர்ந்தது. இருபதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●●— } பகவான் மூன்றாவது அடிக்கு இடமில்லா
மையால் பலியைப் பந்தனம் ரெய்தல். } —●●—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— ப்ரஹ்மதேவன் பகவா
னுடைய பாதம் தன்வாஸஸ்தானமாகிய ஸத்யலோகத்
தில் வந்திருப்பதைக் கண்டு அந்தப்பாதத்தினுள்ள சந்த்
ரன் போன்ற நகங்களின் காந்திகளால் தன் வாஸஸ்தான
மெல்லாம் ஒளிமழுங்கப் பெற்று ஆதரவுடன் எதிர்
கொண்டு சென்றான். அங்ஙனமே மிகப்பெரிய வ்ரதங்களை
அனுஷ்டித்தவர்களான மரீசி முதலிய ரிஷிகளும் ப்ர
ஹ்ம நிஷ்டர்களான ஸனந்தனர் முதலிய யோகிகளும் அந்
தப் பகவானுடைய பாதத்தை எதிர்கொண்டார்கள்.
ருக்கு யஜுஸ்ஸு முதலிய வேதங்கள் ஆயுர்வேதம் முத
லிய உபவேதங்கள் நியமங்கள் மீமாம்ஸாந்யாயங்கள்
தர்க்கம் ராமாயணாதி இதிறாஸங்கள் சிஷை முதலிய

அங்கங்கள் புராணங்கள் பஞ்சதாத்திராதி ஸம்ஹிதைகள்
 ஆகிய இவற்றின் அபிமானிதேவதைகளும், யோகமா
 கிற காற்றினால் வீசப்பெற்றுக் கிளர்ந்தெழிகின்ற ஜ்ஞான
 மாகிற அக்னியினால் புண்ய பாபகர்மங்களாகிற கல்ம
 ஷங்களை யெல்லாம் பஸ்மம் செய்து விளங்குகின்றவர்களும்
 அந்தப் பகவானுடைய பாதாவிந்தங்களை த்யானித்த
 மஹிமையால் ஜ்ஞானயோகப்ரசுரமான ஸத்யலோகம்
 சென்று அங்கு வாஸம் செய்பவர்களுமான மற்றவர்களும்
 அந்தத் த்ரிவிக்ரமனுடைய பாதத்தை வணங்கினார்கள்.
 அப்பால் பெரும்புகழாகிய ப்ரஹ்மதேவன் தான் எவனு
 டைய நாபிகமலத்தினின்றும் உண்டானானே, அப்படிப்
 பட்ட ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் பாதம் வெகு தூரம் உயரக்
 கிளம்பி வந்திருப்பதைக்கண்டு அதற்கு அர்க்யம் பாத்யம்
 முதலிய உபசாரங்களைச் செய்து நன்றாகப் பூஜித்துப்
 பக்தியுடன் ஸ்தோத்ரம் செய்தான். மன்னவனே! அப்
 பொழுது ப்ரஹ்மாவின் கமண்டலுஜலம் அந்தப் பகவா
 னுடைய பாதத்தை அலம்புவதற்காக விடப்பட்டு அப்
 பாதத்தின் ஸம்பந்தத்தினால் பரிசுத்தமாகி ஸ்வர்க்க நதி
 யாயிற்று. அந்த நதியே கங்கையென்று கூறப்படுகின்றது.
 அந்த நதி பகவானுடைய கீர்த்தியைப்போல கிர்மலமாகி
 ஆகாயத்தில் த்ருவமண்டலத்தில் விழுந்து அங்கிருந்து
 கீழே பெருகிவந்து மூன்று லோகங்களையும் பவித்ரம்
 செய்கின்றது. அப்பால் அம்மஹாபுருஷன் தன் தேஹ
 விஸ்தாரத்தைக் குறுக்கிக் கொண்டான். பின்பு முன்
 போலவே வாமனரூபியாயிருக்கின்ற தங்கள் நாதனாகிய
 பகவானுக்கு லோகநாதர்களான ப்ரஹ்மதேவன் முத
 லியவர்களும் அவர்களைத் தொடர்ந்த மற்றவர்களும்
 ஜலங்களால் அர்க்யம் பாத்யம் முதலிய உபசாரங்கள்
 செய்து வாஸனையுள்ள சிறந்த பூமலைகளாலும் திவ்ய

சந்தனப்பூச்சுக்களாலும் பரிமளமுள்ள மேலான தூபங்களாலும் தீபங்களாலும் பொரிகளாலும் அக்ஷதைகளாலும் சிறந்த பழங்களாலும் அவனுடைய வீர்யமஹிமை அமைந்த ஸ்தோத்ரங்களாலும் அத்தகைய ஜயசப்தங்களாலும் ஆடல்பாடல்களாலும் சங்கம் தூந்துபி முதலிய பலவகை வாத்யகோஷங்களாலும் பூஜை செய்தார்கள். அப்பொழுது கரடிகளுக்கு ராஜனாகிய ஜாம்பவான் மனோவேகத்துடன் வந்து பேரி வாத்யங்களை முழக்கி எல்லாத் திசைகளிலும் பகவானுடைய ஜயத்தை விளங்கும்படி கோஷிப்பித்தான். அது மஹோத்ஸவமாயிருந்தது. மூன்றடிகள் வேண்டுமென்று கபடமாக யாசித்து யாகத்தில் தீக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிற தங்கள் ப்ரபுவான பலியின் பூமியையெல்லாம் பகவான் பறித்துக் கொண்டதைக் கண்டு அஸுரர்கள் அனைவரும் பெருங்கோபாவேசமுற்று இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள்.

தைத்யர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—ப்ரஹ்மணாதமநாகிய இவ்வாமனன் ஸாதாரணனன்று; மாயாவிகளில் சிறந்த ஒன்றான மஹாவிஷ்ணுவே. ப்ரஹ்மணவேஷத்தினால் மறைந்து வந்து தேவதைகளின் கார்யத்தைச் செய்ய விரும்புகிறான். நம் ப்ரபுவாகிய பலி யாகத்தில் தீக்ஷித்துக்கொண்டு துஷ்டர்களைத் தண்டிக்கும் அதிகாரத்தைத் துறந்திருக்கையில் ஸமயம் பார்த்துச் சத்ருவாகிய மஹாவிஷ்ணு இங்ஙனம்¹ வடுவாமனவேஷம் புண்டு மறைந்து வந்து கபடமாக யாசித்து நம் ப்ரபுவின் ஸோதையெல்லாம் பறித்துக்கொண்டான். நம் ப்ரபு எப்பொழுதுமே ஸத்யத்தினின்றும் தவறாதவன். மற்றும், இப்பொழுது யாகத்தில் தீக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; ப்ரஹ்மணர்களிடத்தில் பக்ஷபாதமுடையவன்; அவர்கள்

1. வடுவாமனன் ப்ரஹ்மசாரிவாமனன்.

சொல்லை என்றும் மறுக்கமாட்டான்; மிக்க மன இரக்க முடையவன். ஆகையால் அவன் பொய் பேச இடமில்லை. ஆதலால் அவன் ஸொத்தை இழக்கவேண்டியதாய் வந்தது. அவன்மேல் பிசகில்லை. வாமனனே தப்பு செய்தவன். இவனைக் கொல்லுவதே நியாயம். அதுவே நாம் நம் ப்ரபுவுக்குச் செய்யத் தகுந்த மேலான சுஸ்ருஷையாம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பலியின் ப்ருத்யர்களான அஸுரர்கள் இங்ஙனம் மொழிந்துகொண்டு ஆயுதங்களை எடுத்தார்கள். சூலம் பட்டயம் முதலியவற்றைக் கையிலேந்தின அவ்வஸுரர்களேவரும் கோபம் தலையெடுக்கப்பெற்றுப் பலியின் ஆஜ்ஞையையும் எதிர் பாராமல் வாமனனை அடிக்க எதிர்த்தோடினார்கள். மன்னவனே ! அங்ஙனம் அஸுரர்கள் வாமனன்மேல் எதிர்த்து வருவதைக் கண்டு நந்தன் முதலிய பகவானுடைய பரிசாரகர்கள் ஆயுதங்களை யேந்தி நகைத்து அவர்களைத் தடுத்தார்கள். நந்தன் ஸுநந்தன் ஜயன் விஜயன் ப்ரபலன் உத்பலன் குமுதன் குமுதாஷன் விஷ்வக்ஸேனன் கருத்மான் ஜயந்தன் ஸ்ருததேவன் புஷ்பதந்தன் ஸாத்வதன் ஆகிய பகவானுடைய பரிசாரகர்கள் அனைவரும் பதினாயிரம் யானைப்பலமுடையவர்கள். அவர்கள் எல்லோரும் மஹாபலமுடைய அஸுரஸையங்களை அடித்தார்கள். பலியும் பரமபுருஷனுடைய பாரிஷதர்களால் தன் ப்ருத்யர்களான தைத்யர்கள் அடியுண்பதைக் கண்டு சுக்ரனுடைய சாபத்தையும் நினைத்து மிகவும் கோபமுற்றிருக்கின்ற தைத்யர்களைத் தடுத்தான்.

பலி சொல்லுகிறான்:—ஓ விப்ரசித்தீ! ராஹுதி! ஹேதி! என் வார்த்தையைக் கேட்பீர்களாக. நீங்கள் சண்டை செய்யவேண்டாம். திரும்பிவருவீர்களாக

நமக்கு இது ப்ரயோஜனத்தைக் கைகூட்டுவிக்குங் கால
மன்று. ஓ தைத்யர்களே! காலஞாபியான பகவானே
ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ஸுகதுக்கங்களை விளைக்கி
ருன். எத்தகைய புருஷனும் அவனைத் தன் பல பராக்
ரமாதிகளால் கடக்கமாட்டான். காலஞாபியான அந்தப்
பகவானே முன்பு நமக்கு ஸுகத்தை விளைத்துக்கொண்டி
ருந்தான். அவனே இப்பொழுது அதற்கு விபரீதமாக
நமக்குத் துக்கத்தை விளைத்துக்கொண்டு தேவதைக
ளுக்கு ஸுகத்தை விளைக்கிறான். ஆகையால் எப்படிப்
பட்ட ஜந்துவும் தேஹபலம் ஸஹாயபலம் புத்திபலம்
துர்க்கபலம் மந்த்ரபலம் ஔஷதபலம் மற்றும் பலவகைப்
பலங்கள் ஸாமம் முதலிய உபாயங்கள் ஆகிய எவற்றி
னாலும் காலஞாபியான பகவானைக் கடக்கமுடியாது.
தெய்வபலம் தலையெடுத்துக் கொழுத்திருந்த நீங்கள்
அந்தப் பகவானுடைய அனுசரர்களான தேவதைகளைப்
பெரும்பாலும் ஜயித்திருக்கிறீர்கள். அவர்களே இப்
பொழுது யுத்தத்தில் ஜயித்து ஸிம்ஹநாதம் செய்
கிறார்கள். நமக்குத் தெய்வம் அனுகூலமாயிருக்குமாயின்,
நாம் அவர்களை ஜயிப்போம். எப்பொழுது நம் ப்ரயோஜ
னம் கைகூடுமோ அப்படிப்பட்ட காலத்தை எதிர் பார்த்
துக்கொண்டிருப்பீர்களாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— தைத்யக் கூட்டங்களி
லும் தானவக் கூட்டங்களிலும் சிறந்த அவ்ஸீரர்க
ளனைவரும் தங்கள் ப்ரபுவான பலியின் வார்த்தை
யைக் கேட்டு விஷ்ணுவின் பாரிஷதர்களால் பீடிக்
கப்பட்டுப் பாதாளத்திற்குள் ப்ரவேசித்தார்கள். அப்
பால் ஜயலக்ஷ்மியால் பேரொளியுடன் திகழ்கின்ற கருடன்
வாமனஞாபியான பகவானுடைய அபிப்ராயத்தை அறிந்து
யாகத்தில் ஸுத்யையென்னும் கர்மம் நடக்குந்தினத்தி

னன்று வருணபாசங்களால் பலியைப் பந்தனம் செய்தான். ஸர்வசக்தியான மஹாவிஷ்ணு தைத்யர்களுக்குப் பதியான பலியைப் பிடித்துப் பந்தனம் செய்கையில், ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் மற்ற எல்லாத்திசைகளிலும் பெரிய ஹாஹாகாரம் உண்டாயிற்று. பிறகு வாமன பகவான் வருணபாசங்களால் கட்டுண்டு ஐய்வர்யத்தை இழந்தும் மனவுறுதி மாறாமல் விவேகியும் பெரும் புகழனுமாய்த் திகழ்கின்ற அந்தப் பலியைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

வாமனன் சொல்லுகிறான்:—ஓ அஸுரனே! எனக்கு நீ இந்தப்பூமியில் மூன்றடிகள் கொடுப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்தனை. இரண்டடிகளால் த்யுலோகம் முதலிய ஸமஸ்தலோகங்களோடு கூடிய பூமியை யெல்லாம் அளந்து பெற்றுக்கொண்டேன். மூன்றாமடிக்கு இடங்கொடுப்பாயாக. இந்த ஸூர்யன் எதுவரையில் தன்கிரணங்களால் விளங்கச்செய்கிறானோ, சந்த்ரன் நக்ஷத்ரங்களோடு கூடித் தான் எதுவரையில் விளங்கச் செய்கிறானோ, அக்னியும் மேகமும் எதுவரையில் இருக்கின்றனவோ, அதுவரையிலுமே இந்தப் பூமி உன்னதிகாரத்திற்குட்பட்டது. அப்படிப்பட்ட இப் பூலோகத்தை யெல்லாம் நான் ஒரே அடியினால் அளந்தேன். ஆகாயமும் திசைகளும் சரீரத்தினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டன. என்னுடையதான ஸ்வர்க்கலோகத்தை இரண்டாமடியினால் அளந்தேன். இஃதெல்லாம் நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது நடந்ததேயன்றி மறைவில் நடக்கவில்லை. ப்ரதிஜ்ஞைசெய்த மூன்றாமடியைக் கொடாத நீ நரகத்தில் தான் வஸிக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. உன் ஆசார்யனாகிய சுக்ரனும் இதை முன்னமே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் நீ நரகம்போய்ச் சேருவாயாக. எவன்

ஒருவனுக்கு ஒன்று கொடுக்கிறேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்து அதைக் கொடுக்க வல்லமையற்றிருக்கிறானே, அவனுடைய மனவிருப்பம் வீணையாம். அவனுக்கு ஸ்வர்க்கம் வெகுதூரத்தில் இருக்குமேயன்றி எப்பொழுதும் கிட்டாது. அவன் அதோகதியான நரகத்தையே அடைவான். நீ உன்னை மிகவும் சிறைவாளனாகப் பாவித்துக்கொண்டு இப்பொழுது எனக்குக் கொடுக்கிறேனென்று சொல்லி என்னை வஞ்சித்தனை. ஆகையால் அந்தப் பொய்யின்பலனாகச் சில வர்ஷங்கள் நரகத்தை அனுபவிப்பாயாக. இருபத்தொன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பகவான் பலிக்கு அருள்புரிந்து அவனை
ஸுதல மென்னும் விவரலோகத்தில்
இருத்திப் பலவாங்களைக் கொடுத்துத்
தன்னையும் அவனுக்கு த்வாரபால
கனாகச் செய்தல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! பலி இங்ஙனம் பகவானால் வஞ்சிக்கப்பட்டு ஸத்யத்தினின்று நழுவும்படி எவ்வளவு பேதம் செய்யினும் மனவுறுதி மாறப் பெருமல் சிறிதும் தழதழப்பின்றிக் கம்பீரமாக இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

பலி சொல்லுகிறான்:—மேன்மையுடைய ப்ரஹ்மாதிகளாலும் புகழத் தகுந்த மிக்க புகழுடையவனே! தேவதைகளிற் சிறந்தவனே! நீ என் வார்த்தையைப் பொய்யென்று நினைப்பாயாயின், அதை மெய்யாகச் செய்கிறேன். அது வஞ்சனமாகவேண்டாம். உன் மூன்றுமடியை என் தலைமேல் வைப்பாயாக. நான் நரகத்திற்காவது ஸ்தானத்தினின்று நழுவினதற்காவது வருணபாசங்களால் கட்டுண்டமைக்காவது மஹத்தான துக்கம்

நேர்ந்தமைக்காவது ஸோத்தையெல்லாம் இழந்தமைக் காவது நீ என்னை நிக்ரஹம் செய்ததற்காவது பயப்படவில்லை. பொய் பேசுவதற்கும் அபகீர்த்திக்குமே நான் பயப்படுகின்றேன். நான், ப்ராணிகளுக்கு மேன்மை யுடையவர்களால் நேர்ந்த தண்டனை புகழ்த்தகுந்த தென்று நினைக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட தண்டனையைத் தாய் தந்தையர்களாவது உடன் பிறந்தவர்களாவது நண்பர்களாவது எனக்குச் செய்யமாட்டார்கள். நீ அஸுரர்களான எங்களுக்குக் கண்மறைவிலிருந்து ஹிதம் செய்யுங் குருவாயிருக்கின்றனை. செளர்யம் வீர்யம் முதலிய பல குணங்களால் ஏற்பட்ட மதங்களால் கண் தெரியாதிருக்கின்ற எங்களுக்கு அந்த மதங்களை யெல் லாம் போக்கும்படியான கண்ணைக்கொடுத்தாற்போலிருக் கின்றனை. மற்றும், பல அஸுரர்கள் உன்னிடத்தில் த்வேஷம் வேருன்றி மாருதிருந்து அனன்யப்ரயோஜனர் களான பக்தியோகசிஷ்டர்களுக்கும் கிடைக்க அரிதான ஸித்தியைப் பெற்றார்கள். நீ மஹானுபாவன். உன் செயல்கள் அற்புதமானவை; எண்ணிறந்தவை. அவற் றை இப்படிப்பட்டவை யென்று எவர்க்கும் சிந்திக்க முடியாது. அப்படிப்பட்ட உன்னால் நான் நிக்ரஹிக்கப் பட்டு வருணபாசங்களால் கட்டுண்டும் சிறிதும் லஜ்ஜிக்கவில்லை; துக்கிக்கவுமில்லை. நீ என்னை நிக்ரஹித் ததும் கட்டினதும் எனக்குப் புகழே. மற்றும், என் பாட் டனாகிய ப்ராஹ்மாதன் உன் பக்தர்களால் மிகவும் புகழப் பட்டவன். அவனுடைய கீர்த்தி எங்கும் சிறைந்திருக் கின்றது. அவன் தன் தந்தையும் உனக்குச் சத்ருவுமான ஹிரண்யககிபுவினால் பலவாறு துக்கங்களை மூட்டி ஹிம்ஸிக் கப்பட்டும் உன்னையே ஸகலவித பந்துவாகவும் மேலான புருஷார்த்தமாகவும் பற்றி, 'மரணம் அடையுந்தன்

மையுள்ள ஜீவனுக்கு இந்தத் தேஹத்தினால் என்ன ப்ர
யோஜனம்? ஆயுள் கழிவதுமாத்ரமேயன்றி மற்றொன்று
மில்லை. இது எத்தனைகாலம் இருந்தாலும் கடைசியில்
துறக்கப்போகின்றதேயன்றி விடாமல் கூடவேயிருக்கப்
போகின்றதில்லை. பணத்தைப் பங்கிட்டுக்கொண்டு போ
கின்றவர்களாகையால் திருடர்கள் போன்ற பந்துக்களா
லாவது என்ன ப்ரயோஜனம்? ஸம்ஸாரத்தை மேன்மே
லும்வளர்த்துக்கொள்வதற்குக் காரணமானபார்வையால்
தான் என்ன ப்ரயோஜனம்? வீடு வாசல் முதலியவற்றால்
தான் என்ன ப்ரயோஜனம்!' என்று சிச்சயித்து மஹா
குணமுடையவனும் பேரறிஞனும் பாகவத ஸ்ரேஷ்டனு
மாகிய அந்த ப்ரஹ்லாதன் ஸம்ஸார ஜனங்களுடைய
ஸஹவாஸத்தினின்றும் பயந்து, நீ தன்பகஷமான தைத்யு
குலத்தை யெல்லாம் அழிப்பவனாயினும், எவ்விதத்திலும்
பயத்திற்கிடமில்லாத உன் பாதாரவிந்தத்தையே நிலை
கின்ற புருஷார்த்தமாக சினைத்து அதையே சரணம்
அடைந்தான். அப்படியே நானும் தெய்வாதீனமாய்
என் சத்ருவாகிய உன் ஸமீபத்திற்கு வரும்படி செய்யப்
பட்டேன். மற்றும், இவ் வுலகத்தில் புருஷன் எதனால்
மதிகெட்டுத் தான் யமனுக்கு அருகாமையில் இருக்கின்ற
தன் பிழைப்பை நிலையற்றதென்று அறிய முடியாதிருக்கி
றானோ, அப்படிப்பட்ட செல்வப் பெருக்கினின்றும் என்னை
நீ பலாத்காரமாக நழுவச் செய்தனை. ஆகையால் இங்ங
னம் மஹோபகாரம் செய்த உன் பாதாரவிந்தங்களையே
நானும் சரணம் அடைகின்றேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—குருஸ்ரேஷ்டனே! அந்தப்
புலிசக்ரவர்த்தி இங்ஙனம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில்
பகவானிடத்தில் மிகுந்த அன்புடைய ப்ரஹ்லாதன்
பூர்ணசந்த்ரன் உதித்தாற்போல அவ்விடம் வந்து சேர்ந்

தான். அவன் காந்தியினால் மிகவும் திகழ்வுற்றிருந்தான். அவனுடைய கண்கள் தாமரையின் இதழ்போல மிகவும் அழகாயிருந்தன. அவன் மிக்க உயரமாயிருப்பவன்; டீதாம்பரம் உடுத்திருந்தான். அவனுடைய தேஹகாந்தி மைக்குவியலின் ஒளி போன்றிருந்தது. அவன்புலங்கள் திரண்டுருண்டு முழந்தாள்வரையிலும் நீண்டிருந்தன. அவன் பார்க்கப் பதினாயிரம் கண்கள் வேண்டும்படி அழகாயிருந்தான். பலி அத்தகைய ப்ரஹ்மலாதனைக் கண்டும் வருணபாசங்களால் கட்டுண்டிருக்கையால் முன்போல (வழக்கம்போல) அர்க்யம் முதலிய உபசாரங்களுடன் பூஜை செய்யவில்லை; வெறுமனே தலையால் வணங்கினான். அப்பால் கண்களில் நீர் தளும்புப்பெற்று வெட்கமுற்று முகத்தைச் சார்த்துகொண்டிருந்தான். அனந்தரம் ஆழந்தமனமுடைய ப்ரஹ்மலாதன் ஸத்புருஷர்களுக்கு நாதனும் ஸுமந்தர்முதலிய பாரிஷதர்களால் சூழப்பெற்று அவ்விடத்தில் வீற்றிருக்கின்ற வனுமான வாமனரூபியான பகவானைப் பார்த்து மயிர்க்கூச்சங்களாலும் கண்ணீர்களாலும் தழுதழுத்து அருகில் சென்று பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ப்ரஹ்மலாதன் சொல்லுகிறான்:—இந்தப் பலி விஸ்வஜித்தென்னும் யாகத்தினால் உன்னை ஆராதித்தான். அதனால் நீயே இவனுக்கு இந்தரபதம் கொடுத்தனை. அதை நீயே இப்பொழுது பறித்தனை. அங்ஙனம் நீ செய்தது அழகாகத்தான் இருக்கின்றது. மதியை மயக்குகின்ற செல்வப்பெருக்கினின்றும் இவனை நீ நமுவச் செய்தமை பெரிய அனுக்ரஹமென்று எனக்குத்தோன்றுகின்றது. இல்லையாயின், இவன் செல்வக்கொழுப்பினால் ஆத்ம பரமாத்மாக்களைப் பற்றின அறிவு சிறிதுமின்றி

முதலே அழிந் துபோய் விடுவான். ஆத்மபரமாத்மாக்க ளின் உண்மையை உணர்ந்த வித்வான் மனஆக்கத்தோ டிருப்பினும் செல்வப் பெருக்கினால் மதிமயங்குவான். அப்பால் அவன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி எங்ஙனம் அறிவான்? ஆகையால் அனர்த்தத்திற்கிடமான ஜஸ்வர் யத்தினின் றும் இவனை நீ நமஸ்செய்த து அனுக்ரஹமே. இங்ஙனம் மஹோபகாரம் செய்த உனக்கு நமஸ்காரம். நீ ஜகத்திற்கெல்லாம் சுஸ்வரன், எல்லாமறிந்தவன்; நாராயணன். ஸமஸ்தகர்மங்களையும் நீஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றனை. உனக்கு நமஸ்காரம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— மன்னவனே! ப்ரஹ்ம தன் கைகூப்பிக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் மஹானு பாவனாகிய ப்ரஹ்மதேவன் மதுஸூதனனைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழியத் தொடங்கினான். அப்பொழுதே பதிவ்ரதையான விந்த்யாவளியும் தன் கணவன் கட்டுண் டிருப்பது கண்டு பயத்தினால் தழுதழுத்து நமஸ்கரித்துக் கைகளைக் குவித்துக் கண்ணும் கண்ணீருமாக உபேந்த் ரனை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தாள்.

விந்த்யாவளி சொல்லுகிறாள்:—நீ உன்வினையாட்டிற் காக இந்த ஜகத்தை யெல்லாம் படைத்தனை. அப்படிப் பட்ட இந்த ஜகத்தைச் சில தூர்ப்புத்திகள் தங்களுடைய தென்று அபிமானிக்கிறார்கள். அஜ்ஞானத்தினால் தங்கள் நினைவு பிசகென்றறியாமல் வெட்கமற்றிருக்கின்ற அவர் கள் 'நாம் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபுக்கள். இந்த ஜகத்தெல்லாம் நம்முடையதே' என்று வாயால் பேசுவார்கள். ஆனால், உண்மை அதுவன்று. அந்தராத்மாவாகிய நீ அவர்க ளுடைய அந்த வாய்ப்பேச்சையும் ஒழித்துவிடுகின்றனை. இவ்வுலகங்களை யெல்லாம் படைப்பவனும் பாதுகாப்பவ னும் அழிப்பவனுமாகிய உனக்கு அவர்கள் தங்களுடைய

தென்று எதைக் கொடுப்பார்கள்? உனக்கு என்ன கெடுதியைத் தான் செய்வார்கள்? உனக்கு ஒரு காலும் ஒரு குறையுமில்லை. (ஆகையால் 'நான் மூன்று லோகங்களையும் கொடுத்தேன். மூன்றாமடிக்கு என் தேஹத்தைக் கொடுத்துப் ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றிக் கொள்கிறேன்' என்று தேஹாதிகளைத் தன்னுடையதென்று தான் அபிமானித்திருப்பதை வெளியிடுகிற இந்தப் பவி தூர்ப்புத்தி. வெட்கமற்றவன். நீயே எல்லாவற்றிற்கும் உடையவன், ஆகையால் மந்தபுத்தியாகிய இவனைப் பந்தனத்தினின்றும் விடுவித்துப் பாதுகாப்பாயாக.)

ப்ரஹ்மதேவன் சொல்லுகிறான்:- பூதங்களைப் படைப்பவனே! பூதங்களுக்கு அந்தராத்மாவாகி அவற்றைப் பாதுகாப்பவனே! ஸம்ஹாரத்தை நடத்துகிற ருத்ரன் முதலிய தேவர்களுக்கும் தேவனே! ஜகத்தை யெல்லாம் சரீரமாகவுடையவனே! ஸொத்தெல்லாம் பறியுண்டிருக்கின்ற இந்தப் பவியை விடுவாயாக. இவன் நிக்ரஹத்திற்கு உரியவனன்று. இவன் தான் ஆண்டிவந்த பூலோகத்தை முழுவதும் கொடுத்தான். மற்றும் தான் கர்மத்தினால் ஸம்பாதித்த ஸவர்க்காதி லோகங்களையும் கொடுத்தான். இங்ஙனம் தன்னுடைய ஸொத்தை யெல்லாம் உனக்குக் கொடுத்து விட்டான். அன்றியும், புத்தியில் சிறிதும் தழதழப்பின்றித் தன் தேஹத்தையும் உனக்குக் கொடுத்தான். ஆகையால் இவன் நிக்ரஹிக்கத் தகுந்தவனல்லன். ஒருவன் உன் பாதாரவிந்தங்களில் கபடமின்றிப் புத்தி நிலைநிற்கப்பெற்று அவற்றிற்கு அர்க்யஜலம் கொடுத்து அறுகம் புற்களாலாவது பூஜை செய்வானாயின், அவன் உத்தம கதியான மோக்ஷத்தையும் பெறுவான். இந்தப் பவி மனவுறுதியுடன் மூன்று லோகங்களையும்

உனக்குக் கொடுத்திருக்கிறான். இவன் எங்ஙனம் மனவருத்தம் அடையக்கூடும்? ஆகையால் இவனை விடுவாயாக.

ஸ்ரீவாமன பகவான் சொல்லுகிறான்:—ப்ரஹ்மதேவனே! நான் எவனை அனுக்ரஹிக்கக விரும்புகிறேனோ, அவனுடைய தனங்களைப் பறித்து விடுவேன். பணம் இருக்குமாயின், புருஷன் அதனால் மதித்துக் கர்வமுற்று விடுவதென்று உலகத்தையும் என்னையும் அவமதிப்பான். அதனால் அழிந்து போவான். ஆகையால் அநர்த்தத்திற்கிடமான பணத்தைப் பறிப்பதே நான் முதலில் செய்யும் அனுக்ரஹம். ஜீவாத்மா தான் செய்த கர்மங்களால் இவ்வுலகத்தில் பலயோனிகளில் பிறப்பதும் சாவதுமாயிருக்கையில் ஒருகால் யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதத்தினால் புருஷஜன்மம் பெறுவான். அந்தப் புருஷஜன்மத்தில் ஜன்மம் செயல் வயது உருவம் வித்யை ஜஸ்வர்யம் தனம் இவை முதலியவற்றால் இந்த ஜீவாத்மாவுக்கு மதம் உண்டாகாதிருக்குமாயின், அவனிடத்தில் அதை என்னுடைய அனுக்ரஹமென்று அறியவேண்டும். கர்வம் அவிவேகம் இவற்றிற்குக் காரணமாயிருப்பவைகளும் ஸமஸ்த நன்மைகளையும் தடுத்துப் பல அநர்த்தங்களுக்கிடமாயிருப்பவைகளான ஜன்மம் முதலிய விசேஷங்கள் உண்டாயிருப்பினும், என்னிடத்தில் மனஆக்கமுடையவன் அவற்றால் மதிமயங்கப் பெறமாட்டான். தானவர்களுக்கும் தைத்யர்களுக்கும் ப்ரபுவும் அவர்களுக்குப் புகழை வளர்ப்பவனுமாகிய இந்தப்பலி ஒருவராலும் வெல்ல முடியாத என் மாயையை இனி வெல்லுவான்; எப்படிப்பட்ட ஸங்கடத்திலும் மதி மயங்கப்பெறமாட்டான். இவன் தன் தனத்தை யெல்லாம் இழந்தான்; ஜஸ்வர்யத்தினின்றும் நழுவினான்; சத்ருக்களால் அவமதிக்கப்பட்டான்; வருண பாசங்களால் கட்டுண்டான்; பந்துக்களால் கைவிடப் பட்

டான்; பெருந்துயரத்தை அடைந்தான்; குருவாகிய சுக
 ராசார்யரால் விரட்டிச் சபிக்கப்பட்டான்; ஆயினும் மன
 வறுதி மாறாமல் ஸத்யத்தைக் கைவிடவில்லை. நான்
 கபடமாகத் தர்மம் சொல்லுகையில், அப்பொழுதும்
 இவன் பொய் பேசாமல் தர்மத்தைக் கைவிடாதிருந்
 தான். இவன் என்னுடைய அனுக்ரஹத்தினால்
 தேஹத்தின் முடிவில் தேவதைகளுக்கும் பெற
 முடியாத என் லோகத்தை அடையப்போகிறான். இவன்
 ஸாவர்ணிமனுவின் அந்தரத்தில் இந்தரபதம் பெற்று
 என்னையே அவலம்பித்திருக்கப் போகிறான். இப்பொ
 ழுது இவன் விஸ்வகர்மாவால் சீர்மிக்கப்பட்ட ஸுதல
 மென்னும் விவரலோகத்தில் சென்று அதை ஆண்டு வரு
 ணாக. அங்கு வாஸம்செய்பவர்களுக்கு மனோவ்யாதிகள்
 சரீரவ்யாதிகள் வாட்டம் அனவதானம் குளிர் வெயில்
 முதலியவற்றால் விளையும் வருத்தங்களும் இன்னும் இவை
 போன்ற பலவருத்தங்களும் உண்டாகமாட்டா. ஓ பஸி
 மஹா ராஜனே! உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகுக. நீ ஜ்ஞாதி
 களுடன்கூடி ஸ்வர்க்கவாஸிகளும் ஆசைப்படத் தகுந்த
 பெருமையுடைய ஸுதலமென்னும் விவரலோகம் போய்ச்
 சேருவாயாக. அங்கு நீ என் அனுக்ரஹத்தினால் ஸுகமா
 யிருப்பாய். அங்கு வாஸம்செய்கின்ற உன்னை லோகபாலர்
 களான இந்தராதிகளும் பரிபவிக்கமாட்டார்கள். இனி
 மற்றவர்களைச் சொல்லவேண்டுமோ? தைத்யர்களில் எவ
 ரேனும் உன் கட்டளையைக் கடப்பார்களாயின், அவர்களை
 என் சக்ரம் வதிக்கும். பரிஜனங்களோடும் பரிச்சதங்க
 ளோடுங்கூடின உன்னை எல்லா உபத்ரவங்களினின்றும்
 நான் பாதுகாக்கிறேன். ஓ வீரனே! அவ்விடத்தில்
 நான் எப்பொழுதும் உன் க்ருஹ த்வாரத்தில் வஸித்
 திருக்கக் காண்பாய். மற்றும், அவ்விடத்தில் தைத்யர்க

ளோடும் தானவர்களோடும் ஸஹவாஸத்தினால் உனக்கு உண்டாகும் அஸுரஸ்வபாவம் என்னுடைய ஸன்னி தானத்தினால் பயன்படாமல் உடனே மறைந்துபோகும். இருபத்திரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பலி ஸுதலம் போய்ச் சேருதலும், இந்த
ரான் ஸ்வர்க்கம் சேர்ந்து ஸந்தோஷ
முற்றிருத்தலும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— மஹானுபாவனாகிய பலி ஸமஸ்த ஸாதுக்களாலும் புகழப்பட்டுப் பக்தி தலையெடுத்த ஆறந்த நீர்களால் கண்கள் கலங்கவும் உரை தழ தழக்கவும் பெற்று இங்ஙனம் மொழிந்த புராண புருஷனாகிய பகவானை நோக்கி மொழிந்தான்.

பலி சொல்லுகிறான்:— ஆ! என்ன ஆச்சர்யம்! உன்னை வணங்குவதற்காகச் செய்யும் முயற்சியே உன் பக்தர்கள் விரும்பும் ப்ரயோஜனத்தை நிறைவேற்றுவதில் தவறாதிருக்கின்றது. நான் உன்னை வணங்க முயன்ற மாத்ரத்தில் ஸத்வகுணம் தலையெடுத்த லோகபாலர்களான இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளுக்குங்கூட இது வரையில் ஒருகாலும் கிடைக்காத உன் அநுகஹம் அஸுரனும் நீசனுமாகிய எனக்கு நேர்ந்தது.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— மஹாபலி இங்ஙனம் மொழிந்து பகவானை நமஸ்கரித்து ப்ரஹ்மதேவனையும் ருத்ரனையும் வணங்கி வருணபாசங்களினின்றும் விடுபட்டு மனக்களிப்புற்றுத் தன்பரிவாரங்களோடு ஸுதலலோகம் போகமுயன்றான். பகவான் இவ்வாறுபலியிடத்தினின்றும் ஸ்வர்க்கத்தை மீட்டு இந்த்ரனுக்குக் கொடுத்து அதிதியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி இந்த்ரனுக்குத் தம்பி

யாகையால் உபேந்த்ரனென்று பெயர்பெற்று ஜகத்தை யெல்லாம் பாதுகாத்து வந்தான். அப்பொழுது, ப்ரஹ்மலாதன் தன் வம்சத்தை வளரச்செய்வனும் தன் பெயரனுமாகிய பலி பகவானுடைய அனுக்ரஹம் பெற்றுப் பாசங்களினின்றும் விடுவிட்டுத் திகழ்வதைக் கண்டு பக்தியினால் வணக்கமுற்றுப் பகவானை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ப்ரஹ்மலாதன் சொல்லுகிறான்:—நாதனே! நீ எங்களுக்குச் செய்த இந்த அனுக்ரஹத்தைப் ப்ரஹ்மதேவன் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி ருத்ரன் இவர்களில் ஒருவரும் பெறவில்லையென்றால் மற்றவர்கள் பெறவில்லையென்பதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? ஸமஸ்தலோகங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மாதிகளும் உன் பாதாரவிந்தங்களை வணங்குகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நீ கொடுத்தொழிலுடைய அஸ்ரஜாதியில் பிறந்த எங்களையும் துக்கத்தினின்றும் பாதுகாக்கின்றனை. உன்னருளின் பெருமையை என்னென்று சொல்லுவேன்? சரணம் கொடுப்பவனே! ப்ரஹ்மதேவன் முதலியதேவதைகள் உன் பாதாரவிந்தங்களின் ¹ மகரந்தத்தைப் பணிந்து ஸ்ருஷ்டிமுதலிய அதிகாரங்களை நடத்து கையாகிற ஜஸ்வர்யங்களைப் பெறுகின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட நீ கெடுமதிகளும் கொடுஞ்சாதியர்களுமான எங்களையும் கருணை நிறைந்த உன் கடைக்கண்ணோக்கத்திற்கு விஷயமாகச் செய்தனை. இதற்குக் காரணம் என்னவோ தெரியவில்லை. நிக்ரஹம் அனுக்ரஹம் முதலிய உன் செயல்களெல்லாம் ஆச்சர்யமானவை. கர்ம வர்யரான ஜீவாத்மாக்களின் செயல்களைப் போன்றவை யல்ல. அளவிற்றந்த சக்திகள் அமைந்த உன் ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞானத்தினால் அனாயாஸமாகவே நீ உலகங்களையெல்

1 தேன். அதைப் பணிகையாவது - அனுபவிக்கை.

லாம் படைக்கின்றனை. நீ அந்தப் படைப்பு முதலிய கார்யங்களுக்கு வேண்டிய ஜ்ஞானம் சக்தி முதலிய குணங்களெல்லாம் அமைந்தவன். ஸமஸ்த சேதன சேதனங்களுக்கும் நீ அந்தராத்மாவாயிருப்பவன். ஆனது பற்றியோ உனக்குப் பக்ஷபாதம் மனஇரக்கமில்லாமையே முதலிய தோஷங்கள் எவையும் கிடையாது. நீ எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்க்குந்தன்மைமன். நீ உன் பக்தர்களுக்கு அன்பொடுபுரிப்பது பக்ஷபாதத்தில் சேராது. கல்ப வருஷம் தன்னைப் பணிபுறவர்களின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கின்றது. அவ்வளவால் அதற்குப் பக்ஷபாதமென்று சொல்லக்கூடுமோ? அங்ஙனமே நீ உன் பக்தர்களுக்கு அருள்புரிவதும் பக்ஷபாதமாகாது. நீ கல்பவருஷத்தின் ஸ்வபாவமுடையவன்:

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—குழந்தாய்! ப்ரஹ்மாதனே! உனக்கு ஷேஷம் உண்டாகுக. ஸுதலமென்னும் பிலஸ்தானத்திற்குப் பேரவாயாக. அங்கு உன்பெயரனுகிய பலியுடன் களிப்புற்று ஜ்ஞாதிகளுக்கும் களிப்பை விளைத்துக்கொண்டிருப்பாயாக. அந்த ஸுதலலோகத்தில் நான் என்றும் கதாபாணியாயிருக்கக் காண்பாய். நீ என்னைக் காண்பதனால் மஹாநந்தம் அடைந்து கர்மபந்தங்களெல்லாம் அழியப் பெறுவாய்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! பரிசுத்தமான அறிவையுடைய ப்ரஹ்மாதன் இத்தகையதான பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை அப்படியே யென்று சிரஸாவஹித்துத் தன் பெயரான பலியுடன் கைகுவித்துப் பகவானை ப்ரதக்ஷிணம்செய்து நமஸ்கரித்து ஸமஸ்தமான அஸுர ஸையங்களுக்கும் ப்ரபுவாகி அந்தப் பகவானிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு ஸுதலலோகம் போய்ச் சேர்ந்தான். ராஜனே! அப்பொழுது நாராய

ணன் ஸபையில் அருகாமையில் ப்ராஹ்மவாதிகளான
ருத்விக்குக்களின் இடையில் உட்கார்ந்திருக்கின்ற சுக்ர
னைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்
டனே! யாகம் செய்பவனும் உன் சிஷ்யனுமாகிய பலியின்
யஜ்ஞகர்மங்களில் நேர்ந்த வைஷ்ணவத்தை வேதத்தில்
சொல்லியவிதியின்படிசெய்து நிறைவேற்றச்செய்வாயாக.

சுக்ரன் சொல்லுகிறான்:—இந்தப் பலியின் யஜ்ஞத்
தில் கர்மவைகுண்யம் எந்தக் காரணத்தினால் உண்டா
கும்? பலி மனோவாக் காயங்களென்ற மூன்று காரணங்
களாலும் ஸர்வகர்மங்களுக்கும் ப்ரபுவும் யஜ்ஞபுருஷனு
மாகிய உன்னை ஆராதித்தான். ஆகையால் அவனு
டைய யஜ்ஞகர்மங்களில் வைகுண்யத்திற்கு ப்ராஸக்தியே
யில்லை. மந்த்ரம் தந்த்ரம் தேசம் காலம் யாகத்திற்கு
வேண்டிய வஸ்துக்கள் ஆகிய இவற்றுள் எதற்கு எவ்
விதமான குறைவு நேரினும், அவற்றையெல்லாம் உன்னு
டைய நாம ஸங்கீர்த்தனமே நிறைவேற்றி விடுகின்றது.
இனி உன்னையே நேரில் பூஜித்தவனுடைய கர்மங்களில்
வைகுண்யத்திற்கு என்ன ப்ராஸக்தி யுண்டு? மஹானுபா
வனே! ஆயினும், சொல்லுகின்ற உன்னுடைய கட்டளைப்
படி செய்கிறேன். உன் கட்டளைப்படி நடப்பதே ஸமஸ்த
புருஷர்களுக்கும் சிறந்த கன்மையாமல்லவா?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஜ்ஞானாதிகுணங்கள் நிறை
ந்த சுக்ரன் இவ்வாறு பகவானுடைய ஆஜ்ஞையைப்
புகழ்ந்து பலியினுடைய யாகத்தில் நேர்ந்த கெடுதிக்கு
ப்ராஹ்மரிஷிகளுடன் கலந்து பரிஹாரம் செய்தான்.
மஹாராஜனே! வாமன பகவான் சத்ருக்களால் பறிக்கப்
பட்டஸ்வர்க்கத்தை இங்ஙனம் பலியிடத்தினின்று யாசித்
துத் தன் ப்ராதாவான இந்த்ரனுக்குக் கொடுத்தான்.

அப்பொழுது ப்ரஜாபதிகளுக்கெல்லாம் ப்ரபுவாகிய ப்ர
 ஹ்மதேவன் தேவதைகளோடும் ரிஷிகளோடும் பித்ருக்
 களோடும் மனுக்களோடும் மனுபுத்ரர்களான மன்ன
 வர்களோடும் தக்ஷர் ப்ருகு அங்கிரஸ்ஸு முதலியவர்க
 ளோடும் ஸுப்ரஹ்மண்யனோடும் ருத்ரனோடும் கூடிக்
 கர்யபர் அதிதி இவர்களுக்கு ப்ரீதியை விளைக்கும் பொ
 ருட்டும் ஸமஸ்தலோகங்களின் யோகக்ஷேமங்களின்
 பொருட்டும் வாமனனை லோகங்களுக்கும் லோகபாலர்
 களுக்கும் ப்ரபுவாகச் செய்தான். வேதங்களையும்
 ஸமஸ்த தேவதைகளையும் தர்மத்தையும் தவத்தையும்
 செல்வத்தையும் மங்களமான வ்ரதங்களையும் ஸ்வர்க்க
 மோக்ஷங்களையும் பாதுகாக்க வல்லவனாகிய அந்த
 உபேந்த்ரனை ப்ரஹ்மதேவன் ஸமஸ்த பூதங்களின் க்ஷே
 மத்தின் பொருட்டு நாதனாக ஏற்படுத்தினான். அதனால்
 ஸமஸ்த பூதங்களும் மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்தன.
 அப்பால் தேவேந்த்ரன் ப்ரஹ்மதேவனால் தூண்டப்
 பட்டு லோகபாலர்களுடன் வாமன் பகவானைத் தெய்வ
 விமானத்தில் ஏற்றி ஸ்வர்க்கத்திற்கு அழைத்துக்
 கொண்டு போனான். பிறகு இந்த்ரன் உபேந்த்ரனுடைய
 புஜபலத்தினால் பாதுகாக்கப்பட்ட மூன்று லோகங்களை
 யும் பெற்றுப் பயம் தீர்ந்து பெருஞ் செல்வம் கிரம்பப்
 பெற்றுப் பேரரசுந் தமுற்றிருந்தான். ப்ரஹ்மதேவன்
 ருத்ரன் குமான் ப்ருகு முதலிய ரிஷிகள் பித்ருக்கள்
 ஸித்தர்கள் ஆகிய இவர்களும் விமானங்களில் திரியும்
 மற்றவர்களும் ஸமஸ்த பூதங்களும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின்
 மிகு அற்புதமான அப் பெருஞ் செயலைப் புகழ்ந்து
 பாடிக்கொண்டு அதிதியையும் புகழ்ந்து தத்தம் இருப்
 பிடம் சென்றார்கள். குருகுலாலங்காரனே! த்ரிவிக்ரமா
 வதாரம் செய்த பகவானுடைய வ்ருத்தார்த்தத்தை யெல்

லாம் உனக்கு இங்ஙனம் மொழிந்தேன். இதைக் கேட்கிறவர்களுடைய பாபங்களெல்லாம் பறந்துபோம். எவன் த்ரிவித்ரமாவதாரம் செய்த பகவானுடைய மஹிமையின் எல்லையைப் பேசுகிறானோ அவன் இப்பூமியின் தூட்களையெல்லாம் எண்ணுவான். (பூமியின் தூட்களை எண்ண முடியாதது போல அப் பகவானுடைய மஹிமையின் எல்லையைப் பேசமுடியாது. புத்தியுள்ளவன் பூமியின் தூட்களை நெடுங்காலமாக எண்ணி முடிப்பானாயினும் அப்பகவானுடைய மஹிமையின் எல்லையைப் பேசமுடியாது). ‘த்ரிவிக்ரமனுடைய மஹிமையின் கரையை அறிந்தவன் இதுவரையில் பிறந்ததூமில்லை; இப்பொழுது பிறக்கவுமில்லை; இனிப் பிறக்கப்போகிறதூமில்லை. பிறந்தவனாவது பிறக்கிறவனாவது பிறக்கப் போகிறவனாவது அந்தப் பகவானுடைய மஹிமையின் அக்கரையை அடைவானோ? அடையமாட்டான்’ என்று மந்த்ரங்களை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவல்ல வஸிஷ்டாதி ரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள். அற்புதச் செயலுடையவனும் ப்ரஹ்மாதி தேவர்களுக்கும் தேவனுமாகிய ஸ்ரீஹரியினுடைய இந்த வாமனாவதார வருத்தாந்தத்தைக் கேட்கிறவன் பரமகதியான மோக்ஷத்தைப் பெறுவான். தேவர் மனுஷ்யர் பித்ருக்கள் இவர்களைப் பற்றின எந்தக் கார்யத்திலாவது இந்த வாமனாவதாரவருத்தாந்தத்தை வாசிப்பார்களாயின், அவர்களுடைய அக்கார்யம் நன்கு பயன் பெறுமென்று இதன் மஹிமையை யறிந்தவர்கள் கூறுகின்றார்கள். இருபத்துமூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

●●◆மதஸ்யாவதார வருத்தாந்தம்◆●●

ஸத்யவாத மன்னவன் மேன்மேலும் உருவம்
வளர்ந்து வாப்பெற்ற மதஸ்ய ரூபியான
பகவானே ஸ்தோத்ரஞ்செய்தல்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:— மஹானு
பாவரே! அற்புதமான செயல்களையுடைய பகவானுடைய
முதலவதாரத்தின் சரித்திரத்தைக் கேட்க விரும்புகிறோம்.
அவன் முதலில் ஆச்சர்யமான ஒரு மதஸ்யம் போலத்
தோன்றினுனென்று கேள்வி. தான் ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்
தும் கர்மத்திற்கு உட்பட்ட ஜீவன்போலத் தமோகுண
மே இயற்கையாயிருப்பதும் பெருங்கோபமுடையதும்
உலகங்களால் நிந்திக்கப்படுவதுமான மதஸ்ய உருவத்தை
எந்த ப்ரயோஜனத்திற்காகக் கொண்டானோ, அதைக்
கேட்க விரும்புகிறோம். ஜ்ஞானாதி குணங்கள் நிறைந்த
முனிவரே! இவற்றையெல்லாம் எங்களுக்கு உள்ளபடி
மொழிவீராக. உத்தமஸ்ரீலோகனான பகவானுடைய
சரித்திரம் ஸமஸ்தலோகங்களின் பாபத்தையும் போக்கு
மல்லவா?

ஸமுதர் சொல்லுகிறார்:—பரீக்ஷித்து மன்னவனால்
இங்ஙனம் வினவப் பெற்ற ஸ்ரீசுகமுனிவர் ஸ்ரீமஹாவிஷ்
ணுவின் மதஸ்யாவதார வருத்தாந்தத்தை மொழிந்
தார்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஈஸ்வரன் பசுக்களையும்
ப்ரஹ்மணர்களையும் தேவதைகளையும் ஸரதுக்களையும்
வேதங்களையும் பாதுகாக்கும் பொருட்டும் தர்மம் அர்த்
தம் முதலிய புருஷார்த்தங்களை அவர்களுக்கு நிறைவேற்
றிக் கொடுக்கும் பொருட்டும் மதஸ்யாதி உருவங்களை
ஏற்றுக்கொள்கிறான். அவன் மேன்மையும் தாழ்மையு
முடைய தேவ மனுஷ்யாதி பூதங்களிற் பிறந்து அவற்

ஹைப்போலச்செயல்களைச் செய்துகொண்டிருப்பினும் கர்
 மத்தினால் விளைகின்ற தேவமனுஷ்யாதி தாரதம்யத்தை
 ஏற்றுக்கொள்கிறதில்லை. காற்று எல்லாஇடங்களிலும்
 வ்யாபித்திருப்பினும் அவ்வவற்றின் தோஷங்கள் தீண்
 டப் பெறுகிறுப்பதுபோல நஸ்வரனும் தேவமனுஷ்யாதி
 யோனிகளிற் பிறந்து அவற்றோடொத்த உருவம் செயல்
 முதலியன வுடையவனாயினும் அவற்றின் தோஷங்கள்
 தன்மேல் தீண்டப்பெறுவதில்லை. அவன் ஸமஸ்த கல்
 யாண குணங்களும் அமைந்து ப்ராக்ருதமான ஸத்வாதி
 குணங்களின் ஸம்பந்தமற்றவனுமாயிருப்பான். முன்
 கல்பத்தின் முடிவில் ப்ராஹ்மமென்னும் நைரித்திக ப்ர
 ள்யம் உண்டாயிற்று. அப்பொழுது பூலோகம் முத
 லிய மூன்று லோகங்களும் ஸமுத்ரத்தில் முழுகின. பகற்
 பொழுது முடிந்து ராத்ரிகாலம் நேரிட்டமையால் உறக்
 கம் நேரிட்டுப் படுத்துக்கொள்ள விரும்புகின்ற ப்ரஹ்மதே
 வனுடைய முகத்தினின்றும் நழுவின வேதங்களை அருகி
 லிருந்த ஹயக்ரீவனென்னும் தானவேந்தரன் பறித்துக்
 கொண்டு போயினான். அப்பொழுது தானவ ஸ்ரேஷ்ட
 னாகிய ஹயக்ரீவன் செய்த கார்யத்தை அறிந்து ஸர்வேஸ்
 வரான பகவான் அவ்வஸ-ரனைக் கொண்டு வேதங்களை
 ப்ரஹ்மாவுக்கு மீட்டுக்கொடுக்கும் பொருட்டு மத்ஸ்ய
 வருவங் கொண்டான். கீழ் நடந்த அந்தக் கல்பத்தில்
 ஸத்யவ்ரதனென்னும் ஒரு ராஜர்ஷி இருந்தான். அவன்
 கோபயில்லாமை முதலிய ஆத்ம குணங்களெல்லாம்
 நிறைந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனையே பரமகதியாகப் பற்றி
 ஜலத்தையே ஆஹாரமாகக் கொண்டு தவம்புரிந்து
 வந்தான். அந்த ஸத்யவ்ரதனென்னும் ராஜர்ஷியே
 இந்த மஹாகல்பத்தில் விவஸ்வானுக்குப் பிள்ளையாகப்
 பிறந்து ஸ்ரரத்த தேவனென்னும் பெயர் பெற்றுப் பக

வானால் மனுவாயிருக்கும் அதிகாரத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டான். அந்த ஸத்யவ்ரதன் ஒருகால் க்ருதமாலையென்னும் நதியில் ஜலதர்ப்பணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், அவன் கைஜலத்தில் ஒரு மத்ஸ்யம் தோன்றிற்று. அப்பால் த்ரயிடதேசத்தரசனாகிய அந்த ஸத்யவ்ரதன் தன் கையிலிருக்கும் அம்மத்ஸ்யத்தை ஜலத்துடன் நதிஜலத்தில் விட்டான். அவன் மிக்கமனஇரக்கமுடையவன். அந்த மன்னவனை நோக்கி அம்மத்ஸ்யம் மிகவும் மனஇரக்கத்திற்கிடமான இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லிற்று.

மத்ஸ்யம் சொல்லுகின்றது:—ராஜனே! தீனரக்ஷகனே! ஜலஜந்துக்கள் தங்கள் ஜ்ஞாதிகளையே பசுவித்து ஹிம்ஸிக்குந் தன்மையுடையவை. அப்படிப்பட்ட ஜலஜந்துக்களிடத்தில் நான் பயந்து மனவருத்தமுற்றிருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட என்னை ஜலஜந்துக்கள் பலவும் நிறைந்த இந்த நதிஜலத்தில் ஏன் விடுகிறாய்?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் சொல்லிய அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட ஸத்யவ்ரதன் ஒன்றான பகவானே தன்னைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு மத்ஸ்யவுருவங்கொண்டிருக்கிறுனென்பதை அறியாமல் தானே அம்மத்ஸ்யத்தை ரக்ஷிப்பதாக மனங்கொண்டான். கருணை விதியான அம்மன்னவன் மிகவும் மனஇரக்கத்திற்கிடமான அந்த மத்ஸ்யத்தின் வார்த்தையைக் கேட்டு அதைக்கமண்டலுஜலத்தில் எடுத்துவிட்டுத் தன் ஆஸ்ரமத்திற்குக்கொண்டு போனான் அம்மத்ஸ்யம் அந்தக் கமண்டலுவில் ஒரு ராதிரியில் வளர்ந்து அதிலிருக்கத் தனக்கு இடம் போதாமல் மன்னவனைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தது.

மத்ஸ்யம் சொல்லுகின்றது:—இந்தக்கமண்டலுஜலத்தில் பேருருவத்தத்துடன் வாஸஞ்செய்ய இஷ்டமில்லை

ஆகையால் நான் ஸுகமாயிருக்கும்படி எனக்குப் பெரிய இடம் ஏற்படுத்திக்கொடுப்பாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அப்பால் அம்மன்னவன் அந்த மதஸ்யத்தைக் கமண்டலுவினின்றும் எடுத்துப் பெரியதான ஓர் கொப்பறையில் ஜலம் சேர்த்து அதில் விட்டான். அதில் விடப்பட்ட அம்மதஸ்யமும் ஒரு முறுவிர்த்த காலத்திற்குள் மூன்று முழம் வளர்ந்தது. அது மீளவும் மன்னவனை நோக்கி மொழிந்தது.

மதஸ்யம் சொல்லுகின்றது:—ராஜனே! எனக்கு இந்த இடம் ஸுகமாக வளிக்கப் போதவில்லை. இதை விடப் பெரிய இடம் எனக்குக் கொடுப்பாயாக, நான் உன்னைச் சரணம் அடைந்தேனாகையால் நீ என்னைப் பாதுகாக்க வேண்டுமல்லவா?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட ஸத்யவ்ரதன் அந்த மதஸ்யத்தைக் கொப்பறையினின்றும் எடுத்துப் பெரியதொரு தாமரைத்தடத்தில் விட, அது அந்தத் தடம் முழுவதும் கிரம்பிப் பெரிய மீனாக வளர்ந்துவிட்டது. மீளவும் அது மன்னவனைக்குறித்து மொழிந்தது.

மதஸ்யம் சொல்லுகின்றது:—மன்னவனே! ஜலத்தையே இருப்பிடமாகவுடைய எனக்கு இந்தத் தடத்து ஜலம் ஸுகமாகவாஸஞ்செய்யப்போதவில்லை. ஆகையால் என்னைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு வற்றாத ஜலமுடைய பெரிய மடுவில் கொண்டுபோய் விடுவாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட அம்மன்னவன் அந்த மதஸ்யத்தை ஒன்றைவிட ஒன்று பெரியதும் வற்றாத ஜலமுடையதுமான பெரிய மடுக்கள் தோறும் கொண்டுபோய் விட்டான். மீளவும் அம்மடு ஜலம் முழுவதும் கிரம்பி வளர்ந்த அம்மதஸ்யத்தை

1861. ஸ்ரீமத்ஸ்யாவதாரம்

ஸமுத்திரத்தில் கொண்டுபோய் விட்டான். அங்ஙனம் ஸமுத்ரத்தில் விடமுயன்ற அம்மன்னவனை நோக்கி மத்ஸ்யம் இவ்வாறு மொழிந்தது.

மத்ஸ்யம் சொல்லுகிறது:—ஓ வீரனே! இந்த ஸமுத்ரத்தில் மகரமீன் முதலிய மஹாபலிஷ்டமான ஜலஜந்துக்கள் இருக்கின்றன வாகையால் அவை என்னைப்புகழித்து விடும். ஆகையால் நீ என்னை இந்த ஸமுத்ரத்தில் விடலாகாது,

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் அழகிய மொழிகளைப் பேசுகின்ற மத்ஸ்யநுபியான பகவானால் மதிமயங்கப் பெற்ற ஸத்யவ்ரதன் அந்த மத்ஸ்யத்தைப் பார்த்து மொழிந்தான்.

ஸத்யவ்ரதன் சொல்லுகிறான்:—என்னை மத்ஸ்ய உருவத்தினால் மதிமயங்கச் செய்கிற நீ யார்? இப்படிப்பட்ட ப்ரபாவமுடைய மத்ஸ்யத்தை நான் பார்த்ததுமில்லை. கேட்டதுமில்லை. நீ ஒரு பகலில் நூறு யோஜனை தூரம் நாற்புறமும் வ்யாபித்து வளர்க்தனை. ஆகையால் நீ ஸாதாரண மத்ஸ்யமன்று. நீ தேவனே. மற்றும், நீ ப்ரஹ்மாதிகேவர்களில் ஒருவனுமல்ல. விகாரமற்ற வனும் ஷாட்குண்ய பூர்ணனும் தன்னைப் பற்றினுருடைய வருத்தங்களைப் போக்குந் தன்மையனுமாகிய ஸாக்ஷாந் நாராயணனே. இது நிச்சயம். உனக்கு இந்த உருவம் இயற்கையில் ஏற்பட்டதன்று. ப்ராணிகளை அனுகூலிக்கும் பொருட்டு மத்ஸ்யத்தின் உருவத்தைத் தரித்திருக்கின்றனை. புருஷோத்தமனே! ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் காரணனே! ப்ரபூ! உன் பக்தர்களும் உன்னையே சரணம் அடைந்தவர்களுமாகிய எங்களுக்கு நீயே நாயகன். எங்களுக்கு நீ அந்தராத்மாவாயிருக்கின்றனை. உன்னை அடைவதற்கு நீயே உபாய

மன்றி வேறொரு உபாயம் கிடையாது இத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம். மற்றவர்க்கு நேரக்கூடாத உன் ப்ரபாவத்தினால் நீ நாராயணனே யென்று நிச்சயித்தேன். நீ லீலையினால் கொள்ளும் அவதாரங்களெல்லாம் தேவர் முதலிய ப்ராணிகளின் நன்மைக்காகவே யென்பதும் தெரியும்; நீ எந்த ப்ரயோஜனத்திற்காக இந்த மத்ஸ்ய உருவம் தரித்தனையோ அதை அறிய விரும்புகிறேன். தாமரைக் கண்ணனே! உன் பாதாப விந்தங்களைப் பணிவது ஆத்மாக்கள் ஸ்வதந்தர்களென்று அபிமானித்திருக்கிற மற்றவர்களின் பாதங்களைப் பணிவதுபோல வீணாகாது. நீ அனைவர்க்கும் நண்பனாக இருப்பவன்; ப்ரீதிக்கிடமானவன்; மற்றும் அந்தராத்மாவாயிருக்கின்றனை. மற்றவர்கள் அத்தன்மையரல்லராகையால் அவர்களைப் பணிவது வீணே. உன்னைப் பணிவது பொய்யாகாதென்பதை நானே ப்ரத்யக்ஷமாக அனுபவித்தேன். எப்படியென்றால், அற்புதமான இந்த மத்ஸ்யஉருவத்தை உன் பக்தனான எனக்கு நீ காட்டினாயல்லவா?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—தன் பக்தர்களுக்கு நண்பனும் ப்ரபுஷமாகிய மத்ஸ்யரூபியான பகவான் ப்ரளயஸமுத்ரத்தில் விளையாட விரும்பி இங்ஙனம் மொழிகின்ற ஸத்யவ்ரதனைப் பார்த்துத் தான் செய்ய நினைத்திருப்பதை மேல்வருமாறு கூறினான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—சத்ருக்களை அழிக்குந் திறமையுடைய ஸத்யவ்ரதனே! பூலோகம் புவரலோகம் முதலிய இந்தமூன்றுலோகங்களும் இன்றைக்கு ஏழாவது நாள் ப்ரளயஸமுத்ரத்தில் முழுகப்போகின்றன. அவ்வாறு முழுகும்பொழுது என்னால் படைக்கப்பட்ட அகன்ற ஓர் ஓடம் உன்னிடம் வரப்போகின்றது. அப்பொழுது நீ ஸமஸ்தமான ஓஷதிகளையும் பலவகைப்

பட்ட விதைகளையும் அந்த ஓடத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு
ஸப்தரிஷிகளுடன் கூடி ஸமஸ்த ஜந்துக்களாலும் சூழப்
பட்டுப் பெரியதான அந்த ஓடத்தில் ஏறி மனத்திற்
சிறிதும் கலக்கமின்றி ஸூர்யன்முதலிய எவ்வகை வெ
ளிச்சமுயின்றிக் கேவலம் ரிஷிகளின் தேஜஸ்ஸினால் மாத்
ரமே விளங்குவதும் ஓரே வெள்ளமாயிருப்பதுமாகிய
ப்ரளய ஸமுத்ரத்தில் ஸஞ்சரிக்கப் போகின்றனை. அப்
பொழுது பெருங்காற்று வீசி ஓடத்தை நடுங்கச்செய்யும்.
அந்த லோடத்தை அருகாமையில் வந்திருக்கின்ற என்
கொம்பில் வாஸுகியென்னும் மஹா ஸர்ப்பமாகிற கயிற்
றினால் சுட்டுவாயாக. ரிஷிகளோடுகூடின பெரிய
அவ்லோடத்தை நான் ப்ரளய ஸமுத்ரத்தில் ப்ரஹ்மா
வின் ராத்ரி நடக்கும் வரையில் இழுத்துக்கொண்டு ஸஞ்
சரிப்பேன். அப்பொழுது பரப்ரஹ்மமென்று சொல்லப்படு
கின்ற என்மஹிமையை நான் உபதேசிக்க நீ கேட்டுத்தெ
ரிந்துகொள்ளப் போகின்றனை. இடையிடையில் ஸந்தே
ஹங்களையும் கேள்விகளால் தெளிவித்துக் கொண்டு என்
மஹிமையை விசதமாக மனத்தில் நிறுத்திக்கொள்வாய்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மத்ஸ்யரூபியான பகவான்
இங்ஙனம் மன்னவனுக்குக் கட்டளையிட்டு அவ்விடத்
திலேயே மறைந்தான். ஸத்யவ்ரதனும் பகவான் நீரூ
பித்த அக்காலத்தையே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்
தான். ராஜர்ஷியாகிய அந்த ஸத்யவ்ரதன் தர்ப்பங்
களைக் கிழக்கு நுனியாகப்பரப்பி மத்ஸ்யரூபியான பகவா
னுடைய பாதாரச் சங்களை த்யானித்துக் கொண்டு
அந்தத் தர்ப்பங்களின்மேல் வடகிழக்கு முகமாக உட்கார்
ந்தான். அப்பால் ஸமுத்ரம், மழை பெய்கின்ற மஹாமே
கங்களால் வளர்ந்து கரை புரண்டு நரஹத்திலும் பூமி
யை முழுக்கிக்கொண்டு வரப்பெலப்பட்டது. அப்பொழுது

ஸத்யவ்ரதன் மத்ஸ்யரூபியான பகவானுடைய கட்டளை யை நினைக்கையில், பெரிய ஓடமொன்று அருகாமையில் வரக்கண்டான். பிறகு ஓஷதிகளையும் விதைகளையும் எடு த்துக்கொண்டு ஸப்தரிஷிகளுடன் அந்த ஓடத்தில் ஏறிக்கொண்டான். அனந்தரம் ஸப்த ரிஷிகள் அந்த மன்னவனை நோக்கி 'ராஜனே ! கேசவனே த்யானிப்பா யாக. அவனன்றோ நம்மை இந்த ஸங்கடத்தினின்றும் ரக்ஷித்து நமக்கு ஸுகத்தை விளைக்கப்போகிறான்?' என்றார்கள். அம்மன்னவனும் அப்படியே பகவானை த்யானிக்க, ஐற்றைக் கொம்புடையவனும் ஸ்வர்ணமய மான உருவமுடையவனும் பதினாயிரம் யோஜனை அள வுள்ளவனும் மத்ஸ்யரூபியுமான பகவான் அந்த மஹாந் ணவத்தில் உடனே வந்து தோன்றினான். அப்பால் முன்பு பகவான் சொன்ன ப்ரகாரமாகவே ஸர்ப்பராஜனா கிய வாஸுகியாகிற கயிற்றால் அவ்வோடத்தைப் பகவா னுடைய கொம்பில் கட்டி மனக்களிப்புடன் அந்த மது ஸகுதனனை ஸ்தோத்ரம் செய்தான்.

மன்னவன் சொல்லுகிறான் : — அநாதியாகத் தொ டர்ந்து வருகின்ற தேஹாத்மாபிமானம் முதலிய அஜ்ஞா னத்தினால் ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்மையைப் பற் றின அறிவை அடியோடு இழந்து அவ்வஜ்ஞானத்தினால் விளையும் ஸம்ஸார தாபங்களால் வந்துகின்ற ஜனங் கள் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் யாத்ருச்சிக ஸுகருதத்தின் மூலமாய் நேரிட்ட உன் கருணையால் ஸதாசார்யன் மூல மாக உன்னைப் பற்றுகையில், நீ அவர்களுக்கு மோக்ஷம் கொடுக்கின்றனை. அப்படிப்பட்ட நீயே எங்களுக்குப் புகலிடமாயினை. நீ ஸ்வயமாகவே என்னைத் தத்வங் களைக் கேட்கும்படி தூண்டி ஹிதத்தை உபதேசித்து அஜ்ஞானத்தைப் போக்குகையால் நான் உன்னைப் பெறு

கைக்கு நீயே உபாயமுமாயினை. பிறத்தல் சாதல் முதலிய விபத்துக்களில் அகப்பட்ட ஜீவவர்க்கம் ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்மையை அறியாமல் தேஹாத்மாபிமானம் குடிகொண்டு புண்ய பாபரூபமான கர்மத்திற்கு உட்பட்டுச் சப்தாதி விஷய ஸுகங்களை விரும்பி ஸுகத்திற்கிடமல்லாத கார்யங்களைச் செய்கின்றன. அந்த ஜீவாத்மாக்கள் உன்னைப் பணிந்து தேஹாத்மாபிமானம் ஸ்வதந்த்ராத்மாபிமானம் முதலிய தங்கள் துர்ப்புத்தியை உதறுகிறார்கள். நீயே ஆசார்யரூபியாய் அவர்களுடைய அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி அவர்களை அங்கீகரிக்கின்றனை. அப்படிப்பட்ட நீ எங்கள் அஜ்ஞானமாகிற ஹ்ருதய க்ரந்தியை அறுப்பாயாக. பொன்னும் வெள்ளியும் அக்னியின் ஸம்பந்தத்தினால் அழுக்கெல்லாம் தொலைந்து தமக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்ட சிறத்தைப் பெறுவதுபோல, மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடைய புருஷன் உன்னைப் பணிவானானான், இருள் வஸ்துக்களைத் தெரியவொட்டாமல் மறைப்பதுபோல ஆத்மபரமாத்மாக்களின் உண்மையை மறைக்கின்ற புண்யபாபரூபமான கர்மத்தையெல்லாம் துறந்து தனக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்ட அபஹதபாபமத்வம் முதலிய குணங்கள் தோன்றப்பெறுவான். அப்படிப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரான நீ எங்கள் அஜ்ஞானத்தைப் போக்கியருள்வாயாக. நீயே குருவுக்கும் குரு. நீயே குருவாகத் தோன்றி ஜீவாத்மாக்களை அங்கீகரிக்கின்றனை. உன்னைத் தவிர மற்றொரு குருவுமில்லை. உன்னைப் பணியாத புருஷனுக்கு மற்ற தேவதைகள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஹிதம் உபதேசிக்கும் குருக்களாகி அவனைக் கரையேற்றப் பார்க்கினும், அவனுக்கு உன்னுடைய அனுக்ரஹத்தின் பதினாயிரத்தில் ஒருபாகத்தையும் செய்யமாட்டார்கள். அத்தகைய ஸர்வேஸ்

வரஞ்ஞ உன்னையே நான் சரணம் அடைகின்றேன். கண் தெரிந்தவன் கண்தெரியாதவனுக்கு முன்னின்று வழிகாட்டுவதுபோல, தம்மைக் காத்துக்கொள்வதற்கு வேண்டிய அறிவுமற்றிருக்கிற ப்ரஹ்மதேவன் முதலிய ஸமஸ்த ஜீவாத்மாக்களுக்கும் நீயே ஜ்ஞானத்தைப் போக்குங் குரு. நீ ஸூர்யகிரணம் போன்ற அறிவுடையவன். ஒளியுடைய வஸ்துக்களுக்கும் நீயே ஒளி கொடுக்கின்றனை. நற்கதியை அறிய விரும்புகின்ற நாங்கள் அத்தகைய உன்னையே குருவாகப் பற்றினோம். எங்களை அருள்வாயாக. ஜன்ம ஜரா மரணநிகளில் வருந்துகிற ஸம்ஸாரி ஜீவன் தன்னைத் தான் குருவாகப் பாவித்துக் கொண்டு தன்னைப்போன்ற மற்றொரு ஸம்ஸாரி ஜீவனுக்கு அர்த்தகாமாநிகளைக் கைகூட்டுவிக்கவல்ல ஆபாஸ உபாயங்களை உபதேசிக்கிறான், அவன் அந்த உபாயத்தினால் கடைசியில் கடக்கமுடியாததும் ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்மையை மறைப்பதுமாகிய ஸம்ஸாரமாகிற இருனையே மேன்மேலும் விளைத்துக்கொள்கிறான். நீயோவென்றால், அழிவற்றதும் மஹாநந்தரூபமுமான மோக்ஷமாகிற பெரும்பயனைத் தவறாமல் விளைவிக்கவல்ல ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்மையைப் பற்றின ஜ்ஞானத்தை உபதேசிக்கின்றனை. அந்த ஜ்ஞானம் பெற்ற ஸம்ஸாரி ஜனங்கள் ஸுகமாக உன் ஸ்தானமாகிய பரம பதத்தை அடைகின்றார்கள். நீ ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் ஹிதத்தைத் தேடுபவன் ; ப்ரீதிக்கிடமானவன் ; உள்ளே புகுந்து சியமித்துக் கொண்டிருப்பவன் ; ஹிதோபதேசம் செய்பவன் ; ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரவர்த்தகன் ; அபீஷ்ட ஸித்தியைக் கொடுப்பவன். இப்படிப்பட்ட நீ ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதய கமலங்கள் லும் வாஸம் செய்கின்றனை. ஆயினும், உலகத்திலுள்ள

வர் அனைவரும் தேஹம் தேஹத்தைத் தொடர்ந்த பந்
துக்கள் அர்த்தம் காமம் ஆகிய இவற்றையே புருஷார்த்
தமாக நினைத்துச் சப்தாதி விஷயங்களைப் பெறவிரும்பி
அத்தகைய உன்னை அறிகிறதில்லை. அப்படிப்பட்ட
மஹானுபாவனும் தேவர்களுக்கும் மேலான தேவனும்
வேண்டிப்பெறத் தகுந்தவனுமாகிய உன்னை நான் ஆத்ம
பரமாத்மாக்களின் உண்மையை அறியவிரும்பிச் சரணம்
அடைகின்றேன். பகவானே! ஆகையால் பரமபுருஷார்த்த
ரூபமான பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை வெளியிடுகின்ற
உரைகளால் என் ஹ்ருதயத்திலுள்ள தேஹாத்மாபிமா
னம் முதலிய அஜ்ஞானங்களாகிற முடிச்சுகளை அறுத்து
உன் ஸ்வரூபத்தை எனக்கு வெளியிடுவாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஷாட்குண்ய பூர்ணனும்
ஆகி புருஷனுமாகிய மத்ஸ்யபகவான் இங்ஙனம் ப்ரார்த்
திக்கின்ற மன்னவனுக்கு ப்ரளய ஸமுத்ரத்தில் விளையா
டிக்கொண்டே தத்வங்களை வெளியிடுகின்ற புராணத்தை
உபதேசித்தான். தேவஸ்ரேஷ்டனாகிய தன் ஸ்வரூபத்
தை அறிவிப்பதும் தன்னால் இயற்றப்பட்டதும் ப்ரக்ருதி
யைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்
தையும் பகவத் பக்தியோகத்தையும் நித்யம் நைமித்தி
கம் முதலிய கர்மயோகத்தையும் தெளிவுற வெளியிடுவது
மாகிய மத்ஸ்யபுராண ஸம்ஹிதையையும் தன்னுடைய
ரஹஸ்யத்தையும் முழுவதும் ஸத்யவ்ரதனுக்கு உபதே
சித்தான். இங்ஙனம் பகவான் உபதேசித்த ஜீவாத்ம
ஸ்வரூபத்தையும் ஸநாதன ப்ரஹ்மமாகிய அந்தப் பரம
புருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ரிஷிகளுடன் ஓடத்தில்
உட்கார்ந்திருக்கின்ற ஸத்யவ்ரதன் ஸம்சயங்களெல்லாம்
தீரும்படி கேட்டான். அப்பால் அந்த மத்ஸ்யபகவான்
கீழ்நடந்த ப்ரளயத்தின்முடிவில் உறங்கியெழுந்த ப்ரஹ்ம

தேவனுக்கு ஹயக்ரீவாஸ-ரணைக் கொன்று வேதங்களை மீட்டுக்கொடுத்தான். அப்பால் அந்த ஸத்யவ்ரதன் ஜ்ஞான விஜ்ஞானங்கள் அமையப்பெற்று ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் அனுக்ரஹத்தினால் இந்தக் கல்பத்தில் வைவஸ்வதமனுவானான். (விவஸ்வானுக்குப் பிள்ளையாகப்பிறந்து ப்ராதத்தேவனென்னும் பெயர் பெற்றானென்று முன்னமே மொழிந்தேனல்லவா?) தன் ஸங்கல்பத்தினால் அற்புதமான மத்ஸ்ய உருவங்கொண்ட பகவானுக்கும் ஸத்யவ்ரதனென்கிற ராஜர்ஷிக்கும் நடந்த ஸம்வாத ரூபமான இந்தப் பெரிய இதிறாஸத்தைக் கேட்கும் புருஷன் ஸமஸ்த பாபத்தினின்றும் விடுபடுவான். இந்தப் பகவானுடைய மத்ஸ்யாவதார வருத்தாந்தத்தைத் தினந்தோறும் கீர்த்தனம் செய்பவனுடைய மனோரதங்களெல்லாம் ஸித்திக்கும். தேஹாவஸானத்தில் அவன் பரம கதியான மோக்ஷத்தையும் பெறுவான். உறக்கம் தலைக்கொண்ட மையால் ஸ்ருஷ்டிக்குந்திறமை மறையப்பெற்ற ப்ரஹ்ம தேவனுடைய முகத்தினின்றும் வேதங்களைப் பறித்துக் கொண்டுபோன ஹயக்ரீவாஸ-ரணைக் கொன்று ப்ரஹ்ம தேவனுக்கு அவ்வேதங்களை மீட்டுக் கொடுத்தவனும் ஸத்யவ்ரதனுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் பரப்ரஹ்மமாகிய தன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிவிப்பதான மத்ஸ்யபுராணத்தை உபதேசித்தவனும் ஸகலஜகத்காரணனும் மாயையினால் மத்ஸ்யத்தின் உருவங்கொண்டவனுமாகிய பகவானை வணங்குகின்றேன். இருபத்து நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

அஷ்டமஸ்கந்தமும் முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய நமः